مرکه

ناول

لیکوال: نیک محمد بارک

د کتاب پېژندنه

کتاب.. مرکه ناول

لیکوال.. نیک محمد بارک

کال... ۱۴۰۴ه.ش / ۲۰۲۵ ع

د کتابونو او ناولونو په لړ کې.. ۱۲

سمون او.. داود رحماني

د نظر،اړتیا، او د بیا نشر د اجازې لپاره د لیکوال د تماس شمېره...**۰۷۰۲۱۱۰۳۷۱**

د چاپ او نشر حقوق ټول د لیکوال سره خوندي دي

د لیکوال خبرې

د پاک او لایزال رب جل جلاله په ستر نامه

د الله جل جلاله شُکر ادا کومه چې یو وار مې بیا وکولای سوای چې د سختو مصروفیتونو سره سره مې د مینوالو لپاره یو ناول ولیکی چې نوم یې دی مرکه.

مرکه چې په کندهاری اصطلاح د هلک لپاره د یو انجلۍ انتخابولو یا غوښتلو ته چې په نورو لهجو کې ورته خواستګاري وایې ویل کیږي. د ډیره وخته مې د مرکې او انجلۍ انتخابولو اړوند د ټولنې ځینو مشکلاتو ته په کتو نیت کړی وو چې ددې مشکلاتو د حل او خلاصون لپاره د ناول او کیسې په ژبه د ټولنې زوریدلو او زوریدونکو خویندو ته داسې یو الهام ورکړم چې تاسو کمزوري نه یاست، تاسو هم د پوره ژوند کولو حق لری، تاسو د ځان قدر خپله ټاکلای سئ، تاسو هم د نارینوو پځیر نوم او مقام ګټلای سئ....

په ټولنه کې مې لیدل او وینم یې چې په اوسنۍ زمانه کې یو انجلۍ د هلک لپاره په کومو معیارو او اهدافو ټاکل کیږي، که هلک هر څومره عیبونه ولري خو بیانیږي او کتل کیږي یوازي اوس د انجلۍ و عیبو ته هغه هم د هغو انجونو چې په ټولنه کې نوم، مقام او یا هم لوړ خاندان ونلري که نوم، مقام او یا هم لوړ خاندان ولري هغه انجلۍ که هر ډول عیب ولري پر هغو یې سترګې پټیږي. ځنې انجونې به مې لیدلې چې تر هغو به یې کوزده نکیدل او نه به یې پر کوزدې بحث کیدی تر څو چې به یو چا پښه غلطه نکړل او د دوی کور ته به د مرکې لپاره ور نه غلل

تــر هغــو بــه دا د ټــولنې د پيغــورو څخــه زوريــدل خــو يــو چــا کــه نــوم، مقــام او خاندان درلودی د هغو پر کور به د مرکو نوبت نيول کيدی.

ځنــي خوينــدې بــه مــي ليــدلې چــي واده ســوې بــه وې او د نــوم، مقــام او د لــوړ خانــدان درلــودنکې بــه نــه وې د هغــو ســره بــه د حيوانــاتو پخيــر چلنــد کيــدی خاونــدانو بــه يــي چــي کلــه ضــروريات ور پــوره کــول نــو پــه زرو احســانونه بــه يــي بانــدي اچــول او هغــوی بــه يــي ملکيــت بللــې چــي کلــه بــه يــو کــار خــراب ځنــي وســو وهــل او پيغورونــه ورکــول خــو عــادې خبــره وه ورتــه د طــلاق اخطارونــه بــه يــي هــم ورکــول يــا بــه د خاونــد د کــورنۍ لخــوا زوريــدلې خــو دا خوينــدو بــه هــر څــه ځغمــل. نــو دا ســتونزو او مشــکلاتو چــي زه بــه يــي ســخت زوررولــم پــه کتــو مــي وغوښــتل چــي خپلــو گرانــو خوينــدو تــه داســي يــو څــو لارښــوونې وښــيم چــي د هغــو پــه عملــي کولــو ســره دوی خپــل د ځــان قــدر او عــزت لــوړولای ســي ښــه ژونــد تــر لاســه کــولای ســي خــو کــه دا لارښــونې عملــي نکــړي او کــار وربانــدي ونکــړي نــو ممکــين ده چــي دا هــم د هغــو خوينــدو پخيــر ســي چــي د مرکــو راتلــو تــه پــه انتظــار وي يــا هــم تــر واده وروســته د خاونــد پــه کــور کــي پــر خاونــد بــوج ســي او هغــه د هــر څــه احسانونه باندي واچوي.

لکــه څنگــه چــي لانــدي پــه نــاول کــي ذکــر ســويدي چــي يــو ښــځه دا دا کــولای ســي ځنــي خوينــدې شــايد د نــاول دا ځــای تــه پــه کتــو ووايــي چــي زه دا هــر څــه نســم کــولای دا صــرف يــو کيســه ده داســي نســي کيــدای ...يــا نــوري بهــانې وکــړي نــو دوی ربښــتيا هــم داســي نســي کــولای ځکــه دوی يــوازي ځانتــه کمــزوري ورکــوي بــل څــه نســي کــولای خــو کــه يــو بــل څــوک دا کيســه ووايــې او د ځــان ســره ټينگــه وعــده او دا پريکــړه وکــړي چــي زه

هـم داســي كـولاى ســم زه هـم يـو حســينه جوړيـداى سـم نـو زه سـل پـه سـلو كــي بــاوري يــم چــي دوى بــه حتمــاً جــوړي ســي ځكــه دوى ځانتــه قــوت، طاقت او يو ښه تشويق وركوي بهانې نه جوړوي .

-يــو ښــځه ډيــر ژر نــوم، مقــام او ارزښــت گــټلاى ســي ځكــه يــو ښــځه تــر نارينــه ډيــره حوصــله او لويــه فكــري او مشــورتي قــوه لــري رســول اللــه ﷺ بــه هم زياتره وخت د خپلو ميرمنو سره مشوره كول.

*هيڅكلــه حوصــله د لاســه ورنكــړئ د پرمختــگ لپــاره هيڅكلــه ناوختــه نــه دى او هيڅوک كم ندى خپل ارزښت او قدر مو خپله وټاكئ .

ـــ د داســي پرمختللــي او پــر ځــان بســا خوينــدو پــه هيلــه چــي پــه اســلامي جامه، حجاب او اخلاقو سمبالي وي.

*پـه پـاى كـي بـه يـو يادونـه وكـړم هغـه دا چـي كيـداى سـي زمـا پـه نـاولونو كـي كــوم ادبــي يــا هــم املايــې نيمگړتيــاوي وي كچيــري تاســو تــه پــه ســترگه ســوې نــو د اصــلاح لپــاره يــي را ســره شــريكې كــړئ تــر څــو وكــولاى ســم چــي پــه راتلونكو كتابونو او ناولونو كي يي اصلاح كړم

په درنښت: نيک محمد بارک

ناول

مرکه ناول

دروازه خلاصه سوه موټر کور ته دننه راغلی کله چې ودریدی د شا دروازه یې خلاصه سول یو ښکلې باحجابه انجلۍ ځنې راکښته سول کله چې کور ته دننه ولاړه نو وې لیدل چې په کور کې دننه د مور او پلار سره مېلمانه ناست دي او خاندي ددې په لیدو یې پلار وویل: هغه ده حسینه لور مي هم راغله.

د حسینې په لیدو مېلمانه د هغې سره د روغبړ لپاره پر ځای ودریدل خو حسینې صرف سلام ورته ووایه او خپل اطاق ته په زینو کې پورته سول او ولاړه. د حسینې په داسې کړنه مېلمانه حیران سول د حسینې مور او پلار هم وشرمېدل بیا یې پلار وویل: تاسو کښېنئ زه راځم.

د حسینې پلار د هغې اطاق ته ورغلی گوري چې حسینه د الماریه خپل کالي را اخلي پلار یې وویل: دا څه بې ادبې ده لوري مشران خلک دي بې روغبړه پریښول همداسې ځنې راتیره سوې ته نه یې خبره چې دوی زموږ خپلوان دي؟

حسینې تر څو شېبو وروسته په گونجې تندې وویل: د څه لپاره راغلي دي؟

پلار یې سر کښته ونیوی څه یې ونه ویل بیا حسینې وویل: دوی هم د مرکې د پاره راغلي دي؟

پـلار یــي بیــا هــم څــه ونــه ویــل حســینې وویــل: دا زمــوږ خپلــوان ښځــوا چیــري وه ښځــوا یــي ولــي مــوږ نــه وو پیــاد مخکــي خــو مــا دوی لیــدلي هــم نــه وه نــن مــي اول وار دی چــي ویــنم یــي دا خپلــوان مــا نــه بلکــي زمــا مشــهورتیا او زمــا مقام غواړي ته ولي نه پوهیږې بابا؟

پلار یي وویل: چپ سه اوس به یي واوري!

حسینې وویل: په کیسه کي یي نه یم.

د حســینې لــوړ اواز مېلمنــو واوریــدی خــو څــه یــي ونــه ویــل کلــه چــي د حســینې پــلار لانــدي راکښــته ســو نــه خپلــوان یــي ولاړ ســول یــو مشــر ســړي پکښــي پــه خوابــدي ډول ورتــه وویــل: نعــیم خانــه مــوږ ځــو وبخښــئ چــي تاسو ته مو مزاحمت درکړ.

نــور یــي څــه ونــه ویــل ټــول د کــوره پــه خوابــدي مخــانو ووتــل د حســینې پــلار ډیــر پریشــانه او پــه غوســه ســو کلــه چــي ماښــام ســو ســترخوان تــه ټــول د ډوډۍ لپــاره کښېنســتل هیڅــا هــیڅ نــه ویــل حســینې ټولــو تــه کتــل چــي ولــي داســي خوابــدي او غوســه نــاک ناســت دي تــر څــو شــپږو وروســته یــي پــلار ډوډۍ پریښــول خپــل اطــاق تــه ولاړۍ ورونــه یــي هــم ولاړ ســول. حســینې څــو گــولې ډوډۍ وخــوړل بیــا خپــل اطــاق تــه ولاړه تــر څــو شــپږو وروســته د پــلار اطــاق تــه ورغلــه کلــه چــي یــي دروازه خلاصــه کــړه نــو وې لیــدل چــي پــلار یــي پــر کــټ ډیــر خوابــدی ناســت دی. حســینه ورغلــه پــر پښــو یــي تــوس ور واچــوی بیــا ور نــږدي ســول پــر تنــدې یــي ښــکُل کــړ بیــا ځنــي ووتــل د وتلــو پــه وخــت کــي یــي پــلار ســترگو تــه وکتــل نــو وې لیــدل چــي د حســینې ســترگې ســرې وې اوښــکې تــر بهېــدلې. نعــیم تــه خــوب نــه ورتلــی تــر ډیــره

ویښ پاتــه وو اخیــر کــي ولاړ ســو غوښــتل یــي چــي د حســینې اطــاق تــه ورســي کلــه چــي هلتــه ورغلــی نــو وې لیــدل چــي حســینه پــر کــټ ناســته ده ځنــګ یــي اچــولی دی پــه ناســته بیــده ســوېده او پــه لاســو کــي یــي یــو عکــس نیــولی دی کلــه چــي نعــیم ور نــږدي ســو او ځنــګ تــه یــي کنښېنســتی نــو عکــس یــي را واخیســتی تــر ځــو شــېبو پــوري یــي عکــس تــه پــه غمګــین حالــت کتــل چــي پــه دا وخــت کــي حســینه راکنښېنســتل تــر ځنــګ یــي پــلار او د هغــه پــه لاســونو کــي یــي عکــس ولیــدی تــر ځــو شــېبو وروســته یــي ســر د پــلار پــر اوږه کنښېښــوی تــر ځــو شــیبو وروســته یــي پــه ژړا وویــل: بابــا زه د اُمیــد د یــادو ســره ځنګــه د بــل چــا ســره واده کــولای ســم هــره ورځ او هــر ســاعت د هغه د یادو سره تیروم؟

نعــیم وویــل: لــوري زه ســتا پــه خــاطر وایــم زه غــواړم چــي تــه د دا غمګــین ژونــده راووځــې او یــو بلــه نــړۍ ځــان تــه جــوړه کــړې تــر ځــو پــوري بــه یــوازي او د هغه په یادو کي ژوند کوې؟

حســینې پــه ســلګیو وویــل: بابــا زه څــه وکــړم نــه مــي هیریــږي پــه زړه، دمــاغ پــه خــوب پــه ویښــه پــه هــر څــه کــي مــي هغــه دی دا هــم ګنــاه ده چــي پــه زړه کــي مي اُمید وي خو واده د بل چا سره وکړم.

نعــیم د خپګــان ســاه واخیســتل بیــا یــي وویــل: ســتا خوښــه ده لــوري مــا تاتــه د هري فیصلې کولو حق درکړیدی دا فیصله هم نوره خپله وکړه.

کلــه چــي ســهار ســو نعــیم چــایو کولــو تــه راغلــی نــو ګــوري چــي پــر ســترخوان حسینه نسته میرمني ته یي وویل: حسینه چیري ده؟

میرمنـــي یـــي وویـــل: پنجشـــنبه ده او پـــه پنجشـــنبه نـــو تـــه نـــه یـــي خبـــر چـــي هغـــه چیري ځي او څه کوي؟

نعیم وویل: ښه ښه د اُمید قبر ته تللې ده؟

میرمني یي وویل: هو.

بیــا یــي میرمنــي وویــل: ســړیه مــا څــو واري درتــه ویلــي دي چــي هغــه او خپــل ژونــد یــي ســره پریــږده تــه ولــي هــر واري هغــه مجبــوره کــوې چــي واده وکــړي امیــد د هغــي نــه هیریــږي او نــه هــم د بــل چــا ســره واده کــوي خــو پــر دې پوهیــدو ســربیره هــم تــه مرکــو تــه اجــازه ورکــوې چــي د هغــې د غوښــتلو لپــاره کور ته راسي.

نعــیم وویــل: یــو خــو مــي پــه دا خبــره فکــر خــراب وي چــي دا بــه تــر څــو یــوازي او د هغــه د یــادو ســره ژونــد کــوي او بلــه خبــره دا چــي مــوږ پښــتانه یــو چي یو څوک وواېي چي موږ درځو نو زه ورته ووایم چي یا مه راځئ؟

میرمنـــي یـــي وویـــل: خـــو ورتـــه وایـــه کـــه د مرکـــې او د حســـیني د غوښـــتلو پـــه نیــت راځــی نــو مــه راځــئ هــر واري د دوی پــه راتــګ ســره زمــوږ پــه کــور کــي د یو او بل تر منځ خپګان رامنځته سي.

نعیم وویل: سمه ده نور به همداسي کوم.

حســـیني د اوښـــکو ډکـــې ســـترګې د امیـــد پـــر قبـــر ښـــخې کـــړي وې پـــه فکـــرو کـــي غرقـــه وه چـــي تـــر څـــو شـــیبو وروســـته مـــوټروان وویـــل: اغلـــې د مکتـــب د ماشـــومانو د رخصـــتیدو وخـــت تـــه لـــږ وخـــت پاتـــه دی هلتـــه بایـــد ځـــان ور ورسوو.

حسـیني اوښـکې پـاکي کـړې د امیـد د قبـر د شـناختې ډبـره یـې ښـکُل کـړه بیـا روانـه سـول کلـه چـې مـوټر تـه وختـل تـر څـو شـېبو وروسـته یـو مکتـب تـه ورسـیدل د مکتـب شـاګردانو چـې کلـه د حسـیني مـوټر ولیـدی نـو ټـول ډیـر خوشـحاله سـول او د مـوټر پـر خـوا یـې ور وځغسـتل. کلـه چـې مـوټر ودریـدی نـو حسـینه پـه خنـدا ځنـې راکښـته سـول شـاګردان یـې پـه غیـږ پـوري ونیـول بیـا یـې ورتـه وویـل: هلـه راسـئ نـن مـې بـل رکـم شـیان درتـه راوړي دي.

حسـیني د مـوټر د شـا دروازه خلاصـه کـړه ټولـو کوچنیـانو تـه یـې چاکلیټونـه ورکـړل تـر څـو شـېبو سـاعتیري وروسـته حسـیني کوچنیـانو تـه وویـل: هلـئ ورسئ نور کورو ته ولاړ سئ میندې به مو درته په تمه وي.

ټـول شـاګردان د مکتبـه ووتـل حسـینه اداري تـه ولاړه هلتـه چـې ورسـیده پـر دیـوال د امیـد لګـول سـوي عکـس تـه ودریـدل بیـا یـې وویـل: هـیڅ غـم مکـوه تـر کومـه چـې زه ژونـدۍ یـم سـتا مکتـب بـه همداسـې پـه ښـه توګـه روان وي بیا حسیني ته د امید د اولي ورځې د مکتب تیر وخت پیاد سو...

*

د سـهار اذانـو تـه څـه وخـت پاتـه وو چـې د کلـي د یـو کـور پـر بـام پـر کـټ پرتـې سـاده انجلـۍ حسـیني سـترګې خلاصـې کـړې د تهجـد د لمـونځ پـه نیـت د اوداسـه لپـاره ولاړه سـوه لوښـی یـې واخیسـتۍ غوښـتل یـې بـل لوښـي تـه اوبـه واچـوي چـې د لوښـو پـه ږغ سـره یـې د اکـا لـوڼې ویښـې سـوې یـوې پـه نیمـه خلاصـو او د خوبـو ډکـو سـترګو وویـل: دا پخـه او بدرنګـه بیـا پـه نیمـه

شــپه ولاړه ســوه تهجــد کــوي تــر څــو دعــاوي وکــړي چــي یــو هلــک خطــاوځي او پر دې باندي عاشق سي.

بلي وويل: پريږده يي ددې پخې خو داغه عادت دی.

بيــا دواړي بيــدې ســوې تــر څــو شــېبو وروســته حســينه راغلــه مســله يــي اواره کــړه او د تهجــد د لمانځــه نيــت يــي وکــړ. حســينه د ســهار تــر اذانــو پــوري پــه تهجــد مصــروفه وه کلــه چــي اذان ســو نــو دعــا تــه يــي لاس پورتــه کــړ تــر څــو شــېبو يــي دعــاوي کــولې بيــا يــي د ســهار لمــونځ ادا کــړ کلــه چــي د ســهار د لمانځــه قضــاء تــه څــه وخــت پاتــه وو نــو حســينه ولاړه ســوه مســله يــي بنــده کــړه بيــا د اکــا د لوښــو خواتــه ورغلــه هغــوی يــي ســره وښــورولې ورتــه وې ويل: هلئ ولاړي سئ لمونځ قضاء کيږي لمونځونه مو وکړئ!

هغــوی پــه تريــو او گــونجې تنــدي ولاړي ســوې حســينې تــه پــه غوســه کتــو لانــدې کښــته ســوې. حســـينې کټونــه او بيســترې ســره ليــري کــړې ټــولي بيســترې يــي لانــدي کښــته کــړې بيــا د تــلاوت لپــاره قرانکــريم تــه کښېنســتل تــر لمــر گرميــدو پــوري تــلاوت کــاوه بيــا يــي مــور ورتــه راغلــه وې ويــل: حســينې ولاړه ســه کــور او ځــان ســره ســم کــړه پــلار دي ويــل چــي مرکــه راځي.

حسينې وويل: سمده مور.

حســينې قرانکــريم بنــد کــړ بيــا د کــور پــه جــارو کولــو مصــروفه ســول د اکــا لوښــو يــي د هغــي پــه ليــدو ووېــل: بدرنگــه وگــوره چــي صــفايانې کــوي دا چــي وايي ما ته مرکه راځي.

حسینې د هغو خبرې واورېدې زړه یې درد وکړ خو څه یې ونه ویل د کور په جارو کولو مصروفه سول تر څو شېبو وروسته د مرکې لپاره څو ښځې راغلې تر روغبړ وروسته حسینې چای ورته راوړې تر چایو اچولو وروسته حسینه هم هلته ور سره کښېنستل په مرکه راغلو ښځو کې یوې وویل: هغه انجونې چیرې دي؟

حسینې ددې خبرې په اورېدو یو وار هغو ته بیا خپل مور ته په مات زړه وکتل بیا یې سترګې لاندې واچولې. د حسینې مور حسینې ته اشاره وکړه بیا یې وویل: دا هم ده او ددې د اکا لونې هم دي.

مرکې ولا ښځو حسینې ته وکتل بیا یې وویل: یا دا خو زما پر زوی ډېره مشره ده.

بیا هغو سره وخندل د هلک مور وویل: دا خو تر ما لا مشره معلومیږي.

حسینه په مات زړه بې خونده موسکۍ سوه بیا یې وویل: تاسو چای در واخلئ یخې به سي.

تر څو شېبو وروسته د حسینې د اکا لونې راغلې د هغو په لیدو د هلک کورنۍ موسکۍ سوې په خندا یې بانډار ور سره شروع کړ حسینه تر یو وخته هلته ناسته وه بیا یې وویل: زه به هغه نورو چایو ته ورسم.

کله چې حسینه د اطاقه ووتل نو خپل اطاق ته ولاړه دروازه یې بنده کړه پر کټ کښېنستل ډېر یې وژړل تر څو شېبو ژړا وروسته دروازه وټکېدل مور یې وه هغې وویل: حسینې لورې؟

حسینې سترګې د اوښکو پاکې کړې بیا یې وویل: ها مور؟

مور يي وويل: دروازه خلاصه که!

حسينې بيا پر خپل سترګو لاس تير کړ په هنداره کي يي وکتل چي د سترګو سوروالی خو به يي نه معلوميږي بيا يي دروازه خلاصه کړه. کله چي يي مور هغه وليدل نو پوه سوه چي حسينې ژړلي دي خو حسينې لاندي وکتل بيا يي وويل: مور زه به پخلنځی ته ورسم چای به ايشيدلې وي.

حسينې دا وويل بيا ولاړه پخلنځی ته غوښتل يي چي خپلې اوښکې د موره پټې کړي خو مور يي پوهيدل چي حسينه د مرکې ولا ښځو په خبرو غمګينه سول. حسينه پخلنځی کي وه چي د مرکې ولا ښځې او د اکا لونې او د هغو مېندې په خندا د اطاقه راووتلې تر څو شپږو ولاړې وې بيا ولاړې حسينه په همدې ورځ ډيره غمګينه وه خو پر زړه يي هر څه تيرول کله چي ماښام سو د حسينې مور د حسينې پلار ته د ګيلې په ډول وويل: لور مو ډير وخت کيږي چي ځوانه سوېده د زامنو لپاره خو دا وياړ ګڼئ چي ملګرو يا دوستانو ته وواېست چي لور دي زما زوی ته راکړه خو دا بيا شرم درته معلوميږي چي د لور په اړه هم يو چاته وواېست چي ستاسو کور مو خوښ دی لور مي ستا و زوی يا ورور ته درکوم.

د حسينې پلار وويل: سمده سبا به اعلان وکړم چي لور مي ځوانه سوېده پر ما بوج سوېده څوک يي غواړئ د زوی لپاره؟

د حسينې مور وويل: يعني ته تر اصحابو کرامو غيرتمن او شرمناک يې چي هغو به د خپلو لوڼو په اړه دوستانو او يا نورو اصحابو کرامو ته ويل

نــو تــه ولــي نــه وايــي دا هــيڅ شــرم نــه دی ټولنــه مــو الحمداللــه اســلامي او پښــتنې ده لــونې مــو نســي کــولای چــي د ځــان لپــاره خپلــه يــو هلــک پســي وګرځــي او پخپــل ســر واده ور ســره وکــړي خــو دا حــق اســلام نــه دی ځنــي اخيســتی او نــه يــي ويلــي چــي غلــط کــار دی چــي د هغــې د واده لپــاره دي هغسي کوښښ ونکړل سي لکه څنګه چي د زوی د واده لپاره کيږي.

د حســينې پــلار وويــل: ســتا خبــره صــحي ده خــو دا ټولنــه تاتــه نــه ده معلومــه ســبا بــه بيــا هلتــه د خُســرګنۍ پــه کــور کــي پيغورونــه ورکــوي چــي پــر پــلار بــوج وې يــا بــل چــا نکــولې چــي مــوږ تــه يــي پــه ويلــو راکــړې ســتا پــه فکــر چــي زمــا بــه بيخــي فکــر نــه وي پــه خــراب د حســينې د واده پــه اړه تــر تــا زمــا ډيــر فکــر پــه خــراب دی خــو څــه وکــړم ټولنــه مــو همداســي ده چــي پښــې يــي د رواجــو په ځنځيرونو را تړلي دي.....

حســينه د ســهار اخيــره برخــه کــي بيــا د تهجُــد لپــاره راکښېنســتل او د ســهار تــر لمانځــه وروســته پــر بــام بانــدي تــلاوت تــه کښېنســتل تــر لمــر راختــو پــوري يــي تــلاوت کــاوه چــي پــه دې وخــت کــي يــي د څــو موټرانــو ږغونــه واوريــدل کلــه چــي يــي ورتــه وکتــل نــو وې ليــدل چــي د يــو ودانــۍ مختــه يــو کــوچنی مــوټر مختــه دی او شــاته يــي نــور غــټ مــوټران ولاړ دي ميزونــه او چــوکۍ پکښــي ايښــودل ســويدي حســينې ورتــه کتــل چــي د کــوچني مــوټره يــو ځــوان راکښــته ســو بيــا د شــا موټرانــو تــه ورغلــی د موټروانــانو ســره پــه خبــرو مصــروفه ســو بيــا يــي ټــول ميزونــه او چــوکۍ ودانــۍ تــه دننــه وې وړل حســينې دا حالــت تــه کتــل بيــا يــي تــر څــه قرانکــريم ويلــو وروســته قرانکــريم بنــد کــړ لانــدي يــي پــر يــو کــوچنۍ انجلــۍ ســترګې ولګيــدې هغــي تــه يــي وويل: مروا؟

مروا وویل: ها حسینې خوري.

حسینې وویل: ته ودرېږه!

بیا حسینه دیوال ته نږدې ورغله هغې ته یې وویل: هغه مخامخ کور کې څه خبره ده دا څوک دي نوې کډه ورته راغله که څنګه؟

مروا وویل: یا حسینې خوري هغه د کوچنیانو لپاره مکتب جوړېږي او هغه کوچني سپین موټر ولا سړی یې مدیر دی.

حسینې وویل: ښه ښه بس داغه پوښتنه مې کول ورسه نوره.

حسینې تر څو شپېو د مکتب خواته کتل او هغه ځوان ته یې هم کتل چې نوې کالي یې اغوستي وه د کالو، شکله او موټره لوی معلومیدی خو د خدمتګارانو سره یې یو ځای خپله په موسکا د موټره میزونه او چوکۍ راکښته کولې وروسته حسینه د بامه کښته سول مور چې یې ولیدل نو ورته وې ویل: حسینې د پلار د اکا د زامنو واده دي دی پلار ته دي یې اوس زنګ راوهلی وو ماښام ته یې غوښتي یو د کور کارونه او حمام وکړه ځان تیار کړه چې بیا وختي ورسو.

حسینې وویل: سمده مور.

کله چې مازدیګر سو نو ټول د واده په نیت روان سول تر څو شپېو وروسته واده ته ورسیدل حسینه مور او نوري ښځینه د ښځو ځای ته ولاړې او نارینه د نارینوو ځای ته ولاړه په روغبړ کې چې به کله د واده ولا کورنۍ د حسینې سره مخ کیدل نو ورته ویل به یې: حسینې ته یي لا تر اوسه نه یې ورکړې؟

بلي به ویل: حسینې ولي څوک مرکه نه درته کوي خوري؟

حسینې به د هري یوې دا دردناکې خبرې په موسکا ځغملې نور به یي څه نه ویل دې به داسي د شرم احساس کاوه او د نورو به پټیدل لکه کوم بد عمل چي یي کړی وي ځکه نه یي غوښتل چي نور یي هم ووینې او په اړه یې وړغیږي او د اوږد پېغلتوب پیغورونه ورکړي کله چي ډوډۍ وخوړل سول او پلار یي د تلو بړغ وربانډي وکړ نو حسینه ډیره خوشحاله سول کله چي کور ته ورسیدل ټول خپلو اطاقو ته ولاړه نو د حسینې مور تر څو شیبو وروسته د حسینې اطاق ته ورغله گوري چي حسینه ژاړي مور یي اطاق ته ورغله تر څنگ یي کښېنستل ورته وې ویل: چي نصیب دي وسي نو یو ساعت وخت به دي هم واده ونه نیسي.

حسینې په ژړا وویل: مور زه ددې غم نکوم چی زما میړه ولي نه پیدا کیږي یا ماته مرکه ولي نه کیږي بلکي د دا خلکو خبرې او تانې مي زوروي.

مور یي وویل: لوري موږ د ځان د پاره ژوند کوو د نورو د پاره نه نو باید د چا خبرو او تانو ته ارزښت ور نکړو.

تر څه خبرو وروسته د حسینې مور د اطاقه ووتل او د خپل خاوند خواته ورغله کله چي هغه خپل میرمنې ته وکتل نو پوه سو چي کومه خبره سوې ده نو یي خپل میرمنې ته وویل: په واده کي مي یو د ځوانۍ ملگری ولیدی په باندار کي یي وویل چي د زوی د پاره په یو ښه انجلۍ پسي گرځو ما ورته وویل چي راسئ زما لور وگورۍ زه هم د لور

لپاره په یو ښه هلک پسې ګرځم نو هغه ویل سمده نمبر یې راخخه واخیستی ویل یې چې درځم بیابه زنګ در ووهم خدای مهربانه دی شاید زموږ د لور نصیب د دوی په کور کې سوی وي زما ملګری هم ډیر نیک او ښه انسان دی کورنۍ به یې هم داغسې نیکه او ښه وي.

میرمنې یې د خپګان ساه واخیستل بیا یې وویل: خدای دې وکړي چې همداسې وسي.

د سهار اذان شروع سو اُمید چې کله لمونځ وکړ نو د کاریګرو د اطاق ګروف یې ولګوی وې ویل: هلئ ولاړ سئ لمونځونه مو وکړئ بیا مو خپل کار شروع کړئ تر څو نن یې کار خلاص سي!

وروسته اُمید د مکتب بام ته پورته سو تر څو نیټ او تلیفون یې انتن پیدا کړي شاوخوا پر بام ګرځیدی خو نیټ یې کار نکوی چې بیا د بام پر سر یو بلې لوړې ته وختی هلته یې تلیفون شاوخوا ګرځوئ چې یو دم یې نظر پر حسینې ولګیدی چې پر بام پر مسله ناسته وه نیمایې معلومیدل هغې سترګې پټې کړي وې دعا یې کول. اُمید د هغې په لیدو حیران سو تر څو شیبو یې حسینې ته کتل د هغې دینداری او عاجزی خوند ورکړ اُمید لا هم حسینې ته کتل چې په دا وخت کې حسینې دعا پای ته ورسول لاسونه یې چې پر مخ راتیر کړل نو د لاسونو د لیري کولو سره سم یې سترګې پر اُمید ولګیدې چې دې ته یې کتل. اُمید چې ولیدل چې د حسینې ورته پام سو نو یې خپل سر او نظر بلې خوا ته واړوی او داسې تمثل یې وکړ چې حسینې ته وښیې چې دی د نیټ لپاره لوړ ختلی دی.

څو ورځې وروسته د حسينې د اکا د لور کوزده وه کله چې ټول مېلمانه راغله او مراسم شروع سول نو حسينې د مېلمنو د خدمت لپاره چای وړلې او راوړلې د ډېر خدمت او ښو اخلاقو په سبب د زوم د مور تر ځنګ يوې ناستي ښځې چې د زوم د مور ملګرې وه حسينې ته اشاره وکړه بيا يې د زوم مور ته وويل: دا انجلۍ څوک ده؟

د زوم مور حسينې ته په بې خونده نظر وکتل وې ويل: دا زما د مېړور د اکا لور ده دا يې راکول خو ما ونه غوښته.

حسينه هم د دوی د خبرو په جريان کي هغو ته نږدې د چايو په اچولو ورسيدل بيا هغې ښځې وويل: ولې؟

د زوم مور وويل: ته يې نه وينې چې په عمر ډېره ده مخ يې د ډېره عمره توري لکې اچولي دي دا خو زما د زوی د مور پر ځای ده.

حسينې د هغو خبرې واوريدې په مايوسه ډول يې د هغو خواته وکتل څه يې ونه ويل تر څو شېبو وروسته چې ور ورسېدل نو هغو ته يې وويل: خاله چای در واچوم.

د زوم مور وويل: يا يا مه يې را اچوه.

کله چې حسينه د هغو څخه څه ليري سوه نو د زوم د مور ملګري وويل: يا مخ يې توري لکې نه دي کړي بلکې ستا مېړور فېشن او ارايش کړيدی د مخ سپين کريمان يې استعمال کړيدي او دا همداسي بيله ارايشه او فېشنه راغلې ده نو ځکه ستا تر مېړور څه توره درته معلومېږي.

د زوم مـور وويـل: تـه زمـا دوسـته يـي کـه دوښـمنه چـي زمـا د مـړور بـې عزتـي کوې.

ملگـري يـي وويـل: يـا خـداى دي نکـوي چـي زه بـه سـتا د مـړور بـې عزتـي کوم ما خو صرف حقيقت وويل.

د زوم مور وويل: بس بس سمده.

مراسـم ماښـام تـه پـاى تـه ورسـيدل مېلمانـه ټـول ولاړل پـه کـور کـي پاتـه د مراسـمو سـامانونه ټـول حسـينې يـوازي پـاک او جـارو کـړل ډيـره سـترې سوه خو هيچا مننه هم ځني ونکړه.

څـو ورځـې وروسـته د حسـينې د پـلار د ملگـري زنـگ راغلـی کلـه چـي يـي تليفـون اوکـې کـړ نـو تـر روغبـړ او څـه بانـډار وروسـته يـي ملگـري وويـل چـي نـن د حسـينې لپـاره پـه مرکـه درځـو. ددې خبـرې پـه اوريـدو د حسـينې پـلار ډيـر خوشـحاله سـو او هغـه تـه يـي ښـه راغلاسـت وواويـه بيـا يـي خپـل ميرمنـه خبـره کـړل او د ميلمنـو د راتلـو تيـارى يـي ونيـوى کلـه چـي ميلمانـه راغلـه د حسـينې مـور د ښـځو سـره کښېنسـتل او د حسـينې پـلار او ملگـرى يـي پـه مېلمسـتون کـي کښېنسـتل تـر څـه بانـډار وروسـته حسـينې چـاى راوړي او ټولـو تـه يـي سـلام وواويـه. د هلـک مـور حسـينې تـه پـه ډيـره موسـکا او مينـه کتـل چـي د حسـينې د مـور پکښـي فکـر وو او زړه يـي خوشـحاله وو چـي حسـينه د هغـو خوښـه سـول. تـر څـه بانـډار وروسـته د هلـک مـور خپـل خاونـد تـه زنـگ ووهلـی او د هغـه څخـه يـي غوښـتنه وکـړه چـي يـو وار ور سـره ووينـي. تـر څـو شـېبو وروسـته د هلـک مـور دبانـدي ور ووتـل او د خپـل خاونـد سـره يـي وليـدل او هغـه تـه يـي د حسـينې د خوښـيدو وويـل د

هلــک پــلار خوشــحاله ســو کلــه چــي کــوټې تــه بيرتــه ولاړې نــو د حســينې پــلار تــه يــي وويــل: نعــيم جانــه زمــا د ميرمنــي ستاســو لــور زمــوږ د زوی د پــاره ډيــره خوښــه ســوېده نــو کــه ستاســو خوښــه وي تــه دي د ميرمنــي ســره خبــره وکړه که د هغې خوښه وه نو شيريني راکړئ.

د حسينې پلار نعيم وويل: داسي ژر؟

ملگري يي وويل: هو نو د دوستۍ په کار کي بايد بيړه وسي.

د حســينې پــلار د هلــک د ليــدو غوښــتنه وکــړه ملگــري يــي ډيــر ټينگــار کــاوه چــي اوس شــيريني راکــړه خــو د حســينې پــلار پــر خپلــه خبــره ولاړ وو چــي يــا يــو وار بــه ستاســو کــور او هلــک وويــنم کلــه چــي د حســينې مــور ددې موضــوع خبــره ســوه نــو خپــل خاونــد تــه يــي وويــل: شــيريني بــه ورکــړو ښــه لويــه کــورنۍ ده تــه يــي نــه وينــې چــي پــه دومــره ښايســته مــوټر کــي راغلــي دي.

نعيم وويل: يا زه يي يو وار کورنۍ او هلک وينم.

د حســـينې مـــور وويـــل: مخکـــي بـــه مرکـــې نـــه راتلـــې اوس چـــي راغلـــه او حسينه يي خوښه سول اوس بيا ته نخرې کوې؟

نعـيم وويـل: ښـځې بـې عقلـي مکـوه چـي هلـک ووينـو نـو پـه دې کـي څـه بـده خبــره ده کــه ښــه روغ او ســالم هلــک وو خــو هلتــه بــه شــيريني ورکــړم کــه نــه وو نو لور ولي اور ته وغورځوم.

تــر ډيــر خبــرو وروســته د حســينې مــور د خپــل خاونــد څخــه خوابــدې روانــه ســول او د حســينې پــلار خپــل ملگــري تــه وويــل چــي زه ستاســو کــورنۍ او

هلـک ویـنم بیـا دوسـتي کـوم ملگـري یـي پـه بـې خونـده خولـه وویـل: سـمده چي ستا خوښه وي.

د حسـینې پـلار ماپښـین تـه د ورتـګ وویـل بیـا یـي هغـوی رخصـت کـړل خپلـه راغلـی کـور تـه میـرمن یـي ځنـي خوابـدې وه خبـرې یـي نـه ور سـره کـولې خاونـد یـي ورتـه وویـل: ښـځې تـه ښـځه یـي تـه د ښـو او بـدو تـوپیر ژر نسـې کـولای کـه سـبا خـدای نکـړه هلـک چرسـي، روینـي یـا بـل څـه عیـب یـي درلودی خو د لور ټول ژوند به مو تباه سي......

کلـه چـي ماپښـین سـو نـو د حسـینې پـلار د ملګـري کـور تـه ور روان سـو تـر څـه مـزل وروسـته ور ورسـیدی تـر روغبـړ وروسـته د حسـینې پـلار او ملګـری یـي کـوټې تـه ولاړه تـر څـه بانـډار وروسـته دوه ځوانـان کـوټې تـه راغلـه چـي یـو یـي پکښـي معیـوب شـل وو هغـه بـل ځـوان ور سـره پـه راتـګ کـي کمـک کـاوه. د معیـوب ځـوان پـه لیـدو د حسـینې پـلار نعـیم پـه حیرانتیـا ملګري ته وویل: دا دي زوی دی؟

ملګري یي وویل: هو.

نعیم وویل: دا څه په سویدي؟

ملګري یي وویل: د کوچنیوالي څخه همداسي دی.....

تـر څـه بانـډار وروسـته روغ ځـوان د کـوټې ووتـی د هغـه پـه تلـو نعـیم پـه موسـکا د هغـه خواتـه وکتـل بیـا یـي وویـل: دا زمـوږ زوم دی وو؟ دی بیـا چیـري ولاړی مـا بـه یـو څـه بانـډار ور سـره کـړی وای دده بیـا ولـي داسـي تلوار وو؟

ملګري يي وويل: يا هغه مي کشر زوی وو کوزده ده ته کوم.

د نعيم ملګري خپل معيوب زوی ته اشاره وکړه چي ده ته کوزده کوم ددې مسخره خبرې په اوريدو نعيم موسکی سو بيا يي د مسخرو په ډول وويل: دی به واده نکوي.

نعيم د خپل ملګري خبره ټوکه بلل نو ځکه يي داسي وويل خو ملګري يي چي د نعيم موسکا وليدل نو پوه سو چي دی يي نه مني نو ځکه يي په جدې ډول وويل: يا ده ته واده کوم.

نعيم بيا هم د خپل ملګري خبره ټوکه بلل نو ځکه يي په موسکا د ملګري معيوب زوی ته کتل خو ملګری يي ډير جدې سو بيا يي په جدې ډول وويل: همدا زوی مي دی.

نعيم چي کله د هغه جديت وليدی نو موسکا يي ماته سوه بيا يي په حيرانتيا وويل: ته جدې يي؟

ملګري يي وويل: نو زه تاته درواغ وايم؟

نعيم چي د هغه د خولې دا واوريدل نو ډير په غوسه سو نور يي څه ونه ويل ولاړ سو خپل څادر يي واخيستی وې ويل: پر ما ناوخته دی کور ته يو څه سودا هم وړم زه ځم د خدای په امان.

نعيم دا وويل او بيا د دروازې پر طرف روان سو کله چي تر دروازې نيمايي ووتی نو ملګري يي د پيغور په ډول ور پسي بږغ کړل: نو د هغه بل زوی د پاره به زه ستا لور ته په مرکه درځم ليونی خو نه يم.

ددې خبرې په اوريدو نعيم سخت په غوسه او زړه ماتی سو خو داسي چلند يي وکړ لکه هيڅ چي يي نه وي اوريدلي بيا يي موټرسيکل چالانده کړ ولاړی. نعيم پر ټوله لار په فکرو کي وو او سخت انديښمن وو موټرسيکل يي چلوی خو فکر يي ټوله د ملګري په پيغور کي وو دا چي ميرمني، لور او نوري کورنۍ ته ځان انديښمن ونه ښيې نو ځکه يي يو څه سودا واخيستل او بيا کور ته ولاړی کور ته د ننوتلو سره حسينه مخته ورغله ورته وې ويل: سلام بابا.

پلار يي د سلام جواب په نرمه موسکا ورکړ بيا يي حسينې د لاسه سودا واخيستل دننه يي وې وړه خو د پلار په وضعيت پوه سوه چي ښه نه دی کومه خبره او پيښه سويده. نعيم په مات زړه خپل اطاق ته ولاړی خپل کوټ يي وکښی پر کوټبند يي بندوی چي په دا وخت کي يي ميرمن راغله او د خوابدتيا په ډول يي وويل: څنګه سو ورغلې زړه دي مطمين سو...

د حسينې مور نوري خبرې هم کولې چي په دې وخت کي نعيم چپلاخه ورکړه ورته وې ويل: چپ سه چي بله خبره ونکړې!

د پلار د غوسې اواز حسينې هم واوريدی غوږ يي ورته ونيوی پلار يي مور ته ټوله کيسه وکړل او بيا په غوسه تشناب ته د اوداسه لپاره ولاړی حسينې غوښتل چي د مور حالت ځانته معلوم کړي نو ځکه يي ګيلاسونه واخيستل او د پلار اطاق ته ننوتل کله چي هلته ورغله نو وې ليدل چي مور يي پريشانه او حيرانه ناسته ده. حسينه د هغې په ليدو او د پلار د کيسې په کولو سخته پريشانه سول خو څه يي ونه ويل.

د سهار اذانو ته څه وخت پاته وو اُمید د تهُجد د لمانځه څخه فارغه سو مسله یي بنده کړل تلیفون یي د جیبه راوکښی، چي وې کتل پر واتساف ورته د پلار زنگونه راغلي وه ده چي کله وکتل نو نیټ سم کار نکوی، بیا د مکتب بام ته وختی، هلته نیټ فعال سو بیا یي پلار ته زنګ وکړ کله چي هغه اوکې کړ تر روغبړ وروسته یي پلار وویل: واتساف دي ولي بند وو؟

اُمید وویل: مکتب ته راغلی یم بابا د ښار څخه څه لیري دی دلته نیټ سم کار نکوي نو ځکه مي ونه لیدل.

بیا اُمید وویل: د امریکا کارونه دي پای ته ورسول بابا او کله راځې د خیره؟

پلار یي وویل: هو په دا یو څو ورځو کي درځم ان شاءالله.

اُمید د پلار سره په خبرو بوخت وو چي یو دم یي لاندي وکتل په لار کي یي یو څوک روان ولیدی، دده دا فکر سو چي دومره ناوخته څوک روان دی او چیري ځي بیا د پلار سره په خبرو بوخت سو چي بیا یي هغه نفر ته ور پام سول او شک یي باندي وسو چي ښځینه ده. اُمید ډیر دقیق هغه ته کتل او شک یي په یقین بدل سو چي ښځینه ده بیا یي فکر سو چي دا نو چیري روانه ده په دا نیمه شپه. اُمید هغې ته کتل چي هغه د یو لوی ځاه تر څنګ ودریدل او بیا یي تر څو شېبو وروسته ځان ور واچوی، اُمید ډیر حیران سو بیا یي پلار ته وویل: بابا زه تاته بیا وروسته زنګ در وهم.

اُمید په بېړه د بامه راکښته سو لاندي یي شاوخوا وکتل بیا یي یو رسۍ راواخیستل او د څاه پر خوا یي ور وځغستل هلته چي ور ورسیدی رسۍ یي پر یو درخته وتړل بیا د رسۍ سره یو ځای څاه ته ور ولویدی په اوبو کي تر څو شېبو کتلو وروسته یي هغه ښځه محسوس کړل او بیا یي د اوبو سر ته راپورته کړل تاریکه وه دواړو نه سره لیدل هغې اُمید د ځانه لیري کوی زورونه یي وهل او د ایله کړه ما! ایله کړه ما! څوک یي ته؟ ناري یي وهلې. اُمید تر ډیر فشار لاندي وو او سخت وارخطا وو چي څنگه به دا ژغوري د هغې نارو او ښوریدو هم په تکلیف کړ چي په دي وخت کي اُمید هغې ته پر مخ ټینگه چپلاخه ورکړه بیا یي ورته وویل: چپ سه بله خبره ونکړې او ونیسه دا رسۍ او لوړه در پورته سه.

هغې ښځې رسۍ ونیول او څه لوړه پورته سول اُمید پوه سو چي دا نسي ختلای نو د هغې پښې یي خپل په اوږو کي ونیولې بیا یي رسۍ ونیول او دواړه لوړ پورته سول کله چي لوړ وختل نو دواړو سږو ته د اوبو ننوتلو په سبب ټوخل کله چي یي ټوخی ارام سو اُمید چي خپل جیب ته لاس ننایستی نو وې لیدل چي تلیفون او بټوه یي دواړه په اوبو لانده سوي او خراب سویدي اُمید په غوسه هغې ته وویل: دا ټول ستا د لاسه.

هغې په ژړا وویل: چا درته وویل چي ته ما وژغوره ښه دی چي مړه سوې وای.

اُمید چې کله هغې ته دقیق وکتل نو وې ویل: هې ته هغه انجلۍ نه یې چې هره ورځ پر هغه بام باندې لمونځ او تلاوت کوې.

هو دا هغه دیندوست او باحیاء انجلۍ وه چې د خلکو د پیغورو او ژوندو سترې سوې وه غوښتل یې چې د تل لپاره د خلکو د خبرو او پیغورو ځان خلاص کړي ... حسینې هم اُمید وپیژندی چې هغه ځوان دی چې دې ته یې د مکتب پر بام کتل. حسینې څه ونه ویل بیا اُمید وویل: خو تا ولې داسې کول؟

حسینې ژړل خو څه یې نه ویل بیا اُمید ورته وویل: ته راځه زما سره!

بیا یې تر لاس ونیول او مکتب ته ولاړل هلته یې د بدن وچولو لپاره آټوال ورکړ ورته وې ویل: واخله په دې ځان وچ کړه!

حسینه چې کله څه ارامه سول ځان یې وچ کړ بیا یې آټوال پر ځان واچوی تر څو شېبو وروسته چې اُمید راغلی نو د حسینې مختته یې چای کښېښولې ورته وې ویل: واخله دا وڅښه!

حسینې په ژړغونې اواز وویل: زړه ته مې نه کیږي.

بیا اُمید ګیلاس واخیستی او د حسینې په لاس کې یې کښېښوی بیا یې ورته وویل: واخله وې څښنه هله!

حسینې په ریږدیدلې لاسو د چایو ګیلاس خولې ته وې وړی څو غړپه یې وڅښلې او ګیلاس یې بیرته پر میز کښېښوی.

اُمید وویل: څه وسول خوند یې درنکړ؟

حسینې وویل: یا داسې خبره نه ده زړه مې نه ورته کیږي.

اُمید چې دباندي وکتل او بیا یې ساعت ته وکتل نو د لمانځه وخت وو بیا یې حسینې ته وویل: اوس دلته پاته سه چې لمر راوختې بیابه کور ته ولاړه سې اوس که چا ولیدي نو رنگ بدی به وي.

حسینې وویل: خو بابا؟

اُمید وویل: چې دومره د بابا غم در سره دی نو بیا دي ولې داسې کار کوئ؟

حسینې وویل: ته د چا د غمونو او بدقسمتیه څه خبر یې هغه مځکه سوځي چي اور پر بل وي.

اُمید په نرمه موسکا او بیا په غمگین ډول وویل: رښتیا هم مځکه هغه سوځي چې اور پر بل وي کاش تاته هم زما د دردو درک معلومیدلای خو خیر ته دا راته ووایه چي تا ولي ځان وژنه کول څه سبب یي وو؟

حسینې وویل: پریږده یي.

اُمید وویل: ایا عاشق دي دوکه در سره کړیده؟

حسینې تر څو شیبو وروسته وویل: یا.

اُمید وویل: نو بیا څه خبره ده؟

حسینې وویل: دومره خبره ده چې زه بد قسمته یم بدبخته یم بدرنگه یم ....

اُمید موسکی سو بیا یې وویل: ښه ښه پوه سوم یعني مرکه نه درته راځي ها.

حسـینې ددې خبـرې پـه اوریـدو سـر کښـته کـړ څـه یـې ونـه ویـل بیـا اُمیـد وویل: څوک وایي چې ته بدرنګه یې؟

د حسینې تر سترګو اوښکې رواني سوې په ژړا یې وویل..... :

حسـینې خپلـه ټولـه کیسـه اُمیـد تـه وکـړل کلـه چـې کیسـه خلاصـه سـول نـو اُمیـد حسـینې تـه څـو شـېبې حیـران حیـران کتـل بیـا یـې وویـل: تـا ولـې څـوک وغـواړي؟ ولـې مرکـه درتـه وکـړي؟ تـه څـه شـي یـې؟ سـتا ارزښـت څـه دی؟ ته څه حیثیت لرې؟

بیـا اُمیـد وویـل: اغلـې ۲۰۲۴ تـم کـال او یوویشـتمه پیـړۍ ده اوسـني زیـاتره انسـانان مطلـب پرسـتان دي چـې مطلـب در سـره ونـه وینـې پـه کیسـه کـې دي هـم نـه وي نـه دي پـروا لـري کـه یـو سـاده انجلـۍ هـر څـومره نېکـه، صـالحه، باحجابـه ان تـر داسـې حـده چـې پـه پرهیزګـارۍ کـې یـې نـوم تللـی وي خـو بیـا یـې هـم نننـي هلکـوان د واده لپـاره نـه خوښـوي کـه څـه هـم هـیڅ عیـب ونلـري خـو کـه یـو مشـهوره، یـو نـوم او مقـام ولا او یـا هـم تعلیمیافتـه انجلـۍ هـر څـومره عیبونـه ولـري خـو بیـا یـې هـم خوښـوي او پـر عیبـو یـې سـترګې پوټـوي او بیـا دا اوسـني هلکـوان دا د ځـان ویـاړ بـولي چـې د یـوې فلمـي اداکـارې، ټیکټـاکرې، تجـارې یـا د یـوې لیکـوالې،ډاکټرې یـا یـو بلـې مشـهورې خیهـرې ولا پیژنـدل سـوي انجلـۍ سـره واده وکـې چـې سـبا بیـا دی د نـورو ومختـه پـه وویـاړي خـو پـه سـاده او کـوم خـاص مقـام نـه لرونکـې میرمنـې بیـا شـرمیږي زه تاتـه دا نـه وایـم چـې د ځانـه فلمـي سـتورې جـوړه کـړه یـا ټیکټـاکره سـه د ښسـتنې ټـولنې سـره سـم دا خـو کـولای سـې درتـه اجـازه ده چـې یـو ښـه ډاکټـره یـا لیکوالـه یـا تجـاره یـا داسـې بـل څـه د ځانـه

جوړه کړې بیابه وګورې مرکې او ریښتې به په کتار کې درته ودریږي ارزښت به پیدا کړي اوس تا خپله خپل ارزښت د لاسه ورکړیدی که نه ستا پخیر پرهیزګاره انجلۍ به بله نه وي خو که ددې پرهیزګارۍ سره سره یو بل څه هم د ځانه جوړه کړې نو بیابه وګورې چې د ریښتو ولا به درباندي جنګ سي.

حسینې وویل: اوس وخت تیر دی غټه مینا خبرې نسي زده کولای.

اُمید وویل: افف خدایه یو خو دا متل ډیر خلک خراب او د پرمختګه راوګرځول نه پوهیږم موږ ښتانه ولې د شاتګ لپاره بهانې او متلونه لټوو ولې د پرمختګ لپاره ځانته مثبتې نظریې او تشویق نه ورکوو ما لیسانس په امریکا کې کړیدی ما چې د هغو سره نږدې ژوند وکړ نو هیڅکله مې د هغو څخه د ځان په اړه منفي فکر ونه لیدی هر یوه به د ځان په اړه مثبت فکر کاوه هغوی یو متل هم لري چې پښتو معنا یې ده "چې هر څه ممکین دي کولای یې سې خو که ته په ځان باور ولرې" نو ته هم ځانته تشویق ورکړه پر ځان باور ولره بیابه ووینې چې څنګه یې نسې کولای انسان ته خپلې وړتیاوي هغه وخت معلومیږي چې کله میدان ته داخل سي چې کله د یو څه کولو نیت وکړي.

حسینې بیا وویل: هغوی خاریجان دي او موږ موږ یو زموږ او د هغو ډیر فرق دی.

اُمید په حیرانتیا وویل: ولې هغه دوه دماغه،څلور ښې، څلور سترګې لري خو هغوی هم زموږ پخیر انسانان دي خو فکر یې صرف د ځان په

اړه مثبت دی ته یي کولای سې او یوازي ته نه بلکي هره انجلۍ یي کولای سي چي صرف لږ کوښښ وکړي.

حسينې وويل: زه په ځان پوهيږم زه يي نسم کولای.

اُميد په غوسه وويل: بس نو وای د خوار دا يا ژړا وي يا ښيرا انو ورسه ځان مړ کړه د هره غمه به خلاصه سې خو دا ومنه ته به مړه سې د شرمه او بې عزتيه به ځان خلاص کړې خو مور، پلار، ورونه او خپلوان به دي د ژوند تر پايه د بې عزتيو، پيغورو او شرمندګيو سره به مخ وي او ژوند به ور سره کوي او که يو څه وکړې ځان يو ځای ته ورسوې حوصله وکړې نو هغوی به درباندي وواړي فيصله ته وکړه......

نعيم اوداس وکړ د سهار د جماعت لپاره د مسجد په نيت روان سو کله چي دروازې ته ورسيدی ګوري چي دروازه خلاصه ده خو د نعيم فکر ورته ونه سو مسجد ته ولاړی کله چي جماعت ودريدی يو رکعت وسو په دوهم رکعت کي يي ذهن ته راغله چي بيله ما ماسيوا خو سهار دومره وختي بل څوک د کوره نه وځي فکر يي خراب سو چي دا دروازه به چا خلاصه کړې وي؟ خير لمونځ چي وسو نو په بيړه کور ته ولاړی دروازې ته يي وکتل داسي معلوميدل هم نه چي غل دي خلاصه کړې وي هغه چاته څه ونه ويل په کور کي يي شاوخوا وکتل هر څه پر ځای وه بيا يي خپل په اطاقو کي وکتل خو څوک نه وه بيا بام ته وختی هلته چي يي وکتل وريريګاني يي بيدې وې خو حسينه هلته نه وه. نعيم ډير وارخطا سو بيا په بيړه لاندي کښته سو د حسينې او خپل په اطاق کي

يـي وكتـل خـو هلتـه هـم نـه وه بيـا يـي ميرمنـي تـه پـه حيرانتيـا وويـل: حسـينه چيري ده؟

ميرمني يي ووېل: پر بام به وي ولې خير دی؟

نعيم ووېل: پر بام نسته او دروازه هم سهار چې زه وتلم خلاصه وه.

ددې پـه اوريـدو يـې د ميرمنـي بـدن پـه ريږديـدو سـو ډېـره وارخطـا سـول بيـا دواړه ولاړه ټـول کـور کـې يـې وکتـل خـو حسـينه هـيڅ چيـري نـه وه د دواړو پـه فکـر کـې ډول ډول خبـرې راتلـې پـه ځـان نـه پوهيـدل حـواس يـې د لاسـه ورکـړې وه د نعـيم ميرمنـي ژړل او نعـيم پـه فکـرو کـې غـرق وو چـې لمـر راوختـی تـر نـيم سـاعت وروسـته د کـور دروازه وټکيـدل د دروازې پـه ږغ سـره نعـيم او ميرمنـي يـې ټکـان وخـوړ ژر يـې د دروازې خواتـه وکتـل. نعـيم پـه بـې صـبری سـره د دروازې خواتـه ور وځغسـتل خـو وې ليـدل چـې ورور يـې دده تـر مخـه دروازې تـه ور روان دی. نعـيم او ورور يـې دواړه يـو ځـای ور ووتـل کلـه چـې يـې دروازه خلاصـه کـړل گـوري چـې اُميـد ولاړ دی پـه موسـکا يـې دواړو تـه سـلام ووايـه تـر روغبـړ وروسـته اُميـد پـه موسـکا وويل: په تاسو کې نعيم کاکا څوک دی؟

د نعيم ورور نعيم ته اشاره وکړه بيا يې ووېل: دی دی ولې خير وو؟

اُميـد وويـل: هـو خيـر دی زه د هغـه مکتـب مسـؤل يـم نـن د مکتـب لـومړی ورځ ده زه غـواړم د کلـي د مشـرانو سـره د مکتـب پـه اړونـد ووينـم او نظريات يې واخلم.

ددې په اوریدو د نعیم زړه بیا ناقراره سو چي بله موضوع ده د حسینې په اړه نه ده نو ځکه یي وویل: زه یو څه مصروفه یم زویه بیابه بله ورځ درسم.

اُمید د سترګو په اشاره نعیم پوه کړ ورته وې ویل: کاکا وایم ولاړ سئ راسره هیله کوم.

نعیم پوه سو چي یو موضوع ده تر څو شېبو وروسته یي وویل: سمده زویه زه به مي څادر راواخلم.

اُمید وویل: مننه کاکا زه درته انتظار یم.

تر څو شېبو وروسته نعیم په غمګین مخ د کوره راووتی د اُمید سره یو ځای سو او بیا د مکتب پر خوا روان سول پر لاري اُمید د نعیم مخته وکتل پوه سو چي نعیم خبر سویدی چي حسینه په کور کي نسته بیا یي په موسکا ورته وویل: کاکا بې غمه اوسه هر څه سم دي هیڅ خبره نه ده.

نعیم په درواغجنه موسکا او ریږدیدلي ږغ وویل: یا یا کومه خبره نه ده زویه زه ښه یم.

کله چي مکتب ته ورسیدل اُمید وویل: کاکا دا زما مکتب دی دا مکتب مي ددې لپاره فعاله کړ چي ددې کلي کوچنیان داسي وروزم چي لویان سي د ستونزو سره مقابله وکولای سي پر کوچنیو کوچینو ستونزو او د بې علمۍ په سبب بیا د ځان وژني هڅې ونکړي او لویان داسي وروزم چي خپل اولادونه د جهل په تاریکو کي ونه وساتي.

نعیم په حیرانتیا وویل: زه پوه نسوم زویه؟

اُمید د تیري شپې ټوله کیسه ورته وکړه د کیسې په اوریدو نعیم یو وار سخت حیران بیا پریشانه او چې د حسینې د ژغورل کیدو یې واوریدل خوشحاله سو تر کیسې او نصیحت وروسته اُمید وویل: کاکا زه غواړم چې حسینه دلته مکتب ووایي او د ځانه یو څه جوړه کړي.

نعیم چې د لور کیسې نرم کړی وو وویل: زویه دا کلی به څه وایي پر تا خو زه باور لرم خو ددې کلي د خلکو د پیغورو بیریږم.

اُمید وویل: کاکا ما ستاسو کلی درک کړیدی نو ځکه مې ښځینه استاذانې د ښځو لپاره مقرري کړیدي ښځې به درس ورکوي او بل دا چې کاکا د چا د پیغورو او خبرو پروا مکوه موږ ژوند د ځان لپاره کوو چې څنګه مو خوښه وي هغسې ژوند کوو آزاد یو بل دا چې خبرې او پیغورونه هغه خلک وایي چې د یو څه سره نا اشنا وي کله چې دوی د تعلیم سره اشنا او ګټې ووینې نو بیابه دوی هیڅکله چاته پیغور ورنکړي.

نعیم وویل: ښه خبره ده زویه زه در سره موافق یم افرین دي پر مور او پلار سه چې داسي ښه روزنه یي درکړې ده.

اُمید په موسکا وویل: مننه کاکا.

نعیم وویل: حسینه چیري ده زویه؟

اُمید ساعت ته وکتل بیا یې وویل: کاکا اوس د هغې صنف شروع کیږي پر یولس بجو رخصتیږي او د یو ښه پلار په ډول به تاسو دا خپله مکتب

تــه راولــئ او هــم بــه يــي خپلــه بيايســت پــه داســي کړنــه بــه څــوک دا جــرأت هــم ونــه کــولای ســي چــي د چــا د لــور يــا خــور خواتــه پــه بــد نظــر وګــوري او هــم بــه د خلکــو د پيغــورو څــوک خــلاص وي دا بــه نــه وايــي چــي فلانکــي خپلــه لور يا خور يوازي پريښي وي مکتب ته ځي.

نعيم وويل: ښه خبره ده داغسي به وکړم.

کلــه چــي دواړو خــدای پــه امــانی کــوی نعــيم پــه زهيــره لهجــه وويــل: اغــه زويه کولای سم چي يو وار مي حسينه لور ووينم.

اُميــد پــه موســکا وويــل: هــو ولــي نــه کاکــا خــو هــو پــه کلکــين کــي ځکــه د هغــو درس شروع دی.

نعيم وويل: هو زويه د ليري يي وينم.

اُميــد نعــيم د حســينې د صــنف خواتــه ور وســتی نعــيم پــه کلکــين کــي ورتــه وکتــل حســينه يــي وليــدل تــر څــو شــېبو يــي هغــې تــه کتــل تــر ســترګو يــي اوښــکې وبهيــدلې بيــا يــي اُميــد تــه وکتــل هغــه يــي پــه غيــږ کــي ونيــوی پــر تنــدې يــي ښــکُل کــړ بيــا ولاړی. کلــه چــي کــور تــه ورســيدی نــو ميرمنــي يــي پــه بــې صبرۍ د حسينې پوښتنه ځني وکړه نعيم ورته وويل: زموږ لور ښه ده.

ميرمني يي وويل: درواغ وايي راته ووايه چي څه په سويدي په هغې.

نعــيم ټولــه کيســه ورتــه وکــړه بيــا يــي د اُميــد سپارښــتنې هــم ورتــه وويلــې. ددې پــه اوريــدو يــي ميــرمن هــم خوشــحاله ســول بيــا نعــيم وويــل: ښــځې دا زمــوږ غلطــې وه مــوږ خپلــه لــور ډيــره پــه تيــارو کــي ســاتلې وه پــه دې بيــرې چــې خــدای نکــړه بــدلارې نســي ځکــه پښــتني او اســلامي ټولنــه مــو ده د لوبــو او

خوینـدو عـزت راتـه هـر څـه دی ډیـر ارزښـت راتـه لـري خـو کـه داسـي وکـړو چـي کـه هـر څـوک خپلـه لـور او خـور تـر مکتبـه او پوهنتونـه خپلـه بـوځي او راولـي نـو د مـدیر صـاحب خبـره بیابـه هیڅـوک دا جـرأت ونلـري چـي لـور او خور مو را بدلارۍ کړي....

کلـه چـي یـوولس بجـې سـوې او کوچنیـان ټـول د مکتبـه راووتـل تـر څـو شـېبو وروسـته د انجونـو د رخصـتۍ وخـت سـو تـر څـو انجونـو راوتلـو وروسـته حسـینه هـم د مکتـب پـه حجـاب کـي راووتـل پـلار یـي ډیـر وختـي راغلـی وو د مکتـب مختـه ور تـه ناسـت وو حسـینې چـي کلـه هغـه ولیـدی نـو وبیریـدل بیـا نـږدي ورغلـه مختـه یـي ودریـدل د هغـې پـه لیـدو یـي پـلار ولاړ سـو هغـې تـه یـي وکتـل. حسـینې خپلـي سـترګې د پـلار د سـترګو کښـته کـړې تـر څـو شـېبو کتلـو وروسـته یـي پـلار پـه موسـکا پـر مـخ پـه مینـه کـرار ووهـل بیا یي وویل: درځه چي ځو کور ته زه تاته انتظار وم.

حسـینه ور سـره روانـه سـول پـلار یـي پـر لاري ورتـه وویـل: مـا تـل دا فکـر کـاوه چـي زمـا لـور مـا خپـل ښـه ملګـری ګڼـې خـو زه غلـط وم ځکـه زمـا لـور بیلـه دې چـي زمـا سـره خپـل غـم شـریک کـړي د ځـان وژنـي هڅـه یـي وکـړل دا فکـر دي هـم ونکـړ چـي تـر مـرګ وروسـته بـه دې د پـلار حالـت څنګـه وي.....

د خبـرو پـه جریـان کـي حسـینه د پـلار څنـګ تـه ور نـږدې سـوه د هغـه پـر اوږه یـي سـر کښېښـوی پـه ژړا یـي وویـل: مـا وبخښـه بابـا زمـا څخـه غلطـي وسول.

پلار يي پر سر د مينې لاس ور کښېښوی بيا يي وويل: خير کومه خبره نه ده اوس به هر څه په ګډه سره سم کړو خدای جل جلاله او مدير صاحب هم زموږ سره دي.

کله چې کور ته ورسيدل ټول ډير ورته حيران وه بيا يي د اکا لور د ځان سره وويل: دا پخه چيري تللې وه چې داسي په ستايل کي راغله کومه خبره خو ده.

د حسينې مور د هغې په راتلو ډيره خوشحاله سول تر روغبړ وروسته يي وويل: ورسه لوري اطاق ته دي ولاړه سه.

حسينه چې کله اطاق ته ولاړه نو د لمبيدو لپاره حمام ته ولاړه کله چې يي هلته په هنداره کي خپل مخ ته وکتل نو د خپلي کړنې او غمو په سبب په ژړا سول تر څه ژړا وروسته د اُميد يو خبره ور پياد سول: حسينې اغلې دومره قوي اوسه چې غم د درتلو کوښښ ونکړي ژړا، ځان وژنه او د ژونده ګيلې کول دا هر څه کمزوري او بې غيرته انجونې کوي....

نعيم خپل ميرمنې ته وويل: ښځې فکر کوم مدير صاحب ټوله ورځ په مکتب کي وي د هغه احسان دی پر موږ نو ښه خبره دا ده چې د سهار، غرمې او ماښام ډوډی موږ ور وړو.

ميرمني يي وويل: ښه خبره ده.

اُميد په پخلنځی کي اشپزي کول چې د ودانۍ دروازه وټکيدل کله چې اُميد ورغلی نو نعيم يي وليدی په موسکا يي ورته وويل: اوه کاکا تاسو؟

نعیم وویل: زه درتلای سم زویه؟

اُمید وویل: هو کاکا ولي نه.

نعـیم نـږدي ورغلـی پـه یـو بنـد لوښـي کـي یـي خـواړه ورتـه ونیـول بیـا یـي وویـــل: زویـــه تاســـو دلتـــه ټولـــه ورځ تیـــروئ او د مکتـــب پـــه کـــارو بوخـــت یاست نو خواړه ما درته راوړل.

اُمیـد وویـــل: اوه کاکـــا تاســـو ولـــي تکلیـــف کـــوئ زه همـــدا اوس پـــه پخلنځـــی کي په اشپزئ مصروف وم.

نعـیم وویـــل: یـــا زویـــه ســـتا پـــر مـــوږ بانـــدي ډیـــر لـــوی احســـان دی او زمـــوږ دا کــوچنی زحمــت چــي ستاســو لپــاره یــي کــوو هــیڅ هــم نــه دی زمــا او د میرمنــي فیصــله پــر دې وســول چــي نــور تــه د اشــپزیه خــلاص یــي ســتا خــواړه نــور پــر موږ دي.

اُمیــد پــه موســکا وویــل: اول خــو کاکــا کــه تــا بیــا د احســان خبــره وکــړه نــو بیــا زه هیڅکلـــه خبـــرې نـــه در ســـره کـــوم او بـــل دا چـــي دا خـــواړه چـــي تاســـو راوړیـــدي زه پـــه یـــوه شـــرط در څخـــه قبلـــوم چـــي بیابـــه تاســـو تکلیـــف نکـــوئ که مي څه ته اړتیا کیدل زه بیله شرمیدلو درته وایم.

نعـیم ډیـر کوښـښ وکـړ چـي اُمیـد پـه دي راضـي کـړي خـو و یـي نسـوای کـولای ځکـه اُمیـد نـه غوښـتل چـي دوی پـه تکلیـف سـي او د یـو لـږ همکـاری او کمـک بدلـه ځنـي واخلـي. کلـه چـي د تهجـد د لمانځـه وخـت سـو حسـینه د تهجـد لمـونځ تـه ولاړه سـوه د عـادت سـره سـم چـي یـي د سـهار لمـونځ وکـړ نـو تـلاوت تـه کښېنسـتل کلـه چـي یـي تـلاوت خـلاص کـړ نـو دعـا تـه یـي لاسـونه پورتـه کـړل تـر څـو شـېبو وروسـته حسـینې تـه الهـام

وسـو چـي اُميـد هغـې تـه ګـوري کلـه چـي يـي سـترګې خلاصـي کـړې او د مکتـب خواتـه يـي وکتـل نـو ربښـتيا هـم اُميـد هغـې تـه پـه موسـکا کتـل. حسـينه هـم موسـکۍ سـوه بيـا اُميـد ورتـه پـه اشـاره وويـل چـي مـا هـم دعـا کـي يـاد کـړه حسـينې هـم سـر ورتـه وښـوروی چـي سـمه ده ولـي نـه بيـا يـي اُميـد تـه ډيـري دعاوي وکړې.

ورځـې او شـپې تيريـدې نعـيم بـه هـر سـهار حسـينه تـر مکتبـه رسـول او بيرتـه بـه يـي غرمـه مهـال کـور تـه راوسـتل حسـينه پـه خپلـو درسـو کـي ډيـره لايقـه وه پـه لـږ وخـت کـي يـي ډيـر څـه زده کـړل د هغـې سـره بـه د اکـا لـور هـم تلـل يـوه ورځ اُميـد حسـينې تـه وويـل: حسـينې اوس کـرار کـرار د ځانـه د يـو څـه جوړولـو کوښـښ هـم کـوه ځکـه اوس دي ليـک او لوسـت ښـه زده سـويدي خو يوازي ليک او لوست ګټه نکوي.

حسـينې وويـل: نـو زه خـو تـر اوسـه د مکتبـه لا نـه يـم فارغـه سـوې نـو څـه بـه وکړم؟

اُميـد وويـل: چـي کوښـښ وکـړې او ارتقـاء ورکـړې ژر بـه فارغـه سـې تـر څـو چـي فارغـه کيـږې د درس پـه جريـان کـي ليکـوالي هـم ور سـره شـروع کـړه يو ښه ليکواله د ځانه جوړه کړه.

حسينې په حيرانتيا وويل: ليکوالي او زه؟

اُميـد وويـل: نـو ولـي تـه پـه ځـان بـاور نلـري چـي ليکـوالي نسـې کـولای تـا خـو ويـل زه زده کـړې هـم نسـم کـولای اوس وګـوره تـر ټولـو لـوړې نمـرې سـتا دي زه هـم نـه درتـه وايـم چـي پـه اول وار تـه د ادم خـان او دُرخـانۍ کيسـه وليکـه پـه شـروع کـي اول وار يـو څـو لنـډې لنـډې کيسـې وليکـه مثـال:

دوه ملگـــري وه دواړه ډیـــر ســـره گـــران وه هغـــوی یـــو ورځ ځنگلـــه تـــه ولاړه هلتـه تـر یـو درختـې لانـدي بیـده سـول چـي پـه دا وخـت کـي یـو زمـری پـر راغلـی یـو ملگـری چـي ویښ وو ژر د درختـې سـر تـه وختـی هغـه بـل ملگـری یـي پریښـوی کلـه چـي زمـری بیـده کـس تـه نـږدي سـو نـو هغـه هـم د خوبـه راکښینسـتی زمـری یـي ولیـدی خـو ځـان یـي پـر مـړه واچـوی ځکـه ده اوریـدلي وه چـي زمـری مـړ انسـان او حیـوان نـه خـوري زمـری تـر څـو شـېبو هلتـه ولاړ وو بیـا د زمـري پـه فکـر مـړ شـخص تـه نـږدي سـو یـو بـږغ یـي وکـړ بیـا ولاړی د زمـري پـه تلـو درختـي تـه ختلـی کـس راکښـته سـو خپـل ملگـري تـه یـي د مسـخرو پـه ډول وویـل چـي پـه پـای کـي زمـري سـتا پـه غـوږ کـي یـو څـه وویـل دا یـي څـه درتـه وویـل؟ ملگـري یـي ورتـه وویـل چـي زمـري ویـل چـي نـور ددې بـې ننگـه ملگـري ملگرتیـا پریـږده دوسـت هغـه دی چـي پـه سخته کي پکار سي .... داسي یو کیسه ولیکه.

حسینې وویل: سمده کوښښ به یي وکړم.

اُمیـد ورتـه وویـل: او هـو کلـه چـي کیسـه لیکـې نـو یـو ارام ځـای یـوازي کښینه بیا یي لیکه ځکه په ارام ځای کي ښه فکر او الهام کولای سې.

ماښـام چـي کلـه حسـینه د کـور د کـارونو څخـه فارغـه سـوه خپـل اطـاق تـه ولاړه دروازه یـي بنـده کـړل قلـم او کتابچـه یـي واخیسـتل د کیسـې لیکلـو تـه کښېنسـتل قلـم یـې پـلاس کـي کتـابچې تـه نیـولی دی انتظـار ده د کیسـې الهـام نـه ورتـه کیـږي تـر ډیـر فکـر کولـو وروسـته یـي قلـم پـر کتابچـه کـش کـړ څـو جملـې یـي ولیکلـې بیـا ناوختـه یـي کتابچـه بنـده کـړه څـراغ یـي بنـد کـړ بیـا بیـده سـول کلـه چـي سـهار مکتـب تـه ولاړه تـر درس ویلـو وروسـته اُمیـد د

کیسې لیکلو پوښتنه ځني وکړه چې ودي لیکل؟ حسینې په سر اشاره ورته وکړل چې هو. بیا اُمید کتابچه ځني واخیستل خلاصه یې کړل کله چې یې اوله صفحه وویل بیا یې وویل: دا خو دي هغه زما د پروند کیسه لیکلې ده هغه دي هم سرچپه لیکلې ده.

حسینه موسکۍ سوه بیا یې وویل: ما یې کوښښ وکړ خو سخته وه نه مي سوای لیکلای.

اُمید وویل: گوره زما د ټمبلیه او لټیه سخت بد کیږي لټې به نکوې سبا ته یې حتماً درڅخه غواړم.

حسینې وویل: سمده.

کله چې مکتب رخصت سو نو د حسینې د اکا لور چې کله حسینه د اُمید سره په خبرو او موسکا ولیدل نو په حسد او عناد سره یې د ځان سره وویل: دا پخه نن سبا د مدیر سره بیخي ډېره پورته کښته کیږي دا چي وایي میړه به یې کړم.

کله چې ماښام سو او حسینه د کور د کارونو فارغه سول نو بیا یې قلم او کتابچه راواخیستل د کیسې لیکلو په نیت کښېنستل خو بیا یې کومه کیسه ذهن ته نه ورتله تر څو شېبو وروسته یې سر پر بالښت کښېښوۍ په تصور کي یې اُمید راوستۍ د هغه خبرې د هغه کارونه د کوچنیانو سره د اُمید مینه دې ته نصیحتونه ...بیا د ځان سره موسکۍ سوه قلم یې واخیستۍ په لیکنه یې پیل وکړ....

سبا ته حسینه اداري ته ورغله کتابچه یې اُمید ته کښېښوول. هغه چې کتابچه ځني واخیسته بیا یې وویل: ښه ښه کیسه دي ولیکل؟

حسينې وويل: هو.

اُميد چې کله کتابچه خلاصه کړه او د پروند ورقه يې واړول نو په کيسې ويلو يې شروع وکړه چې د کيسې نوم يې (اُميد) ورکړی وو. اُميد ددې په ليدو حيران سو حسينې ته يې وکتل بيا يې د کيسې په ويلو شروع وکړه: زه د يو ساده کلي اوسيدونکې وم د ژوند د ډيرو نعمتونو او اسانتياوو محرومه وم د ژوند لوی مقصد مې صرف دا وو چې مرکه راته وسي زه واده سم د خلکو د پيغورو ځان خلاص کړم د ژوند انتخاب خو ليري خبره د هره رکم او هر ډول انسان مرکو راتلو ته مې سترګې ختلې وې خو د هغو درک به هم نه وو خو بيا چې به هم کومه مرکه راغله نو زما د اکا لونې به يې خوښې سوې ما به يې صرف پيغورونه اوريدل چې دا پخه ده، زما تر زوی مشره ده دا ده و ها ده زه د ژوندده ډيره سترې سوم بيا مې يو ورځ وغوښتل چې دا هر څه ته د پای ټکی کښيږدم نو ځکه مې نيت وکړ چې ځان ووژنم چې په همدې خاطر د کوره ووتم او ځان مې ښاه ته ور واچاوه تر ښو مړه سم خو په دا وخت کې ناڅاپه مې يو چا لاس ونيوی او زه يې د اوبو سر ته را پورته کړم .... لکه څنګه چې د هغه نوم اُميد دی همداسې يې ماته د ژوند اُميدونه هم راکړل زما ژوند ته هيلې پيدا سوې اوس زه ژوند کول غواړم.

کيسه همدومره وه نيمګړې پاته وه بيا اُميد کتابچه بنده کړل په حيرانتيا يې د حسينې خواته وکتل بيا يې وويل: دا تا وليکل؟

حسينې وويل: هو نو چا ليکلې ده؟

اُمید وویل: باور مي نه کیږي چې دومره په زړه پوري کیسه دې تا لیکلې وي هغه هم د لیکوالۍ په اولو ورځو کې.

حسینې وویل: تا پرونډ ماته پیغور راکړ چې لټه یې نو ځکه مي ضد ونیوی چې تر څو مي کیسه نه وي لیکلې نه بیدیږم دا وو چې تر ډیرو کوښښو وروسته مي دا کیسه ولیکل څنګه وه سمه وه؟

اُمید وویل: بیخي ډیره سمه وه هیڅ باور مي نکیږي چې دا دي تا لیکلې وي ما تاته ویلي وه چې انسان ته خپلي وړتیاوي هغه وخت معلومیږي چې کله هغه میدان ته ور داخل سي که ستاسو شخصیت او کورنۍ ته تاوان نه وای او کیسه دي پوره وای نو ته باور وکړه چې ما به د کتاب په شکل چاپ کړې وای ډیر زیات مینوال به یې پیدا کړي وای.

حسینې وویل: زه به یې پوره کړم خو که تاسو کولای سی نو چاپ یې هم کړی هیڅ خبره نه ده ښه دی زما پخیر په تیارو کي د بندو خویندو لپاره به عبرت او تشویق سي د هغو به هم ژوند ته زما پخیر اُمیدونه پیدا سي تا خو زه وژغورلم خو شاید د هرې حسینې د ژغورلو لپاره اُمید نه وي موجود دا کتاب به د هغو د ژغورلو سبب سي.

اُمید وویل: سمده خو د کیسې بڼې ته یو څه تغیر ورکړه ځکه نغواړم ستاسو شخصیت او عزت ته تاوان ورسیږي.

حسینې ور سره ومنل کیسه یې څه تغیر کړل او د څو اوونیو په جریان کي یې ټوله پوره هم کړل اُمید هم په املاء او ګرامر کي کمک ور سره کاوه. کله چې کیسه پوره او کتاب ته اماده سول نو دا موضوع اُمید د

حسـينې د پـلار سـره هـم شـريکه کـړل هغـه ورتـه خوښـي وښـودل او اجـازه يي ورته ورکړه چې چاپ او خپور سي.

اُميـد خپـل ورور تـه تليفـون وکـړ تـر روغبـړ وروسـته يـي وويـل: لالا مـا درتـه يـو کتـاب اسـتولی دی هغـه چاپځـای تـه ورکـړه چـې ښايسـته يـي ډيـزاين او بيا چاپ کړي.

ورور يي وويل: سمده.

د اُميـد ورور کتـاب د چـاپ د پـاره چاپځـای تـه ورکـړ او د يـو څـو ورځـو پـه جريـان کـي نـاول چـاپ سـو لـومړی کـاپي يـي اُميـد تـه ور ورسـيدل هغـه د کتـاب پـه ليـدو ډيـر خوشـحاله سـو کلـه چـې حسـينه د صـنفه راووتـل نـو اُميـد کتـاب شـاته نيـولی وو کلـه چـې حسـينې تـه نـږدې سـو نـو کتـاب يـي د حسـينې مختـه ونيـوی کلـه چـې حسـينې ورتـه وکتـل د کتـاب نـوم يـي ووايـه نو په حيرانتيا او موسکا يي وويل: چاپ سو!؟

اُميد وويل: هو نن په بازار کي خپور سو.

حسينې وويل: ډير ښه دا زه واخلم در سره؟

اُميد وويل: هو ولي نه.

کلـه چـې حسـينه دبانـدې ووتـل نـو پـلار تـه يـي پـه موسـکا او خوشـحالۍ وويل: بابا زما کتاب چاپ سو.

پـلار يـي هـم ددې پـه اوريـدو ډيـر خوشـحاله سـو کلـه چـې کورتـه ولاړه نـو پـه لوړ اواز يي مور ته وويل: مور زما کتاب چاپ سو.

ددې په اوریدو یې مور هم ډېر خوشحاله سول د اکا لور یې خپل خور ته وویل: دا پخه ولي داسي خوشحاله ده د څه شي کتاب چاپ سو؟

هغې وویل: نه پوهیږم دا څو ورځې د مدیر سره نږدې نږدې گرځیدل چي څه موضوع وه.

کله چي حسینې خپل خوښۍ د مور سره شریکي کړې بیا یې کتاب پر میز کښېښوی دا ولاړه حمام کولو ته. د اکا لوڼې یې په پټه اطاق ته ور ننوتې پر میز پروت کتاب یې راواخیستی وې وایه کله چي یې وکتی نو ډېري حیراني سوې ځکه پر کتاب لیکلي وه چي لیکواله حسینه دواړو کتاب ژر ژر وکتی کیسه یې څه ناڅه وویل بیا یې کتاب کښېښوی او د اطاقه ووتلې. بیا یې په خپل اطاق کي مجلس پر جوړ کړ یوې وویل: ددې پخې بخت لکه چي راکښېنستی.

بلې وویل: دا ټول هغه مدیر دی دا هر څه هغه وکړل.......

کتاب په بازار کي ډېر خپور سو ډېرو خلکو او انجونو واخیستی تر داسي حده چي په یوه اوونۍ کي ټول چاپ په بازار کي خرڅ سو خو نوره به یې هم غوښتنه کیدل بیا یو ورځ اُمید ته تلیفون راغلی کله چي اُمید ولیدی نو ورور یي وو تلیفون یي اوکې کړ وې ویل: ها لالا؟

ورور یي تر روغبړ وروسته وویل: اُمیده په دا کتاب خو دې لیونی کړم.

اُمید په موسکا وویل: ولې لالا څه خبره ده؟

ورور یې وویل: په بازار کي ټول خرڅ سویدی اوس چاپځای ولا وایي چي تاسو اجازه راکړی چي زه نور چاپ کړم او تر څنگ یې د کتاب

گټل سوي پیسې هم را استولې وې چې ما د خدمتګار په لاس مکتب ته در ولیږلې ته خو هغسي دلته نه راځې.

اُمید وویل: مصروف یم لالا او دلته مي د کوچنیانو سره وخت ډیر ښه تیریږي او لالا اجازه ورکړه کتاب ته چي هر څومره چاپوي.

ورور يي وويل: سمده پر ځان دي پام کوه او ګوره درمل دي خوره لیونیه.

اُمید وویل: خورم يي لالا.

ورور يي وويل: انو ښه وخت الله دي مل سه.

کله چي مکتب رخصت سو حسینه او پلار يي روان سول نو اُمید د شا د خوا بږغ پسي وکړ وې ویل: کاکا؟

کله چي د حسینې پلار ورته وکتل نو اُمید ورته وویل: تاسو او حسینه مي دواړه پکار یاست د یو څو شیبو د پاره.

کله چي حسینه او پلار يي ور سره ولاړل نو اُمید په اداره کي ورته وويل: کاکا زه ستاسو دواړو د پاره یو زیری لرم.

د حسینې پلار وویل: څنګه زیری زویه؟

اُمید وویل: تاسو یو لږ صبر وکړئ چي موټروان راورسیږي.

تر څو شیبو وروسته موټروان راورسیدی. موټروان د ورتلو اجازه وغوښتل اُمید اجازه ورکړه بیا يي ورته وویل: را و دي رسولې.

خدمتګار د اُمید مخته یو کڅوړه کښېښول بیا يي وويل: هو صاحبه.

اُمید یو څه پیسې ورکړې بیا یې ورته وویل: تاته نوره اجازه ده.

اُمید د کڅوړې څخه خپل بستې پیسې راوکښلې د حسینې د پلار مخته یې کښېښولې. حسینه او پلار یې ډېر حیران سول بیا د حسینې پلار وویل: دا څه دي زویه؟

اُمید وویل: کاکا دا هغه پیسې دي چې د حسینې کتاب وګټلې.

حسینې او پلار یې دواړو په حیرانتیا وویل: څه؟

اُمید وویل: هو کاکا دا هغه پیسې دي چې د حسینې کتاب ګټلې دي او د دوهم وار چاپ غوښتنه یې هم کړېده ځکه په بازار کې یې لومړی چاپ خرڅ سویدی په دوهم چاپ سره به تر دې ډېري پیسې وګټې ان شاءالله.

حسینه او پلار یې ډېر خوشحاله سول بیا د حسینې پلار وویل: یا زویه دا ستاسو حق کیږي دا تاسو واخلی، ستاسو له برکته خو دا هر څه وسول او کیږي.

اُمید وویل: کاکا زه پیسو ته هیڅ ضرورت نلرم دا ستاسو پیسې دي تاسو به یې اخلئ!

د حسینې پلار وویل: ته خو ټوله ورځ دلته یې بل کاروبار به هم نکوې نو ځکه دي پیسو ته ضرورت کیږي که ټولي نه وي یو څه خو به حتماً اخلې.

حسینې اُمید ته وویل: بابا ښه وایي دا ټولي ستا حق کیږي که ټولي نه اخلې نو د ضرورت په اندازه دي یې څني واخله.

اُمید په موسکا وویل: بابا زه دا مکتب ته د شوقه راځم د کوچنیانو سره مې طبعیت ښه او خوشحاله وي روحي سکون ور سره کوم زه پیسو ته ضرورت نلرم.

د حسینې پلار وویل: کورنۍ خو به دي ضرورت ورته لري د هغو د پاره يي واخله.

اُمید ورته وویل: سردار خان پیژنې کاکا؟

د حسینې پلار وویل: هغه ښار کي چي لويې لويې فابریکې لري؟

اُمید وویل: هو.

نعیم وویل: هو پیژنم یي ولي؟

اُمید وویل: هغه زما پلار دی.

نعیم وویل: څه؟ ته د سردار خان زوی یي؟

اُمید وویل: هو هغه زما پلار دی.

نعیم وویل: د هغه زوی او د ښاره لیري په دا ساده کلي کي؟ باور مي نکیږي.

اُمید په موسکا ورته وویل: ولي کاکا موږ نو څه د آسمان ملایکې خو نه یو.

نعیم وویل: اوس پوه سوم چي الله تعالٰی دا هر څه ستاسو د مهربانۍ په سبب درکړیدي همداسي یي ښایسته زړونه هم درکړیدي تل کامیاب اوسې زویه.

کله چې نوی ناول چاپ سو هغه هم په بازار کې ډېر ژر خرڅ سو په زیات خرڅلاو سره د حسینې ناول ډېر مشهوره سو او ډېره گټه یې هم وکړه بیا چې کله اُمید ته د ناول د دریم چاپ وویل سول نو اُمید وویل: یا نور بس دی نور باید انلاین خپور سي تر څو تر ټولو هیوادوالو ته ورسیږي.

دده د سپارښتنې مطابق ناول انلاین خپور سو چې په زیاته اندازه لیدونکي یې پیدا کړل بیا یوه ورځ اُمید ته تلیفون راغلی کله چې اُمید اوکې کړ نو تر څه خبرو وروسته یې وویل: سمده تاسو کولای سی چې راسی زه به درته خپل موقعیت واستوم یا به مو زما ورور چې راورسیدلاست تر موږ پوري راولي.

اُمید تلیفون بند کړ بیا یې حسینه او د هغې پلار راوغوښتل ورته وې ویل: د مرکز څخه د کتاب د غوره کولو د کمیټې مشر راځي د حسینې سره وینې چې په هغه وخت کي به کاکا تاسو هم د حسینې سره یاست.

نعیم وویل: زه؟

اُمید وویل: هو کاکا ځکه زما مصروفیتونه زیات دي نو ځکه به تاسو د حسینې سره یاست.

دوې ورځې وروسته د مرکز څخه د کتاب د غوره کولو د کمیټې مشر راغلی کله چې هغه د موټره راکښته سو نو یو کم سینه ځوان وو. اُمید د هغه لپاره خدمتگاران مقرر کړي وه او هغه ته یې خپله ښه راغلاست ووایه او ښه میلمه پالنه یې وکړه بیا تر څو شېبو وروسته حسینه او پلار

يـي راغلـل تـر روغبـړ وروسـته اُميـد وويـل: تاسـو خپـل مجلـس وكـړئ زه ځـم په اداره كي مي څه كارونه دي.

دوى د مكتـب پـه پـارک كـي مجلـس سـره كـاوه اُميـد اداري تـه ولاړى خـو مجلـس يـي د اداري څخـه ننـداره كـاوه. د كميټـي مشـر حسـيني تـه وويـل: زه چـي كلـه د اُميـد صـاحب د خـولي خبـر سـوم چـي تاسـو موبايـل نلـرى نـو تاسـو تـه مـو پـه تحفـه كـي يـو موبايـل راوړ بـده يـي مـه گڼـې ددي لپـاره چـي مـوږ ستاسـو كتـاب تـر نظـارت لانـدي نيـولى دى او د څـو نـورو كتـابونو سـره مـو د كـال لپـاره د غـوره كتـاب پـه سـيالۍ كـي انتخـاب كړيـدى چـي بيـا مـوږ معلومـات دركـړو يـا كـومي پوښـتني يـا معلومـات چـي زمـوږ د كميټـي لخـوا كيږي چي بيا هغو ته اساني وي چي ستاسو سره تماس ونيسي.

كلـه چـي د كميټـي مشـر حسـيني تـه تليفـون وركـړ نـو اُميـد پـه حيرانتيـا هغـو تـه كتـل. حسـيني چـي كلـه تليفـون د كميټـي د مشـر څخـه واخيسـتى نـو د اُميـد خواتـه يـي وكتـل وي ليـدل چـي اُميـد دي تـه گـوري او يـو څـه پريشـانه غونـدي ورتـه ښـكاره سـو. اُميـد چـي هـم وليـدل چـي حسـينه ورتـه گـوري نـو يـي مـخ واړوى پـه كمپيـوټر مصـروفه سـو. بيـا تـر څـو شـېبو مجلـس وروسـته د كميټـي مشـر ولاړ سـو او د تلـو نيـت يـي وكـړ اُميـد هغـه تـه ور ووتـى هغـه ورڅخـه خـداى پـه امـانى اخيسـتى اُميـد ورتـه د پاتـه كيـدو وويـل خـو هغـه د تلـو ټينگـار كـاوه بيـا اُميـد ورتـه اجـازه وركـړه او مخـه ښـه يـي ور سـره وكـړه بيـا يـي د حسـيني د پـلار او هغـي سـره هـم مخـه ښـه وكـړه هغـوى ولاړل او اُميـد بيرتـه مكتـب تـه راغلـى كلـه چـي يـي د مجلـس ځـاى تـه وكتـل نـو وي ليـدل هغـه تليفـون چـي د كميټـي مشـر حسـيني تـه وركـړى وو پـر ميـز پـروت وو اُميـد حيـران سـو خـو بيـا پـوه سـو چـي حسـيني پـه دا سـبب تليفـون پريښـى

دی چې ما ورته څه بل ډول وکتل اُمید د ځان سره موسکی سو تلیفون یي واخیستی، اداري ته یي یوړ.

د زده کړو په کولو، د کتاب په مشهوره کیدو او د هغه د زیات خرڅلاو په سبب د حسیني ټول دوستان خبر سول د هغو کور ته به تله راتله او د حسیني صفتونه به یي کول چي دا هر څه یي د اکا لونو ته یو سرخوږی وو او دا هر څه یي نسوای ځغملای خو حسیني د هغو هیڅ پروا نکول تمرکز به یي پر درسو او ځان جوړونه وو هغې نور هم څو کیسې او ناولونه ولیکل چي هغه یي هم زیات مشهوره سول په راډیوګانو کي به نشریدل او خبرې به پر کیدلې. یو ورځ اُمید د هغې پلار ته وویل: کاکا اوس دا دی موټر هم لرې نو نوره حسینه شخصي پوهنتون ته بیایه دلته به استاذي هم را سره کوي مکتب کي او د ماپښین له طرفه دي پوهنتون ته ځي زه به د هغې نوملیکنه وکړم په یو څو ورځو کي یي امتحانونه دي چي کامیابه سول بیابه یي تاسو بیایست او بیرته به یي راولی، خدمتګاران سته چي دا بوځي او رایي ولي خو تر هغو تاسو بهتره یاست چي دا کار وکړی.

د حسیني د پلار ور سره خوښه سول او وعده یي وکړل چي همداسي به کوي بیا تر څو ورځو وروسته حسیني امتحان ورکړ او په ښو نمرو د اقتصاد پوهنځی ته کامیابه سول ټول ډیر خوشحاله وه او تر څو ورځو وروسته یي پوهنتون شروع کړ ښه درسونه یي زده کیدل په پوهنتون کي هم ډیره مشهوره سول او د لیکوالي په نامه به ور ږغ کیدل.

يو ورځ د حسينې يوې د اکا لور پخپل اطاق کې پلان نيوی چې اُميد په خپله مينه کې راښکيل کړي تر څو ددې په فکر د حسينې په ډول مشهوره سي نو خور ته يې وويل: زه به ورته خط وليکم بيابه يې يو کوچني ته ورکړم چې اُميد ته يې ور وړي او د مينې د خبرو تر څنګ به دا هم ورته وليکم چې ستا د جواب په تمه يم چې هغه کوم عکس العمل ښيي.

د دوی د خبرو په جريان کې حسينې د دوی خبرې واورېدې او غوږ يې ورته ونيوی کله چې د هغو موافقه وسول او خط يې ورته وليکی نو بام ته د پورته کيدلو نيت يې وکړ تر څو يو کوچنی پيدا کړي او دا خط ورکړي خو کله چې بام ته پورته کيدلې نو حسينې دواړې تر لاس ټينګې ونيولې لاسونه يې شاته ورته واړول بيا يې وويل: پام چې داسې غلطي ونکړئ که نه لاسونه به مو در مات کړم بس ده ډيري خبرې مو ستاسو دا واوريدې نوره مې حوصله درته ختمه سول.

د اکا لوڼو يې زور ور سره کاوه خو حسينې هغوی ټينګې نيولي وې د لاسه يې خط ځنې واخيستی هغوی يې پريښولې خط يې ور خيرې کړ هغوی په غوسه سوې بيا هغې وويل چا چې خط ليکلی وو: ستا يې په څه پخې ستا ولي زړه درديږي؟

حسينې ورته وويل: ځکه چې هغه يوازي زما دی او زما به وي او د هغه د لاسته راوړلو د پاره زه د ټولي نړۍ سره جنګيږم نو تاسو د هډوکو دوکان څه ياست.

کله چې حسینې هغو ته د هډوکو په دوکان وویل نو هغوی په غوسه سوې غوښتل یې چې ور حمله کړي چې په دا وخت کې د هغوی پلار کور ته راغلی بیا دوی سره ارامې سوې یوې وویل: در سره گورو به.

حسینې وویل: ورځه ورځه د هډوکو دوکانه.

کله چې سباته حسینه مکتب ته ولاړه نو ادارې ته ورغله اُمید ته یې وویل: د دریم صنف معلمه نن نه ده راغلې زه به صنف ته ورسم که ستا خوښه وي زما صنف ته مي درس ورکړ؟

اُمید ورته وویل: هو هغې ماته زنگ راوهلی وو چې د څو ورځو د پاره نه درځم ویل یې چې کوزده یې ده ښه خبره ده ته ورسه او هو چې مکتب رخصت سو بیا یو وار راسره ووینه یو خبره درته کوم.

حسینې وویل: سمده.

کله چې حسینه د ادارې ووتل نو فکر یې کاوه چې اُمید به څه ورته وایي هغې ته خو به اظهار نکوي یا به وایي چې مرکه به درته واستوم ټوله ورځ یې په ذهن کي ډول ډول خبرې تلې راتلې ورځ وربانـدي ډیره اوږده سول اُمید یې د صنف تر مخ تیریدی چې ورته وې کتل نو حسینې پر دیوال سر لگولی وو او په فکرو کې غرقه وه اُمید تر څو شېبو ورته کتل بیا ولاړی. کله چې مکتب رخصت سو کوچنیان ووتل نو حسینه ادارې ته ورغله او ډیره یې تلوسه وه چې اُمید ورته ژر هغه خبره وکړي. حسینه چې کله اُمید ته نږدي ورغله اُمید درمل خوړل د حسینې په لیدو یې پر میز پراته درمل ژر تر میز لاندي کنښنول بیا یې حسینې

تــه د کښېښســتو وويــل حســينه کښېښســته بيــا اُميــد ورتــه وويــل: حســينې هغــه ما يو خبره درته کول خو نه پوهيږم څنګه يي ووايم.

حســينه پــه زړه کــي خوشــحاله ســول او مطمئنــه ســوه چــي د اظهــار خبــره ده بيا يي وويل: ووايه چي څه خبره ده.

اُميــد زړه نــازړه وويــل: هغــه ماښــام هغــه د کتــابو د کميټــې مشــر زنــګ راوهلی وو تاته درکړی تليفون بند وو نو ځکه يي ماته دا خبره وکړه.

حســينه لکــه پــر اور چــي اوبــه واچــوې مايوســه ســوه ځکــه دې چــي د کــومي خبــرې توقــع درلــوده هغــه خبــره دا نــه ســوه بيــا يــي پــه بــې خونــده خولــه وويــل: ښه څه يي ويل.

اُميد وويل: د هغه ته خوښه سوې يي غواړي مرکه درته راواستوي.

ددې خبــرې پــه اوريــدو د حســينې ســترګي د غوســې غټــې ســوې د چوکيــه ولاړه سوه په خپګان يي ويل: زه ځم پلار به مي انتظار وي.

اُميد هم د ځايه ولاړ سو وې ويل: څه وسوه؟

حسينې وويل: هيڅ نه دي سوي زه ځم.

کلــه چــي حســينه روانــه ســوه نــو اُميــد ورپســي ورغلــی ورتــه وې ويــل: حسينې ودريږه! ودريږه!

خــو حســينه روانــه وه چــي بيــا اُميــد تــر لاس ونيــول وې درول بيــا يــي ورتــه وويل: څه خبره ده وام؟

حســينې خپــل لاس پــه غوســه ځنــي کــش کــړ بيــا يــي پــه ژړا پــه لــوړ ږغ وويــل: زه د ډيــره وخــت پــه دې تمــه يــم چــي نــن بــه د واده راتــه وايــي ســبابه

راتــه وايــي خــو نــن چــي مــي څــه تمــه پيــدا ســول چــي راتــه وايــې بــه هغــه تــه وايي چي د بل چا سره واده وکړه؟

اُميد په حيرانتيا وويل: څه؟

حسينې په ژړا وويل: زه ستا سره مينه کوم.

اُميــد وويــل: نــو مــا خــو هيڅکلــه دا احســاس نــه دی درکــړی چــي زه دي مينه در سره کوم.

حســينې وويــل: درواغ مــه وايــه هغــه ورځ چــي د کميټــې مشــر ماتــه تليفــون را کــاوه نــو ماتــه وليــدلې چــي ډيــر پــه غوســه ســوې هــره ورځ زمــوږ کــور تــه تلــونکي او راتلــونکي کســان څــارې چــي ماتــه مرکــه خــو بــه نــه وي راغلــې او اوس بيا وايي چي ما داسي احساس نه دی درکړی؟

اُميد وويل: ته ناسمه پوهه سوې يي ما داسي نه دي کړي.

حسينې وويل: رښتيا ستا د سترگو معلومېږي.

اُميــد وويــل: زه رښــتيا وايــم مــا تاتــه هيڅکلــه د مينــي د احســاس درکولــو لپاره څه نه دي کړي.

حســينې وويــل: ښــه؟ اوه رښــتيا هــم مــا خــو دا هيــر کــړي وه چــي زمــوږ حيثيت تر تاسو کښته دی.

اُميـد وويـل: ولـي داسـي وايـي آيـا مـا تاتـه کلـه داسـي يـو احسـاس درکړيـدی چي زه تر تا په حيثيت کي لوړ يم؟

حسينې وويل: هو دا دی را دي کړ.

اُمید وویل: حسینې داسې خبره نه ده ته ډېره ښه انجلۍ یې خو زما ښځه یوه غلطي دا سویده چې باید ما اول تاته ویلي وای چې زما واده سویدی.

حسینې په حیرانتیا د اُمید خواته وکتل وې ویل: څه؟

اُمید وویل: هو زه ښځه لرم د واده مي تقریباً ۳ کاله کیږي.

حسینه څه ارامه سول خو زړه یې سخت مات سو تر څه خبرو وروسته اُمید قناعت ورکړ بیا حسینې د سترګو ښځه اوښکې پاکي کړې او د کور پر طرف روانه سول د هغې تر تلو څو شیبې وروسته د اُمید لاسونه او بدن په ریږدیدو سوه په ډېري سختۍ یې ځان تر خپل میزه پوري ورساوه او په سخت حالت کي یې خپل درمل راواخیستل او ژر یې وخوړل. د هغو په خوړلو اُمید څه ارام سو سر یې پر مځکه کنښېښوی بیا هم هلته پریوتی تر پریوتو څو شیبې وروسته یې تر سترګو اوښکې رواني سوې....

سباته چې کله د مکتب وخت سو نو د حسینې پلار د اطاقه راووتی ساعت ته یې وکتل ګوري چې ډېر ناوخته دی بیا یې د حسینې اطاق ته وکتل چې دروازه یې بنده وه بیا نږدې ورغلی ور ږغ یې کړل: حسینې؟ حسینې؟

حسینه پر کټ په فکرو کي غرقه پرته وه د پلار تر څو نارو وروسته یې د هغه ږغ واوریدی ژر یې د سترګو اوښکې پاکي کړې بیا یې وویل: ها بابا؟

پلار یې وویل: مکتب ته نه ځې ناوخته دی؟

حسينې وويل: يا نن نه ځم بابا څه ناڅه مي پر سر درد دي.

پلار يي وويل: خو راځه ډاکټر ته به دي بوځم.

حسيني وويل: يا بابا دوا مي وخوړل چي بيده سم سميږم ان شاءالله.

پلار يي وويل: اسمده لوري.

اُميد په مکتب کي حسيني ته انتظار وو سترګې يي د مکتب په دروازې لګولي وې چي حسينه به راسي خو ډير ناوخته سو لا هم د هغې درک معلوم نسو. اُميد ډير پريشانه و بيا يي د حسيني پلار ته تليفون وکړ کله چي هغه اوکې کړ تر روغبړ وروسته اُميد وويل: کاکا حسينه چيري ده مکتب ته نه ده راغلې ښه خو به وي؟

د حسيني پلار وويل: نه پوهيږم د اطاق دروازه يي بنده کړيده ويل يي پر سر مي درد دي نه يي ماښام خواړه خوړلي دي نه يي سهار څه خوړلي دي.

اُميد وويل: ډاکټر ته يي بوځه کاکا.

د حسيني پلار وويل: ورته ومي ويل چي راځه ډاکټر ته به دي بوځم ويل يي يا سميږم د کور دوا مي خوړلې ده.

کله چي د شپې د حسيني د تهجد او بيا د تلاوت وخت سو نو د هغه وخت مطابق حسينه د خپل اطاقه راووتل تر اوداسه وروسته يي پټ سر ديوال ته پورته کړ د مکتب خواته يي وکتل ګوري چي اُميد لوړه د اوبو د ټانکۍ سره ولاړ دی د دوی د کور طرف ته ګوري بيا کښيني بيا وګوري ډير بې صبره معلوميدی. حسينه د اُميد په دا کړنه فکر کي سوه

چې اُمید ولي ددې د لیدو لپاره داسي بې صبره دی تر څه فکر وروسته بیرته خپل لمانځه ته وګرځیده سهار بیا ناوخته وو خو حسینه لا هم د اطاق نه وه راوتلې کله چې یي پلار اطاق ته ورغلی نو وې لیدل چې حسینه په فکرو کي غرقه پر کټ ناسته ده. پلار یي تر څنګ کښېنستی ورته وې ویل: نن بیا نه ځې مکتب ته؟

حسینې د پلاره مخ وګرځوی بیا یي وویل: زړه مي نغواړي بابا چې ولاړه سم.

پلار یي وویل: څه خبره ده لوري دا دوې ورځې کیږي ستا حالت راته سم نه معلومیږي.

حسینې وویل: هیڅ خبره نه ده بابا.

پلار یي وویل: لوري! زما څخه یي مه پټوه زه دي پلار هم یم او ښه ملګری دي هم یم.

حسینې وویل: یا بابا داسي کومه خبره نسته چې زه دي یي ستا څخه پټه کړم.

پلار يي سترګو ته وکتل بيا يي وويل: د اُمید سره مینه کوې؟

حسینې پزه کش کړه تر سترګو یې اوښکې وبهیدلې څه یي ونه ویل خو پلار یي پوه سو چې همدا خبره ده بیا یي ورته وویل: لوري شاید ته پر دا خبره خوابدې یي چې اُمید به ستا د مینې جواب نه وي درکړی یا به یي ستا مینه نه وي منلې خو لوري موږ باید د خپلي کمبلې سره پښې

وغځـوو هغـه د ډېـري غټـې کـورنۍ څخـه دی او مـوږ د يـو متوسـطي طبقـې کورنيو څخه يو....

حسـينه چـي تـر سـترګو يـي اوښـکې بهيـدلې وويـل: يـا بابـا هغـه خبـره نـه ده اُميد واده کړيدی نو ځکه يي ماته منفي جواب راکړ.

تـر څـه خبـرو وروسـته د حسـينې پـلار وويـل: لـوري نـو دا خـو پـه دې معنـا نـه چـي اُميـد واده کړيـدی نـو تـه ژونـد کـول پريـږدې دا خـو سـتا قسـمت دی چـي هغـه دي نصـيب کـي نـه سـو دا خـو غلطـه خبـره ده چـي تـه ددې موضـوع پـه سـبب مکتـب تـه نـه ځـې ولاړه سـه ځـان تيـار کـړه کوچنيـان بـه تاته په تمه وي اُميد هم شايد دا فکر کوي چي ته تر مطلبه ور سره وې.

حسـينې ځـان تيـار کـړ بيـا تـر څـو شـېبو وروسـته د مکتـب پـر خـوا دا او پـلار روان سـول کلـه چـي مکتـب تـه ورسـيدل اُميـد پريشـانه پـه اداره کـي ناسـت وو چـي يـو دم يـي سـترګې د مکتـب پـر دروازه ولګيـدې چـي حسـينه پـر را ننوتـل د هغـې پـه ليـدو اُميـد ډيـر خوشـحاله سـو بيـا د هغـې راتلـو تـه پـه تمـه سـو کلـه چـي حسـينه اداري تـه ولاړه نـو تـر سـوړ سـلام وروسـته يـي نـور څـه ونـه ويـل د کوچنيـانو حاضـرې يـي واخيسـتل صـنف تـه ولاړه. تـر څـو سـاعتو وروسـته تفـريح سـوه کوچنيـان ټـول دبانـدي ووتـل اُميـد هـم دبانـدي د کوچنيـانو سـره سـاعتيري کـاوه د هغـو سـره يـي خنـدل ګـين يـي ور سـره کـاوه حسـينې ورتـه د صـنف څخـه پـه فکـرو کـي ډوبـه اُميـد تـه کتـل بيـا يـي مـخ ځنـي واړوی څـو شـيبې وروسـته د اُميـد پـه ذهـن کـي حسـينه راوګرځيـدل پـه همـدې خـاطر د هغـې د صـنف خواتـه ورغلـی تـر څـو پوښـتنه بانـدي وکـړي. کلـه چـي صـنف تـه ورغلـی نـو وې ليـدل چـي حسـينه پـر چـوکۍ ناسـته ده

سترگې یې کښته نیولي دي په فکرو کې غرقه ده. اُمید د صنف په دروازه کې ورته ودریدی بیا یې وویل: ستا مریضي څنگه ده کاکا ویل مریضه یې؟

حسینې تر څو شیبو وروسته وویل: اوس ښه یم.

اُمید وویل: که نه یې روغه سوې خو ډاکټر ته به دي بوځم.

حسینې وویل: یا مننه ښه یم اړتیا یې نسته.

حسینه څو ورځې همداسې خپه تله او راتله ځکه کومې هیلې او اُمیدونه چې یې اُمید ته درلودل هغه ټول یې په اور کې ایره کیدل لیدل خو یوه ورځ چې کله حسینه پوهنتون ته تله نو د پوهنتون د وخت څه مخکې یې د مکتب مخته د اُمید د کمپنۍ یو موټروان ولیدی چې د څه کار لپاره مکتب ته راغلی وو حسینې خپل پلار ته وویل: بابا زه نن د موټروان سره ځم هغه د مکتب استاذانې تر ښاره رسوي زه هم ور سره ځم موټروان بیرته مکتب ته راځي نو تاته تکلیف دی چې راسره ځې.

پلار یې وویل: سمده لوري.

حسینې ځان اماده کړ بیا د تلو لپاره مکتب ته ولاړه کله چې هلته ورسیدل نو وې لیدل چې استاذانې اماده دي نور روانیږي حسینې اُمید ته وویل: بابا مریض دی زه به نن د موټروان سره ولاړه سم پوهنتون ته.

اُمید وویل: سمده ولاړه سه.

بیا اُمید موټروان ته وویل: حسینه تر پوهنتونه ورسوه بیرته یې تر کوره راوله.

موټروان وویل: سمده صاحبه.

کله چي ټولي استاذانې موټر ته وختلې او موټر روان سو نو تر څه مزل وروسته چي کله استاذانې د موټره کښته سوې نو حسینې موټروان ته وویل: وبخښه زما څخه موبایل کور کي پاته سو ته ستا تلیفون راکړه پلار ته مي تلیفون کوم یو څه مي پکار سو....

اُمید چي کله فارغه سو نو د حسینې د پلار د ناروغۍ پوښتنې ته ورغلی خو کله چي یې دروازه ور وټکول او د حسینې پلار راووتی نو اُمید پوښتنه څني وکړه: کاکا حسینې ویل چي مریض یي نو ما وغوښتل چي پوښتنه هم دربان‌دي وکړم او ډاکټر ته مو هم بوځم.

د حسینې پلار حیران سو بیا یي وویل: څه حسینې وویل چي مریض یم؟

اُمید وویل: هو کاکا.

د حسینې پلار وویل: یا زویه زه خو سم یم هیڅ نه دي راسوي خو هغې ویل چي نن د موټروان سره ځم ته مه راسره ځه.

اُمید هم حیران سو چي حسینې ولي داسي وکړه بیا یي وویل: نو سمده کاکا ما فکر کوی چي مریض یاست نو ځکه راغلم د خدای شکر دی چي تاسو روغ او جوړ یاست نو زه به ولاړ سم مکتب ته.

د حسینې پلار وویل: خو راځه زویه چای راسره وڅښه بیا ولاړ سه.

اُمید وویل: یا کاکا مکتب کي مي کارونه زیات دي هغه باید وکړم.

بیـا اُمیـد د حسـینې د پـلاره خـدای پـه امـانی واخیسـتی د مکتـب پـر طـرف روان سـو پـر لاري یـي هـم دا فکرونـه کـول چـي حسـینې ولـي ده تـه درواغ وویل بیا یي یو دم د ځان سره وویل: اوه اوه اوه زما خدایه...!

اُمیـد ژر تلیفـون د جیبـه راوکښـی او مـوټروان تـه یـي تلیفـون وکـړ تلیفـون د حسـینې پـه لاس کـي وو زنـګ یـي ور بنـد کـړی وو کلـه چـي زنـګ ورتـه راغلـی نـو حسـینې نمبـر تـه وکتـل موسـکی سـوه بیـا یـي همداسـي پریښـوی مـوټروان تـه یـي وویـل: د اُمیـد صـاحب کوچنیـان بـه هـم تـه مکتـب تـه بیـایې که څنګه؟

مـوټروان موسـکی سـو بیـا یـي وویـل: د اُمیـد صـاحب کوچنیـان؟ اُمیـد صاحب خو واده نه دی کړی.

حسـینه ددې خبـرې پـه اوریـدو سـخته پـه غوسـه سـول پـه دا وخـت کـي د مـوټروان تلیفـون تـه بیـا زنـګ راغلـی حسـینې ورتـه وکتـل خـو بیـا یـي همداسـې پریښـوی خـو تـر څـو شـېبو وروسـته یـي اوکـې کـړ چـي اُمیـد وویل: اوري احمده احمده؟

حسینې تلیفون موټروان ته ورکړ وې ویل: واخله تاته زنګ دی.

کلـه چـي مـوټروان تلیفـون تـه وکتـل نـو وې لیـدل چـي اُمیـد پـر لیکـه دی بیـا یي وویل: اورې صاحبه؟

اُمید په غوسه وویل: دا تلیفون دي ولي نه پورته کاوه؟

مـوټروان وویـل: صـاحبه هغـه تلیفـون د حسـینې اغلـې سـره وو ویـل یـي چـي زه پلار ته زنګ وهم.

اُمید په بیره وویل: ګوره ماته غوږ ونیسه که حسینې اغلې زما د واده په اړه درته وویل ورته ووایه چې ده واده کړیدی سمده؟

موټروان په کمزورې لهجه وویل: صاحبه؟

اُمید وویل: څه؟

موټروان په هنداره کې حسینې ته وکتل بیا یې وویل: هغه خبره سول!

اُمید وویل: اوففف تاته چا وویل چې ورته ووایه.

حسینې موټروان ته په غوسه وویل: موټر بیرته د کور خواته در وګرځوه!

اُمید د حسینې دا خبره واوریدل موټروان بیرته د کور خواته وګرځیدی، خو کله چې مکتب ته ورسیدل حسینې غوښتل چې مکتب ته ورسې او د اُمید سره خبرې وکړي خو چې هلته ولاړه وې لیدل چې اُمید د څو کلیوالو سره په بانډار مصروفه دی نو غوسه یې سره سول تر څو شیبو یې هلته اُمید ته په غوسه کتل وروسته د کور پر طرف روانه سول اُمید هغې ته وکتل بیا د ځان سره موسکی سو بیا دباندې موټروان ته ور ووتی ور ته وې ویل: بې عقله تاته چا وویل چې ته زما د واده په اړه ورته ووایه؟

موټروان ورته ټوله کیسه وکړه بیا اُمید په موسکا وویل: هو نو اغلې خو لیکواله سول نو ځکه خو به بیداري او چلونه کوي.

سبا سهار چې کله مکتب شروع سو نو اُمید په اداره کې په کلکین کې د مکتب دروازې ته کتل کله چې حسینه پر رانوتل نو اُمید ژر ولاړ سو د لمانځه مسله یې اواره کړه پر لمونځ ودریدی. حسینه ادارې ته په

غوسه نغوتل چې اوس يې څه ويل خو هغه يې وليدل چې اُميد پر لمانځه ولاړ دی تر څو شېبو هلته انتظار وه بيا يې حاضرې واخيستل داسي کړنه يې وکړه چې د صنف پر خوا ولاړه خو په اداره کې دننه ودريدل دروازه يې د دننه خوا بنده کړل چې گواکي زه نو ووتم. اُميد فکر وکړ چې حسينه د اداري ووتل نو ځکه يې اوږده ساه واخيستل زړه يې په ارامه سو خو کله چې ولاړ سو شاته يې وکتل نو حسينه يې وليدل په دې سره يې بدن وريږديدی او سخت يې د شرم احساس وکړ سترگې يې لاندي ونيولې.

حسينې تر څو شېبو هغه ته کتل بيا يې وويل: ما دا فکر کاوه چې ته د نورو هلکوانو جلا يې د يوې انجلۍ احساسات درته قدر لري خو تا دا ثابته کړه چې ټول هلکوان يو ډول ياست صرف دا ورته ارزښت لري چې د لوی خاندان او مقام ولا او د يوې لويې کورنۍ د انجلۍ سره واده وکړي.

اُميد وويل: هو يم نو څه دي وسي.

د اُميد په دا خبره حسينه سخته مايوسه سوه په حيرانتيا او مايوسۍ يې د هغه خواته کتل بيا اُميد په سپک ډول وويل: دوه درې ناولونه دي وليکل يو څه مشهوره سوې اوس ځان زموږ د کورنۍ سره برابروې ته پوهيږې چې زه څوک يم د يو لوی تجار زوی يم او ته د يو کوچنۍ کورنۍ او يو کوچني کلي اوسيدونکې.

حسینه د اُمید په دې خبرو نوره هم حیرانه او مایوسه سوه تر سترګو یې اوښکې وبهیدلې د اُمید څخه یې سخت نفرت وسو بیا یې په مایوسه ډول وویل: زما ستا څخه دا توقع نه وه.

اُمید وویل: اوښکې تویول او ګیلې کول د کمزور او کم غیرتو انجونو خاصیت دی او زه غواړم چې د یو داسې انجلۍ سره واده وکړم چې قوي وي، مغروره وي غیرتمنه وي تر ما په زده کړو، مقام، او لوی نوم او حیثیت کې لوړه وي چې سبا زه د ملګرو ومخته په وویارم په تا خو زه شرمیږم.

حسینې په ژړا وویل: بس بس همدومره سپکاوی او پیغور بسنه کوي او مننه چې ماته دي زما حیثیت راوښوی ډیره مننه او ته هم زما یو خبره واوره زه به دا هر څه تر لاسه کړم ځان به ورته ورسوم وبه مي وینې چې تر تا په هر څه کي لوړه سم هغه وخت به بیا هیڅ اهمیت درنکړم ځکه ته د میرمنې سره نه بلکې د هغې د مقامه سره مینه کوې د هغې مقام غواړې هغه نه.

حسینې اوښکې پاکې کړې بیا د ادارې ووتل ولاړه. اُمید هغې ته تر شا کتل بیا یې په نرمه موسکا وویل: لیونۍ زه خو هم داغه غواړم چې ته تر ما په هر څه کې لوړه سې او تر ما د یو ښه هلک په نصیب سې.

بیا تر څو شیبو وروسته د اُمید تر سترګو اوښکې وبهیدې په ژړا یې وویل: زه کمبخته خو ستا سره د مینې او ژوند بخت نلرم چې و یې کړم ما وبخښه.

حسینه خپل په اطاق کې په فکرو کې غرقه ناسته وه د اُمید خبرې یې په دماغ کې ګرځیدلې مړې مړې اوښکې یې تر سترګو بهیدلې بیا یې یو دم پر مخ لاس تیر کړ اوښکې یې پاکې کړې تر څو شیبو وروسته دباندې ووتل د پلار اطاق ته ورغله هغه ته یې وویل: بابا زما د پیسو څخه څو در سره پاته دي؟

پلار یې وویل: ۲۰۰۰۰۰ راسره پاته دي ولې لوري؟

حسینې وویل: بابا زه غواړم د پوهنتون سره یو کوچنی کاروبار هم شروع کړم.

پلار یې په حیرانتیا وویل: کاروبار او ته؟

حسینې وویل: هو بابا ته او محمود لالا به هم راسره مصروف یاست مدیریت به یې زه کوم نور کاروبار تاسو مخته وړئ.

پلار یې وویل: صحي دی لوري خو څنګه کاروبار؟

حسینې وویل: زه پلان ورته جوړوم بیا به یې ستا سره شریک کړم سبا ته به یو وار بازار ته ولاړ سو بازار به وګورو چې د ښځو اړوند کوم کاروبار ښه ګټه کوي.

پلار یې وویل: سمده لوري.

سباته حسینه او پلار یې بازار ته ولاړه په بازار کې تر ډیره وګرځیدل بیا یې پلار وویل: لوري زه ستړی سوم نور لا څومره ګرځو نور یې بس ده ته به هم ستړې سوې یې.

حسـينې وويـل: بابـا تـه همدلتـه کښېنه زه بـه وګـرځم زمـا وخـت د هوسـايۍ نه دی بلکي د يو څه کولو دی.

پـلار يـي تـر څـو شـېبو حسـينې تـه کتـل بيـا يـي وويـل: نـو در ځـه زه هـم در سره ځم چي تا دومره قوي اراده کړيده نو زه دي هم نه مايوسه کوم.

بيـا دواړه سـره روان سـول او تـر ډېـر پـه بـازار کـي وګرځېـدل چـي وربانـدي ماپښـين سـو تـر څـه ګـرځلاو وروسـته حسـينې پـلار تـه وويـل: نـور در ځـه بابا چي ځو.

پلار يي وويل: څنګه سو لوري مقصد دي حاصل سو؟

حسينې وويل: هو بابا تر توقع زيات.

پلار يي وويل: الحه شکر دی.

تـر پوهنتـون وروسـته حسـينه او پـلار يـي کـور تـه ولاړه کلـه چـي ماښـام سـو حسـينې پـلار تـه وويـل: بابـا زمـا د اوس او شـروع لپـاره يـو کاروبـار تـه فکـر سـو چـي د يـو کـوچني ځايـه بـه يـي راپيـل کـړو او زمـوږ د ټـولني سـره سـر هـم خـوري هغـه دا دی چـي يـو کـوچنی ځـای بـه فعالـه کـړو اعـلان بـه وکـړو هغـه خوينـدې بـه راټـولي کـړو چـي خيـاطي يـي زده وي څـو نـوري خوينـدې بـه بيـا د انـدازې اخيسـتلو لپـاره مقـررې کـړم بيابـه انلايـن بـازار مندنـه ورتـه وکـړم چـي اوس خوينـدې ضـرورت نلـري چـي تکليـف وکـړي چـي خيـاط يـا خيـاطې تـه کـالي ور وړي مـوږ تـه خبـر راکـړی مـوږ همکـارانې کـورو تـه در اسـتوو ستاسـو انـدازه اخلـي ډيزاينونـه در ښـکاره کـوي بيـا کـالي در جـوړوو او تاسو ته يي در رسوو.......

کله چې حسینې خپل پلان پلار ته ووایه پلار یې وویل: دا خو ښه کار دی خو لوري یواري به د اُمید سره پر دې کار مشوره وکړو.

حسینې په گونجي تندې وویل: زه د چا مشورې ته اړتیا نلرم خپله عقل فکر خدای راکړیدی ښځه یم دا خو په دې معنا نه چې زه کمزورې یم هیڅ نسم کولای ښځه د ټولنې خبرو کمزورې کړیده که د ربښتیا کمزورې وای نه رسول الله صلی الله علیه و اله وسلم به د خپلو میرمنو سره مشوره نکولای.

پلار یې وویل: سمده لوري چې ستا خوښه وي.

حسینې وویل: سبا به ولاړ سو د یو ځای معلومات به وکړو.

سباته حسینه او پلار یې ښار ته ولاړل تر څه گرځیدو وروسته یې ځای پیدا کړ بیا یې پلار د ځای د خاوند سره خبره وکړل ځای یې ونیوی بیا حسینې ورور ته تلیفون وکړ ورته وې ویل چې راسه ځای را سره سم کړه بیا یې د ځای ستایل څه نن او څه یې سباته ور برابر کړ لوحه یې ورته جوړه کړه بیا یې د خیاطۍ د ماشینانو ترتیب ورته برابر کړ په همدې ورځ یو ښځه ورته راغله وې ویل: خیاطې ته به مو ضرورت نه وي زه د ښځو د خیاطۍ ځو رنگه کارونه کولای سم.

حسینه خوشحاله سول بیا یې تر څه بحث او شرایطو وروسته مقرره کړه د ځو نورو خیاطانو یې هم ورته وویل چې در سره یې راوله د ځو ورځو په جریان کې د حسینې کار شروع سو مشتریان یې کرار کرار زیاتیدل او ښه گټه ورته پاتیدل بیا حسینې د ځان سره فکر وکړ چې زه باید پر همدې یوه کار بسنه ونکړم باید یو تولیدي کار هم ور سره شروع کړم په

يتهوب او نيت کې تر معلومات راټولولو وروسته يې د ښکلا لپاره د يو کريم جوړولو ته نيت سو خو کله چې يې دا موضوع د پلار سره شريکه کړل نو هغه ورته وويل: لوري ددې کار لپاره ډيري سرمايې ته ضرورت دی څه چي مو درلودل هغه مو پر دا ځای مصرف کړلې.

حسينې وويل: خير زه به تر يو څه وخته نور هم ددې کار په اړه معلومات راټول کړم تر هغه وخته به پيسې هم پيدا سي.

حسينې د کريم په اړه لا نور معلومات هم راټول خو فکر به يې په پيسو کې هم وو چې د کومه به يې کوم دا په همدې فکر کې وه چې يو ورځ يې پلار کور ته په موسکا راغلی پيسې يې په لاس کې وې حسينې ته يې وويل: حسينې لوري د کريم لپاره د پيسو بندوبست وسو اوس ته په ډاډه زړه پر کريم کار شروع کولای سې.

حسينه هم ډير خوشحاله خو حيرانه هم سول بيا يې پلار ته وويل: بابا دا پيسې دي د کومه کړې؟

پلار يې وويل: د يو ملگري څخه مي په پور واخيستې ما ويل زه مي په لور باور لرم دا کار به يې هم کاميابيږي نو ځکه به دې پيسې بيرته ژر درکړم.

حسينه يو څو شيبې خاموشه وه بيا يې وويل: بابا د چا چي درواغ عادت نه وي هغه چي درواغ وايي نو درواغ يي ډير ژر نيول کيږي.

پلار يي وويل: کم عقلې دا پلار ته وايې چي درواغ وايې؟

حسينې وويل: بابا راته ووايه چي دا پيسې دي د کومه کړې؟

پلار يي كرار په خپگان وويل: اُميد راكړې.

حسينې وويل: زه پوهيدم چي هغه دركړيدي خو ورسه دا پيسې بيرته ور وړه ور ته ووايه چي زه ستا پيسو ته ضرورت نلرم.

پلار يي وويل: لوري مشران وايي چي په تياره كي د څراغ رڼا ته ځه دې ته مه گوره چي څراغ د چا په لاس كي دى بيا اُميد خو پر موږ ډير احسانونه كړيدي دا احسان به يي هم ومنو.

حسينې وويل: زه يي د تيرو احسانو احسانمنده يم خو دومره احسان به هم د چا دا پر ځان نه اچوو چي هغه په سپک او د غلام په نظر راته وگوري.

پلار يي وويل: حسينې دا اوس ته څه وايې؟

حسينې وويل: هيڅ نه پلاره خو ته به دا پيسې بيرته ور وړې زه په دا پيسو كاروبار نه شروع كوم.

پلار يي وويل: خو لوري.....

حسينې د پلار د لاس څخه پيسې واخيستې حجاب يي وكړ بيا د مكتب پر طرف روانه سول كله چي هلته ور ورسيدل نو وې ليدل چي اُميد د مكتب په پارک كي ناست دى حسينه ورغله پر ميز يي پيسې ورته كنبيښولې بيا يي وويل: واخله دا دي پيسې دي زه ضرورت نه ورته لرم د تيرو احسانو په بدل كي خو دي سپكې سپوري راته وكړې چي ددې احسان په بدل كي به څه راسره وكړې د هغو حوصله نو نلرم.

اُمیــد وویــل: احســان مــي نــه دی دربانــدي کــړی بیرتــه مــي در څخــه اخیستلې پـر مـا خـو څـه پیسـې د اسـمانه نـه اوري چـي بیرتـه یـي درڅخـه نـه واخلم.

حسـینې ورتـه وویـل: چـا درتـه وویـل چـي رایـي کـړه زمـا کـار دی زه یـي خپلـه پـلان او ترتیـب جـوړوم تاتـه ضـرورت نسـته چـي لاسـوهنه پکښـي وکـړې نـه دي هـم مرسـتې تـه ضـرورت لـرم نـو نـور هیلـه کـوم پـه ژونـد او کاروبـار کـي مي لاسوهنه مکوه.

حســینې دا وویــل او ولاړل د هغــې تــر تلــو وروســته اُمیــد هغــې تــه کتــل او موسـکی کیـدی بیـا یـي وویـل: کـه مسـتقیم نـه وي پـه غیـري مسـتقیم ډول بـه دي هیڅکله لاسنیوی او کمک پري نه ږدم.

ځان به هم قربان کړم تر تا یاره

ته نفرت رانه کوه زه به دي ستایم

حســینې څــه مــواد د تجربــې لپــاره واخیســتل او تجربــې یــي پــر شــروع کــړې ډیــري تجربــې یــي وکــړې خــو نتیجــه بــه یــي نــه ورکــول تــر زیــاتو کوښښــو وروســته یــي د صــحي کــریم لپــاره تجربــه کامیابــه ســول او وروســته یــي د بــازار لپــاره پــه لــږه انــدازه د کــریم نمونــه جــوړه کــړل بیــا یــي ورور تــه ورکــړل چــي بــازار تــه یــي وړانــدي کــړي تــر څــو دوکانــداران یــي تجربــه کــړي. د حســینې ورور د کــریم نمــونې بــازار تــه وې وړې او پــه ربښــتني ډول یــي پــر دوکانـدارانو وګرځـولې هغـه یـي پـه خبـرو قـانع کـول چـي دا کـریم ښـه نتیجـه ورکـوي تاسـو یـي تجربـه کـړئ..... هـر دوکانـدار تـه یـي څـو څـو نمـونې او د

دفتر کارډ ورکړ تر څو بیا د غوښتلو لپاره ور سره په تماس کې سي. تر څو ورځو پوري حسینه د دوکاندارانو پیشنهاد ته منتظره وه کله کله به ډیره مایوسه سوه چي ولي څوک ورته پیشنهاد نکوي تر څو ورځو پوري د هیچا د پیشنهاد درک نه وو بیا یو ورځ یو تلیفون راغلی کله چي د حسینې ورور ور سره خبره وکړه نو ډیر خوشحاله سو بیا یي هغه ته وویل: سمده زه لږ وروسته خبر درکوم.

کله چي د حسینې ورور تلیفون بند کړ نو حسینې ته یي په موسکا وویل: یو دوکاندار وو ویل یي چي د کریم یو شل کارټنه مي پکار دي.

حسینه هم ډیره خوشحاله سول بیا یي خپله سرمایه وکتل ورور ته یي وویل: لالا پیسې را سره کمې دي که د شلو کارټنو لپاره خام مواد واخلم نو په پرچون ډول به یي اخلم او په پرچون ډول مواد په لوړ قیمت راته تمامیږي چي د کریم تر خرڅ وروسته به صرف د خامو موادو پیسې راته پاته سي.

ورور یي وویل: حسینې کاروبار خو داسي نه کیږي چي د شروع سره سم دي یي تاته ګټه پلاس در سي زموږ د کاروبار شروع ده خو بیا هم دا دی خپل مصرف په پوره کولای سو زیاتره کاروباریان تر څو کلونو پوري صرف مصرف کوي تر څو دوی خپل کاروبار پر کاروباري لین ودروي بیا چي د دوی اجناس مشهوره سي بیا یي نو دوی ګټه وړي ته باید حوصله ولرې.

حسـيني د ورور پـه خبـرو تـوان پيـدا کـړ بيـا يـي د شـلو کـارتنو لپـاره خـام مـواد راوغوښـتل او کـريم يـي ورتـه جـوړ کـړ تـر څـو ورځـو پـوري حسـيني همداسي کريم جوړوی خو ګټه به يي نه وه.

يـوه ورځ د حسـيني پـلار د اُميـد سـره د مکتـب پـه پـارک کـي بانـډار کـوی وې ويـل: کـريم جـوړ کـړي ځـان سـتړی کـړي خـو صـرف ورتـه مصـرف جوړوي ځکه مواد په پرچون ډول اخلي.

اُميد وويل: د کريم يو نمونه به يي نه وي در سره کاکا؟

د حسـيني پـلار پـه جيـب کـي وکتـل يـو کـريم يـي د جيبـه راوکښـی وې ويـل: هـا دا واخلـه دا مـا يـو دوکانـدار تـه د نمـونې لپـاره ور وړل خـو هغـه تـه بـه بيـا زه بل راواخلم.

اُميـد کـريم وکتـی بيـا يـي وويـل: زه بـه يـې نتيجـه وګـورم چـي څنګـه کـار کوي.

سـهار حسـينه دفتـر تـه تلـل مـور يـي ورتـه وويـل: لـورې نـن پاتـه سـه مرکـې ولا چـي راسـي وای انجلـۍ ګـورو هغـه تـه نـه يـي پـر کـور زمـا يـو پخـوانۍ ملګـرې ده دا ځوومـه ورځ ده چـي راځـي خـو تـه نـه يـي پـر کـور مـا پرونـده وعده ورکړل چي زه مي لور سباته درته راګرځوم نو نن پاته سه.

حسـينې وويـل: مـور کارونـه مـي دفتـر کـي ډيـر دي چـي زه ور نسـم نـو ډيـره بـې نظمـي بـه رامنځتـه سـي او بـل دا چـي مـور زمـا واده تـه اوس هـيڅ اراده نه ده نو که غواړې چي څوک درځخه خپه نسي نو وعدې مه ورکوه.

حسـينې دا وويـل او بيـا د ورور سـره د كـار ځـاى پـر طـرف روانـه سـول كلـه چـي دفتـر تـه ورسـيدل نـو پـه كـار يـي شـروع وكـړل بيـا تـر څـو شـېبو وروسـته دفتـر تـه ننوتـل چـي لـږ وروسـته د دفتـر دروازه خلاصـه سـول اُميـد پـه راننـوتى پـه شـوخ ډول يـي سـلام ووايـه بيـا د حسـينې د ميـز مختـه پـر پرتـې چـوكۍ كښېنسـتى پـر بلـي يـي دواړې پښـې كښېښـولې. حسـينې هغـه تـه پـه گونجي تندې بد بد كتل بيا يي وويل: ته دلته څه شي كوې؟

اُميـد دفتـر تـه شـاوخوا وكتـل بيـا يـي وويـل: ماشـاءالله دا دى ښـه ځـاى دي جوړ كړيدى زما پيغور خو دا دى ښه كار وكړ.

حسـينې وويـل: زه د دا بـې ځايـه خبـرو اوريـدو حوصـله نـه لـرم كـار دي وايـه چـي د څـه لپـاره راغلـى يـې كـه نـه ولاړ سـه ددې ځايـه كـه نـه نـو چوكيدار ته وايم چي ددې ځايه دي په زور وباسي.

اُميـد پـه ټـوكيز ډول وويـل: ښـه؟! چوكيـدار خـو دي صـرف مـازي لاس راوړي چـي زه يـي پـر څـه حـال كـوم اغسـي هـم زه سـتا د دا بـد مـخ ليـدو تـه نه يم راغلى يو پېشنهاد مي درته راوړى دى.

حسينې وويل: زه ستا پېشنهاد ته ضرورت نلرم.

اُميـد وويـل: پېشـنهاد خـو يـو وار واوره او دا فكـر مكـوه چـي دا پېشـنهاد نـو زه سـتا سـره د كمـک يـا بلـي همكـارۍ پـه سـبب كـوم بلكـي زه ځانتـه هـم گټـه پكښي وينم كه نه زه بې گټي كار نكوم.

حسينې تر څه سوچ وروسته وويل: ښه وايه څه پېشنهاد دى؟

اُمید وویل: ما ستا جوړ سوی کریم وکتی نتیجه یې ورکول ته د کریم د خامو موادو لپاره پیسو ته ضرورت لرې هغه زموږ کمپنۍ تاته درکوي.

حسینې د اُمید خبره پرې کړه وې ویل: نو ستاسو گټه په دې کې څه ده؟

اُمید وویل: پوره خبرې ته خو مې پرېږده!

حسینې وویل: ښه وایه.

اُمید وویل: نو اول دې ولې خبره را پرې کړل؟

حسینې په غوسه اوففف وکړه پر سر یې لاس ونیوی بیا یې وویل: ښه وایه.

اُمید موسکی سو بیا یې وویل: زموږ کمپنۍ تاته مخکې پیسې درکوي تر یو میلیون پوري خو ته به دا کریم یوازې زموږ د کمپنۍ لپاره جوړوې په گټه کې ۵۰٪ یعنې نیمایي ستا ده په دې سره نه زه پر تا احسان کوم نه ته پر موږ احسان کوې او دا امتیاز هم تاته درکوو چې هر وخت دې وغوښتل قرار داد لمنځه وړلای سې زموږ لخوا به هیڅ ډول فشار نه وي درباندي.

حسینې تر څه فکر وروسته وویل: صحې دی زه به فکر ور باندې وکړم بیا به خبر درکړم ماته تر سبا پوري وخت راکړه.

اُمید ولاړ سو په تلو کې یې وویل: تر سبا پوري نه چې هر وخت دې خوښه سول راته ویلای سې.

بیا اُمید ولاړی حسینې ددې موضوع په اړه ټوله ورځ فکر کوی بیا یې دا موضوع د پلار او ورور سره هم شریکه کړل هغو هم ورته وویل چې

دا خو ډېر ښه پېشنهاد دی بیا یې د شپې هم وربانـدي فکر کوی اخیر کې د استخارې د لمانځه لپاره ولاړه سوه دوه رکعته د استخارې لمونځ یې وکړ بیا بیده سوه کله چي سهار سو نو په دفتر کي یې اُمید ته تلیفون وکړ هغه صنف کي کوچنیانو ته درس وایه تلیفون چي یې وکتی نمبر یې ونه پیژندی نو ځکه یې وربانـدي پورته نکړ خو حسینې بیا زنګ ورته وکړ تر څو زنګو وروسته اُمید تلیفون اوکې کړ کله چي یې بږغ واوریدی نه پوه سو چي حسینه ده بیا یې وویل: اوه دا ته یې؟

حسینې وویل: زه غواړم در سره ووینم.

اُمید وویل: د څه په اړه؟

حسینې وویل: د پروند د موضوع په اړه.

اُمید وویل: ښه داسي ژر دي بیا پریکړه وکړه؟

حسینې وویل: هو راسه دفتر ته زه په دفتر کي یم.

اُمید وویل: کوچنیانو ته درس وایم چي رخصت مي کړل بیابه درسم.

حسینې وویل: سمده.

کله چي مکتب رخصت سو نو اُمید د حسینې دفتر ته ورغلی اُمید په دروازه کي چوکیدار ولیدی چي ډېر ټوخېدی اُمید ورته وویل: څه در سویدي چي داسي ټوخېږې؟

چوکیدار وویل: مریض یم صاحبه.

اُمید وویل: ډاکټر ته تللی یې؟

چوکیدار وویل: یا صاحبه جوړیږم.

حسینه چوکیدار او اُمید ته له کلکین څخه ګوري چي څه خبرې سره کوي بیا اُمید د جېب څخه پیسې راوکښې چوکیدار ته یې ورکړې ورته وې ویل: ورسه ډاکټر ته ولاړ سه.

چوکیدار چي پیسو ته وکتل نو وې ویل: صاحبه دا خو ډیري زیاتي پیسې دي.

اُمید ورته وویل: په پاته بیا کور ته سودا یوسه اوس ور سه ولاړ سه ډاکټر ته.

چوکیدار وویل: اوس ځای یوازي کیږي بیا وروسته ځم اغلې هم غوسه کیږي.

اُمید وویل: ته ورسه ولاړ سه اغلې ماته پریږده.

چوکیدار وویل: خو...

اُمید وویل: خو خو پریږده ورسه.

چوکیدار وویل: سمده صاحبه پر ځوانۍ دي برکت سه.

بیا اُمید د حسینې دفتر ته ولاړی هلته تر سلام ویلو وروسته بیا پر یوه چوکۍ کښېنستی پر بله چوکۍ یې پښې کښېښولې حسینې د هغه پښو ته وکتل بیا یې وویل: لاندې یې نسې ایښولای؟

اُمید وویل: ولي داسي ښایسته چوکیاني دي دي چي خیرني نسې؟

حسینې په غوسه ورته وکتل څه یې ونه ویل بیا یې وروسته وویل: ما پریکړه وکړه ښه زه قرارداد در سره کوم خو په یو څو شرطو.

اُمید وویل: لکه کوم؟

حسینې وویل: اول دا چې څوک به دا کوښښ نکوي چې زما څخه دا کریم زده کړي.

اُمید په ټوکیز ډول وویل: نورو ته خو اجازه نه ورکوم خو زه به یې در څخه زده کوم.

حسینې وویل: ته یې بیا زده کړه اوس بل شرط ته غوږ ونیسه.

اُمید وویل: ښه ووایه!

حسینې وویل: دوهم شرط دا دی چې د کاریګرو معاش به نیمایې زه ورکوم نیمایې به ستاسو کمپنۍ ورکوي.

اُمید وویل: ښه نور.

حسینې وویل: دریم شرط دا دی چې زما سره کاریګر زه ښځینه ګمارم ستاسو کمپنۍ به زما سره د کاریګرو په ګمارنه کي څه نه وایي.

اُمید وویل: ښه نور.

حسینې وویل: بس داغه شرطونه وه که ستاسو دا قبول وي نو زه دا قرارداد منم.

اُمید وویل: شرطونه خو دي یو څه سخت او ډیر دي خو خیر در سره وبه یي منم سبابه د بابا دفتر ته ورسو قرارداد به امضاء کړي.

حسينې وويل: سمده.

سبا تــه اُميــد پــه مکتــب کــې کوچنيــانو تــه تــر څــه درس ورکولــو وروســته وويــل: زمــا خــوږو شــاګردانو نــن زه يــو ځــای تــه ځــم کــار لــرم نــو تاســو نــن وختې رخصتوم هو بيا په کورو کې شوخي ونه کړئ.

ټولو وويل: سمده استاذه.

اُميــد چــې کلــه شــاګردان رخصــت کــړل مــوټر يــې چالانــده کــړ د حســينې د کــور مختــه ورغلــی بيــا يــې هغــې تــه تليفــون وکــړ چــې زه د کــور مختــه ولاړ يــم راځئ چې ځو.

حسينې ورته وويل: سمده په يو څو شېبو کې در وځو.

تــر څــو شــېبو وروســته حســينه او ورور يــې راووتــل بيــا د دفتــر پــر طــرف روان ســول تــر څــو شــېبو وروســته دفتــر تــه ورســيدل کلــه چــې د مــوټره راکښــته ســول بيــا دننــه د دفتــر ودانــۍ تــه داخــل ســول بيــا يــو بــل صــالون تــه ننوتــل کلــه چــې اُميــد هلتــه ورغلــی نــو مشــر ورور يــې صــالون کــې ناســت وو هغــه تــه يــې ســلام ووايــه هغــه ورتــه ولاړ ســو پــه غيــږ کــې يــې ونيــوی بيــا يــې وويل: اوه معلم صاحب ته او دفتر څنګه؟

اُميد وويل: چې کار مې سې راځم لالا.

بيــا د اُميــد مشــر ورور حســينې او د هغــې ورور تــه هــم ښــه راغلاســت ووايــه. اُميــد حســينې او د هغــې ورور تــه اشــاره وکــړل بيــا يــې وويــل: لالا دا حســينه ده چې په اړه مې يې درته ويلي وه او دا يې ورور دی.

د اُمید وروور د حسینې او د هغې د وروور سره روغبړ وکړ بیا یې خدمتګار ته وویل: د مېلمنو لپاره د څښاک شی راوړه.

د اُمید وروور اُمید ته په موسکا وویل: ښه معلم صاحب مکتب دي څنګه دی کوچنیان دي څنګه دي؟

اُمید وویل: ښه دی لالا سات مي ور سره تیر دی.

بیا اُمید وویل: بابا چیري دی ما پروند ورته وهم ویل چي زه راځم.

وروور یي وویل: را روان دی د یو څو شریکانو سره یي لیدل تلیفون یي راته کړی وو ویل یي چي اُمید تهووایه چي یو څه انتظار سي زه ژر درځم.

د اُمید وروور د حسینې د وروور سره په خبرو مصروفه سو اُمید حسینې ته کتل چي د هغې هم ورته فکر سو هغې په ګونجې تندې اُمید ته وکتل بیا یې مخ ور څخه واړوی اُمید تر میز لاندي خپل پښه د حسینې د پښې سره ومښلول خو حسینې په غوسه د اُمید پښه ور پوري وهل او خپل پښې یې راټولي کړې تر څو شېبو وروسته د صالون دباندي د کومي انجلۍ بږغ سو اُمید خپل وروور ته وویل: روبینه راغلې ده؟

وروور یي وویل: هو.

اُمید ولاړ سو او دباندي ور ووتی د روبینې غرفې ته ورغلی حسینه پوه سوه چي اُمید د انجلۍ سره د لیدو لپاره ولاړی بیا یې تر څو شېبو وروسته قصداً پر خپل حجاب څه انرجي توی کړل بیا یې د اُمید وروور ته وویل: وبخښۍ تشناب چیري دی زه به دا حجاب پریولم.

د اُمید ورور وویل: چې دباندې ووتې چپه طرف ته وگرځه په زینو کې لوړه پورته سه تشنابونه به ووینې.

حسینه ژر دباندې ووتل د اُمید د صالون دروازې ته شا وه مخ یې د روبینې د غرفې طرف ته وو کله چې اُمید د دروازې د خلاصیدو ږغ واوریدی نو روبینې ته یې وویل: راووتل هغه؟

روبینې پټ ورته وکتل بیا یې وویل: هو.

بیا اُمید په ځه لوړ اواز وویل: زه داسې د هر چا سره واده نکوم بیا کلیوالو انجونو سره خو بیخي نه.

حسینه د یو دیوال تر شا ودریدل د اُمید خبرو ته یې غوږ ونیوی بیا اُمید وویل: زه د یو ځو ورځو لپاره ساتیری ور سره وکړم دوی چې وایې مینه راسره کوي نو ځکه د واده وړاندیز راته وکړي.

حسینې د اُمید خبرې اوریدې سخته ورته په غوسه کیدل تر څه نورو خبرو وروسته ډیره مایوسه او خپه سوه نوري خبرې یې نسوای زغملای نو ځکه ولاړه اُمید ته یې نفرت نور هم په زړه کې زیات سو.

کله چې حسینه ولاړه نو اُمید تر شا ورته وکتل بیا موسکی سو روبینې ورته وویل: ته ولې داسې کوې زړه به یې مات سي؟

اُمید وویل: ته نه پوهیږې.

اُمید دا وویل بیا صالون ته ولاړی تر څو شپېو وروسته حسینه هم راغله کنبېنستل چې په دې وخت کې د اُمید پلار هم د څو نورو کسانو سره

صالون ته راننوتی د اُمید په لیدو موسکی سو هغه یي په غیږ کي ونیوی بیا یي ورته وویل: ډیر وبخښه زویه راباندي ناوخته سو.

اُمید وویل: یا بابا هیڅ خبره نه ده د دوی سره وویني حسینه او ورور یي.

د اُمید پلار د هغو سره هم ښه روغبړ وکړ بیا یې د هغو څخه هم بخښه وغوښتل چي په انتظار مي کړاست تر روغبړ او ښه راغلاست وروسته اُمید وویل: بابا حسینه زموږ سره موافقه ده غواړي چي قرارداد راسره امضاء کړي.

د اُمید پلار حسینې ته وویل: ښه حسینې لوري تا ښه سم فکر پکښي وکړ که د فکر لپاره وخت ته ضرورت لرې هیڅ خبره نه ده چي هر وخت دي فکر پکښي وکړ بیا راسه.

حسینه څه ناڅه تر سام لاندي وه خبرې یې سمي نسواى کولاى بیا اُمید د پلار منشیانو او مرستیالانو ته وویل: که خپه کیږی نه تاسو د یو څو شیبو لپاره دباندي وتلاى سئ؟

هغوی ټول ووتل بیا حسینه څه بیداره سول په خبرو کي یې جرأت پیدا کړ تر څو خبرو وروسته د اُمید پلار خپل مشر زوی ته وویل: د قرارداد ورقه ورکړه چي امضاء یې کړي.

بیا یې حسینې ته وویل: که څه هم ته زما د لور پخیر یې او دا قرارداد او امضاء ته هیڅ ضرورت نسته خو بیا هم یو قانوني شی دی ستا لپاره هم ګټور تمامیداى سي داسي نه خداى نکړه زموږ فیصله واوړي او ستا

کوښښونه او زحمتونه بې ځایه ولاړ سي کومه ګټه تر لاسه نکړې نو ښه خبره دا ده چي دا ورقه لاسلیک سي.

حسینې وویل: هو کاکا ښه خبره ده.

بیا حسینې قرارداد امضاء کړ او د اُمید پلار ته یي ورکړ د اُمید پلار ورته وویل: نور معلومات به اُمید درکړي چي باید د کومه ځایه شروع په وکړې دی به کمک هم در سره کوي.

حسینې وویل: سمده کاکا.

بیا حسینې او ورور یې د اُمید د پلاره خدای په امانی واخیستی د اُمید سره ولاړه کله چي موټر ته پورته سول نو پر لاري اُمید د موټر په هنداره کي حسینې ته وکتل بیا یې د حسینې ورور ته وویل: دا ځني انسانان هم عجبه دي د یو چا ومخته یي خبرې دریږي نه دومره زیاتي خبرې او نخرې کوي خو د نورو په مخکي بیا هیڅ نسي ویلای داسي تر سام لاندي سي لکه مخته چي یې انسانان نه زمریان ولاړ وي ته پوهیږې داسي انسانان ډیر کمزوري وي.

د حسینې ورور وویل: څوک یادوې وروره؟

حسینه پوه سول چي ما یادوي خو د ورور په شتون کي یې څه نسوای ویلای بیا اُمید وویل: هیڅوک نه یادوم داغسي مي یو خبره وکړل وایم داسي خلک نن سبا زیات سویدي.

د حسینې ورور وویل: هو ربښتیا هم داسي خلک ډیر لټ او کمزوري وي....

حسینه په غوسه سول ورور ته یې وویل: لالا دا بې ځایه او بې معنا خبرې دي بس کړه!

اُمید او د حسینې ورور یو او بل ته سره وکتل بیا اُمید وویل: په دې بیا څه وسول دا ولي په غوسه سول؟

د حسینې ورور وویل: ولاکه چي څه په وسول.

د څو ورځو په جریان کي د اُمید ورور د حسینې لپاره هغه ماشینونه او خام مواد اماده کړل چي ددې د فابریکې لپاره ورته ضرورت وو بیا یې شروع په وکړل او تولیدات یې د هیواد بازارو ته وړاندي کړل. په ښه مارکېټینګ او اعلاناتو د حسینې لخوا جوړ سوی کریم ډیر مشهوره سو او ډیره ګټه یې لاسته راوړل په هرو څو ورځو کي به حسینې د اُمید د پلار سره لیدنه کول او د شراکت حسابونه به یې سره کول بیا تر څه وخت وروسته حسینې د اُمید پلار ته وویل چي زه غواړم ددې کریم تر څنګ نور تولیدات هم جوړ کړم تر څو ګټه مو نوره هم زیاته سي. د اُمید پلار ور سره خوښه کړل او په هغو کي یې هم د حسینې سره شراکت وکړ د وخت په تیریدو حسینې څلور نور تولیدات هم بازار ته وړاندي کړل په دې سره هم دا او هم یې کمپنۍ مشهوره سول ډیري پیسې یې پیدا کړې په ښار کي یې نوی کور جوړ کړ او هلته یې استوګنه پیل کړل. یوه ورځ چي کله حسینه کمپنۍ ته تلل نو د کور په صالون کي یې خپل د اکا لور او د هغې خوښې ولیدل چي ددې د مور سره ناستې دي. حسینې غوښتل ولاړه سي خو مور یې ور باندي ږغ کړل: حسینې لوري؟

حسينې وويل: ها مور.

مور يي ورته وويل: لوري يو وار دلته راسه څه کار مي دی در سره.

حسينه ورغله د اکا لور او د هغې خوابنې يي ورته ولاړې سوې روغبړ يي ور سره وکړ بيا د حسينې مور وويل: لوري دوی تاته انتظار وې ستا کمک ته اړتيا لري.

حسينې وويل: څنګه کمک؟

د حسينې د اکا د لور خوابنې وويل: لوري زه ډيره شرمينده يم ددې حق خو نلرم چي تاسو راسره سم چلند وکړی خو لوري د مشري په صفت مي وبخښه.

حسينې وويل: يا کومه خبره نه ده ما بخښلي ياست وواييست څه خبره ده؟

د اکا د لور خوابنې يي وويل: لوري زوی مي دا ډير وخت کيږي چي پر کور بيکاره راته ناست دی سخت مو اقتصادي حالت خراب سويدی که چيري ته په خپل کمپنۍ کي زما زوی او د اکا لور ته دي يو وظيفه ورکړې نو لوی احسان به دي وي پر موږ.

حسينې د هغې د خبرو تر اوريدو وروسته خپل هغې پخوانۍ مغروري د اکا لور ته وکتل چي اوس يي شکل او حالت ډير خراب سوی وو نو زړه يي ورباندي وسوځيدی بيا يي ورته وويل: سمده دا به زما سره په فابريکه کي کار کوي او خاوند به يي زه کمپنۍ ته معرفي کړم سباته دي دواړه راسي.

بیا حسینې وویل: زه ځم پر ما ناوخته کیږي.

د هغوی څخه یې خدای په امانی واخیستی او روانه سول کله چې تر صالون ووتل نو د اکا لور یې د شا ورپسې راغله ورته وې ویل: حسینې؟

کله چې حسینه ورته ودریدل نو هغه یې څو شېبې مخته ولاړ وه بیا یې حسینه په غیږ کي ونیول په ژړا یې وویل: ماته بخښنه وکه حسینې.

حسینه هم احساساتي سوه هغه یې په غیږ کي ونیول بیا یې ورته وویل: د څه شي بخښنه لیونۍ ما پخوانۍ خبرې ټولي هیري کړیدي بخښلې مي یې.

د اکا لور یې وویل: ما فکر کوی چې ته به زموږ سره خبرې لا هم ونکړې خو تا موږ ته ډیر قدر راکړ.

حسینې هغه ارامه کړل بیا تر څو شېبو وروسته کمپنۍ ته ولاړه کله چې هلته ورسیدل نو د اُمید پلار هغې ته وویل: حسینې لوري زموږ تولیداتو د هیواد په سطحه لومړی مقام ګټلی دی نو په همدې خاطر درې ورځې وروسته غونډه ده هلته اول، دوهم او دریم مقام ولاوو ته جایزې ورکوي نو په همدې خاطر ما د جایزې اخیستلو لپاره ستا نوم ورکړیدی جایزه به ته ځني اخلې.

حسینې په حیرانتیا وویل: زه کاکا؟

د اُمید پلار وویل: هم ولې؟

حسـينې وويـل: کاکـا تاسـو بـه خپـل نـوم ورکـړی وای ددې هـر څـه حقـدار خو تاسو یاست.

د اُمیـد پـلار پـه موسـکا وویـل: لـوري زه سـپین ږیـری یـم زمـا سـره خونـد نکـوي تاسـو ځوانـان یاسـت دا جـایزه ستاسـو سـره خونـد کـوي تـر څـو نـوري خوینـدې او ځوانـان هـم کـار کولـو تـه تشـویق سـي او بیـا دا خـو سـتا حـق کیـږي ځکـه زمـوږ صـرف سـرمایه او مارکېټینـګ دی د کامیـابۍ راز خـو تـه یي لوري.

حسـینې وویـل: کاکـا د اُمیـد نـوم بـه دي ورکـړی وای یـا د لالا(د اُمیـد ورور).

د اُمیـد پـلار وویـل: اُمیـد خـو هـیڅ نـه دي در سـره کـړي هغـه خـو ټولـه ورځ د کوچنیانو سره مصروف وي دا هر څه ستا د زحمتونو نتیجه ده.

حسـینې تـر څـه فکـر کولـو وروسـته وویـل: سـمده کاکـا خـو تاسـو بـه هـم هلته راسره ځئ.

د اُمید پلار وویل: سمده که خدای کول.

تـر څـه خبـرو وروسـته حسـینې غوښـتل چـي د فـابریکې پـر طـرف ولاړه سـي خـو کلـه چـي د دفتـر څخـه وتـل نـو اُمیـد یـي ولیـدی چـي د روبینـې سـره ولاړ دی پـه لـوړ اواز او پـه خنـدا وایـې: حسـینه چـي کلـه پـر سـټېج ودریـږي سـخته بـه تـر سـام لانـدي سـي خبـرې بـه داسـي کـوي زه ډیـره خـو خـو خوشاله یم چي دا دا جایزه مي تر لاسه کړل.

حسینه یې شاته ولاړه وه او د اُمید دا خبرې یې اورېدلې بیا ور مخته سوه روبینې ته یې په غوسه وویل: دده اخلاق خو صفر دي او د بدو او سپکو خبرو عادت لري ته خو ډېره اخلاقمنده معلومېږې تا یې ولې خبرو ته غوږ نیولی دی.

روبینې وویل: بخښنه غواړم اغلې.

روبینه د دوی دوو څخه لیري سول بیا حسینې اُمید ته مخ ور واړوی ورته وې ویل: نه پوهیږم ما ستا په پېژندنه کې ولې دومره لویه تیروتنه وکړل چې پر تا مې د یو ډېر ښه، اخلاقمند او نېک شخص فکر کوی تا یو وخت ماته زما حیثیت راوښوی چې زه څه یم نن به یې زه و تاته در وښیم چې ته څه شي یې او څه حیثیت لرې ته هغه حیوان ته ورته یې چې د زمري پاتي شوني خوري خپله خو هیڅ نسي کولای د بل په کمک چې یو څه ور ورسیږي نو غرور یې آسمان ته وخېږي د پلار او ورور په پیسو مېلې کوې هر څه دي د هغو په پیسو اخیستې دي اوس ته ووایه چې زما حیثیت لوړ دی که ستا؟ ما په خپلو زحمتونو ځان دا ځای ته راورسوی چې نن د هیواد په سطحه لوړې جایزې ته انتخاب سوې یم زما که پر ستېج خبرې زده وي یا نه خو ځان مې یو ځای ته ورسوی ستا چې خبرې زده دي تا څه کړیدي؟

د حسینې په خبرو اُمید ډېر حیران وو هیڅ یې نه ویل بیا حسینې وویل: ددې وروسته که دي زما په اړه یوه غلطه خبره هم وکړل نو کاکا ته دي شکایت کوم.

حسـینې دا وویـل او بیـا روانـه سـول کلـه چـې هغـه ولاړه نـو روبینـې اُمیـد تـه وویل: څه یې درته ویل؟

اُمید په فکرو کې غرق وو بیا یې تر څو شېبو وروسته وویل: هیڅ نه.

حسـینه پـه مـوټر کـې ناسـته وه فکـر یـې کـاوه چـې تـر څـو شـېبو وروسـته فـابریکې تـه ورسـیدل او د جـایزې خبـر یـې پـلار تـه هـم ووایـه پـلار یـې هـم ډیـر خوشـحاله سـو بیـا یـې پـلار وویـل: اُمیـد بـه هـم را سـره بوځـو چـې هغـه راسره وي نو ډیر ښه خوند به وکړي.

حسینې په غوسه وویل: ولې بېله اُمیده موږ څه نسو کولای؟

پـلار یـې پـوه سـو چـې د حسـینې او اُمیـد تـر مـنځ کومـه خبـره ده نـو ځکـه یـې څـه ونـه ویـل بیـا حسـینې وویـل: زه، تـه، لالا او مـور ځـو کاکـا هـم راسـره ځي.

پلار یې وویل: اسمده لوري.

حسـینې پـه دفتـر کـې د اُمیـد پـر ضـد پـر سـټېج د ښـه خبـرو کولـو تمـرین شـروع کـړ د ځانـه سـره بـه یـې خبـرې تکرارولـې چـې بایـد داسـې ووایـم و هاسـې ووایـم تـر درو ورځـو تمـرین وروسـته امـاده سـول او د جـایزې پـه ورځ یـې ښـه وینـا وکـړل تـر غونـډې وروسـته یـې د خبریـالانو سـره هـم خبـرې وکـړې پـه کمپنـۍ کـې تـر مېلمسـتیا وروسـته حسـینه خپـل دفتـر تـه ننوتـل خپـل مېـز تـه کښېنسـتل جـایزه یـې پـه لاس کـې وه پـه حیرانتیـا یـې ورتـه کتـل بیـا ولاړه سـوه مـوټروان تـه یـې وویـل چـې مـوټر چالانـده کـړه درځـه. مـوټروان مـوټر چالانـده کـړ بیـا روان سـول تـر څـو شـېبو وروسـته مکتـب تـه ورسـیدل حسـینه د مـوټره کښـته سـول جـایزه یـې پـلاس کـې وه بیـا

يې په مکتب کې شاوخوا وکتل کوچنيان ټول وتلي وه بيا ادارې ته ولاړه ګوري چې د ادارې دروازه څه خلاصه ده حسينه پوه سول چې اُميد اداره کې دی نو ځکه هلته ور روانه سول کله چې دروازې ته ورسيدل نو وې ليدل چې اُميد پر چوکۍ پريشانه ناست دی.

حسينه دننه ورغله دروازه يې خلاصه کړل اُميد د هغې په ليدو مخته پرتې دواوي ژر تر ميز لاندې کړې بيا د ځايه ولاړ سو په نرمه موسکا يي وويل: جايزه يي درکړل مبارکې درته وايم.

اُميد څه کتابونه واخيستل الماری ته ورديدی هلته يې اېښول چې حسينې خپل جايزه پر ميز کښېښول او د اُميد خواته ورغله د هغه پر اوږه يې خپل سر کښېښوی پر اوږه يې ونيوی په ژړا يي وويل: ماته بخښنه وکړه اُميده ما په غوسه کې ډير بد و رد درته وويل.

اُميد د حسينې په دې کړنه د درده سترګې پټې کړې په سترګو کې ولاړې اوښکې يې وبهيدلي بيا حسينې وويل: زه کم عقله دومره هم پوهه نسوم چې دا هر څه خو ما ستا په مرسته او تشويق تر لاسه کړل زه په دې هم نسوم پوهه چې ستا هر پيغور پيغور نه بلکې زما لپاره د پرمختګ لار وه چې تا رانښول زه پوه سوم چې ته هم زما سره مينه کوې.

اُميد لا هم هغسې ولاړ وو بيا يې تر څو شيبو وروسته وويل: زه ستا سره مينه نکوم حسينې.

حسينه حيرانه سول د اُميد څخه څه ليري سول په حيرانتيا يې هغه ته کتل بيا اُميد جايزه واخيستل د هغې په لاس کې يې کښېښول ورته وې ويل: واخله جايزه دي او ولاړه سه ددې ځايه.

حسـينې چـې تـر سـترګو يـې اوښـکې بهيـدلې وويـل: تـه ولـې زمـا سـره داسـې کـوې سـتا لپـاره مـا ټـولي مرکـې جـواب کـړې او هـره ورځ بـه پـه دې تمـه وم چـې تـه بـه د مينـې او واده راتـه وايـې ځـان مـې هغسـې جـوړ کـړ لکـه څنګـه چـې تـا غوښـتل نـو اوس ولـې مـخ راڅخـه اړوې زه پـوهيږم چـې سـتا پـه ژونـد کـې بلـه انجلـۍ هـم نسـته نـو بيـا مـا ولـې جوابـوې څـه خبـره ده څـه کمې ده په ما کې راته ووايه هغه به هم ليرې کړم؟

اُميـد چـې د حسـينې څخـه يـې مـخ اړولـی وو او د هغـې پـه خبـرو غمګـين وو د ژړا ډکـې سـترګې يـې لـه خپګانـه پټـې کـړې بيـا يـې تـر څـو شـيبو وروسـته سـترګې يـو دم خلاصـې کـړې چـې پـزې تـه يـې ګوتـه ور وړل بيـا يـې وکتـل نـو وې ليـدل چـې تـر پـزې يـې څـه وينـه راغلـې ده. اُميـد پـه پټـه د جېبـه يـو ټـوکر راوکښـی پـزه يـې لـه وينـو پاکـه کـړه بيـا يـې حسـينې تـه وويـل: هيڅ خبره نه ده ما يوازې پريږده هيله کوم!

حسـينې ورتـه وويـل: نـه دې پريـږدم چـې تـر څـو دې زمـا جـواب نـه وي راکړی.

اُميـد پـه غوسـه مـخ پـر را واړوی حسـينه يـې تـر لاس ونيـول او د ادارې څخه يې و ايستل دروازه يې ورته بنده کړه.

حسـينه دروازې تـه ولاړه وه ژړل يـې بيـا ادارې تـه نـږدې پـر يـو چـوکۍ مايوسـه کښېنسـتل هلتـه يـې هـم ډيـر وژړل. اُميـد حسـينه د ادارې د کيمـرې لـه لارې ليـدل تـر څـو سـاعتونو ناسـتې او ژړا وروسـته اُميـد ولاړ سـو او د ادارې دروازه يـې خلاصـه کـړل دبانـدې ور ووتـی. حسـينې هغـه تـه پـه اوښـکو ډکـو سـترګو وکتـل اُميـد هغـې تـه نـږدې سـو د چـوکۍ مختـه لانـدې

ور ته کښېنستی خپل سر او یو لاس یې د حسینې پر زنګونو کښېښول د سترګو اوښکې یې د حسینې پر زنګونو ولګېدې هغې د اُمید سر په خپلو لاسونو ونیوی بیا یې پر سر ښکُل کړ تر څو شېبو وروسته د اُمید لاس د حسینې د زنګونه بې کنټروله ولویدی او د سر زور یې پر زنګنونو زیات سو.

حسینه حیرانه سول بیا یې وویل: اُمیده؟!

اُمید څه ونه ویل خو کله چي حسینې د هغه سر له زنګونه پورته کړ نو وې لیدل چي د اُمید سترګې څه بل رکم دي او تر پزې او خولې یې وینه روانه ده.

حسینې په حیرانتیا او وارخطایۍ په لوړ اواز وویل: اُمیده؟!

د حسینې په لوړ اواز د اُمید نوم موټروان واوریدی ژر د هغو پر خوا ورغلی کله چي هلته ورسیدی نو وې لیدل چي حسینه پر مځکه ناسته ده د اُمید سر یې پر خپل زنګون ایښی دی هغه ضعف سویدی تر خولې او پزې یې وینه راغلې ده.

موټروان وویل: څه وسول اغلې؟

حسینې په چیغو وویل: نه پوهیږم چي څه په وسول.

موټروان وویل: نږدي روغتون سته هلته به یې بوځو.

موټروان د اُمید تر ملا او پښو لاسونه لاندي کړل بیا یې موټر ته یووړ. په موټر کي حسینې د اُمید سر خپل پر ځنګون کښېښوی پر ټوله لار یې ژړل او د اُمید د پر هوښ کولو لپاره یې ور بږغ کول خو اُمید هیڅ په

هـــوښ کـــي نـــه وو بيـــا تـــر څـــو شـــېبو وروســـته روغتـــون تـــه ورســـيدل نرســـانو اُميـــد پـــر تســـکيره کښېښـــوی بيـــا يـــي د عـــاجلي څـــارني اطـــاق تـــه بـــوتلی. حســـينه چـــي ډيـــره وارخطـــا او بيريـــدلې وه د عـــاجلي څـــارني د اطـــاق مختـــه ورتـــه منتظـــر ســـوه بيـــا يـــي ژر تليفـــون راوکښـــی د اُميـــد پـــلار تـــه يـــي تليفـــون وکـــړ هغه يي خبر کړ.....

حســـينه خپـــل دفتـــر تـــه پـــه فکـــرو کـــي ډوبـــه ننوتـــل خپـــل پـــر چـــوکۍ کښېنســـتل تـــر ســـترګو يـــي اوښـــکې روانـــي ســـوې بيـــا يـــي پـــه لـــوړ اواز ژړا پيـــل کـــړه ډيـــر يـــي پـــه چيغـــو چيغـــو وژړل تـــر څـــو شـــېبو وروســـته يـــي د اکـــا لـــور څنګتـــه ورغلـــه هغـــې وليـــدل چـــي حســـينې ســـر پـــر ميـــز ايښـــيدی ژاړي دا يـــي بغلتـــه کښېنســـتل ورته وې ويل: حسينې څه خبره ده؟

حســـينې څـــه ونـــه ويـــل همداســـي يـــي پـــه لـــوړ اواز ژړل چـــي بيـــا يـــي پـــلار او ورور دفتـــر تـــه ورغلـــل پـــه حيرانتيـــا يـــي څنګتـــه ورغلـــه پـــلار يـــي پـــر ســـر لاس ور کښېښوی ورته وې ويل: څه خبره ده لوري؟

حســـينې بيـــا هـــم څـــه نـــه ويـــل همداســـي يـــي ژړل پـــلار يـــي بيـــا ورتـــه وويـــل: حسينې لوري څه خبره ده راته ووايه؟

بيـــا حســـينې پـــه ژړا پـــر خپـــل پـــلار لاســـونه راوګرځـــول وې ويـــل: بابـــا اُميـــد مـــړ کيږي.

پـــلار، ورور او د اکـــا لـــور يـــي ډيـــر حيـــران ســـول بيـــا يـــي پـــلار پـــه حيرانتيـــا وويل: څه؟

حسينې وويل: هو بابا اُميد مړ کيږي.

پلار يي وويل: څنګه لوري پوه نسوم ته څنګه خبره سوې؟

بيا حسينې ورته تېوله کيسه وکړه چې اُميد داسي بې هوښه سو بيا مي روغتون ته يوړ ډاکتر وويل: د اوس لپاره د تشويش کومه خبره نده اوس ښه دی.

حسينې وويل: د اوس لپاره؟

ډاکتر وويل: ولي ته نه يې خبره؟

حسينې وويل: په څه؟

ډاکتر وويل: د اُميد په مريضی.

حسينې وويل: کومه او څنګه مريضي.

ډاکتر وويل: اُميد د ويني سرطان دی......

ددې خبر په اوريدو د حسينې پلار، ورور او د اکا لور نور هم سخت پريشانه سول....

ډاکتر اُميد ته وويل: نو زه څه خبر وم چې دا ستا د مريضيه ناخبره ده نو ځکه مي ورته وويل.

اُميد پريشانه د کټ څخه کښته سو بيا په ضعِف حرکت سره د روغتون څخه ووتئ موټر کي کښېنستی بيا د حسينې د دفتر پر طرف ورغلی کله چي هلته ور ورسيدی نو د حسينې دفتر ته دننه ورغلی هلته يي وليدل چي حسينه پر خپل چوکۍ پريشانه او په فکرو کي تللې ناسته ده د اُميد په ليدو يي په خپګان مخ د هغه له طرف واړوه څه يي ونه ويل. اُميد په موسکا د هغې خواته ور نږدي سو پر ميز ورته کښېنستی بيا يې

د حسينې مخ په لاس خپل طرف ته راواړوه ورته وې ويل: څه خبره ده اغلې ولي داسي خوابدې ناسته يې؟

حسينې بيا خپل مخ ځني واړوه څه يي ونه ويل بيا اُميد وويل: راځخه خوابدې يې خبرې نه راسره کوې؟

د حسينې تر سترګو اوښکې وبهيدې بيا اُميد ورته په ناز وويل: هله ګوره لويه انجلۍ ده ژاړي.

حسينې لا هم ژړل بيا اُميد ورته وويل: ګوره که ته ژاړې نو بيا زه ځم له دې ځايه ځکه زه ستا ژړا نسم ځغملاى.

حسينې په ژړا وويل: تا زما څخه دا خبره ولي پټه کړې وه زه دي ولي په بې ځايه بهانو له ځانه ليري کولم؟

اُميد په موسکا وويل: ښه دا خبره ده؟

بيا يي حسينې ته تر څو شيبو کتلو وروسته وويل: ويل يي څه فايده کول که مي درته ويلي واى نو نن چي ته پر کوم مقام يې دا به دي نه واى تر لاسه کړى.

حسينې وويل: داسي زر مقامونه به مي تر تا قربان کړي واى.

اُميد وويل: حسينې درد او غم که زړه ته داخل سول او موږ ځاى ورکړ نو بيا مو د پرمختګ کچه صفر ته راکموي درد او غم ته په زړه کي ځاى ورکول انسان له دنيا بيزاره کوي زه غواړم ته تل قوي اوسې چي هيڅ درد او غم دي ماته نکړي.

د اُمیـد د خبـرو پـه جریـان کـي د حسـینې پـلار دفتـر تـه را داخـل سـو د هغـه پـه لیـدو اُمیـد لـه میـزه کښـته سـو هغـه تـه یـي سـلام ووایـه. د حسـینې پـلار د هغه په لیدو په خوابدتیا وویل: اُمیده زویه دا څه اورم؟

اُمیـد پـه غمناکـه موسـکا وویـل: کاکـا د تقـدیر فیصـلې دي شـاید همـدا زمـا په خیر کي وي.....

دوې ورځـې وروسـته د حسـینې مـوټروان مکتـب تـه ورغلـئ کلـه چـي ادارې تـه ورسـیدی نـو د اُمیـد څخـه یـي د ورتلـو اجـازه وغوښـتل کلـه چـي اُمیـد اجـازه ورکـړه نـو مـوټروان ورتـه پـر میـز یـو کڅوړـه کښېښـول وې ویـل: صـاحبه دا اغلـې راکـړل چـي تاسـو تـه یـي درکـړم چـي یـوه پکښـي انتخـاب کړئ.

اُمیـد حیـران سـو کڅوړـه یـي راواخیسـتل چـي وې کتـل نـو د کـوژدې لپـاره د روقو او کارډونو ډیزاینونه وه اُمید په حیرانتیا وویل: دا د څا دي؟

موټروان وویل: اغلې راکړل چي تاسو ته یي درکړم نو ستاسو به وي.

اُمیـد حیـران سـو بیـا یـي تـر څـو شـېبو فکـر کولـو وروسـته وویـل: خیـر تـه درځه زه یي بیا ور وړم.

موټروان وویل: سمه ده صاحبه.

کله چي موټروان ولاړی اُمید د ځان سره وویل: دا څه لیونۍ ده!

کلـه چـي اُمیـد فارغـه سـو نـو د حسـینې د دفتـر خواتـه ورغلـی کلـه چـي هلتـه ور ورسـیدی دروازه یـي خلاصـه کـړل و یـې لیـدل چـي حسـینه پـه لمانځـه کـي پـر سـجده ده او ژاړي. اُمیـد یـي تـر څنـګ څـه لیـري کښېنسـتی او د

حسـينې لمـونځ خلاصـيدو تـه پـه تمـه سـو تـر څـو شـېبو وروسـته حسـينې د سـجدې سـر راپورتـه کـړ تـر پاتـه لمانځـه ويلـو وروسـته چـي يـي اول راسـته او بيـا چپـه خواتـه سـلام وګرځـاوه ګـوري چـي څنګتـه يـي اُميـد ناسـت دی هغـې تـر څـو شـېبو د اُميـد پـه سـترګو کـي سـترګې ښـخي کـړي وې بيـا يـي دعـا تـه لاس پورتـه کـړ کلـه چـي يـي دعـا وکـړل لاسـونه يـي پـر مـخ راتيـر کـړل نـو اُميـد ورتـه پـه مـخ کـي د کـوزدې د بلنليکـو کارډونـه کښېښـول پـه سـترګو يي اشاره ورته وکړل چي دا څه دي؟

حسينې هم د سترګو په اشاره ورته وويل چي څه څه دي؟

اُميد وويل: وايم دا څه دي؟

حسينې وويل: نه يې وينې چي بلنليکونه دي.

اُميد وويل: اوه خو د چا؟

حسينې وويل: ولي ته نه پوهيږې؟

اُميد تر څو شېبو وروسته وويل: حسينې ته ليونۍ يې؟

بيـا اُميـد وويـل: زمـا پـه ژونـد دوې درې اوونـۍ لا بـاور نسـته او تـه د ټـول عمر تړون راسره کوې؟

حسـينه اول اُميـد تـه پـه غوسـه سـوه بيـا يـي پـه ژړا وويـل: دوې درې اوونـۍ څـه چـي يـو سـاعت وخـت دي پاتـه وي لا غـواړم در سـره کـوزده او واده وکړم.

اُميـد وويـل: حسـينې ولـي دي زمـا د يـو څـو ورځـو خوشـحاله سـاتلو لپـاره خپل ټول ژوند خرابوې؟

حسـينې وويـل: مـا مـي خپـل فيصـله كـړې ده نـور نصـيحت تـه ضـرورت نسته.

اُميـد دا موضـوع د حسـينې د پـلار سـره شـريكه كـړل هغـه وويـل: زه څـه ويـلای سـم هغـه خپـل پـه پريكـړو كـي ډيـر ټينگـار كـوي او بيلـه هغـه هـم اُميـد زويه هغه ستا پر نامه ده ستا لپاره يي ژوند كاوه او كوي به يې.

د ښـو او بـدو تـوپير او انتخـاب هـر څـوک ښـه كـولای سـي خـو پـه دوو ښـو لارو كـي يـوه انتخـابول ډيـر سـخت وي اُميـد ډيـر فكـرجن وو چـي څـه وكـړي يـو خـوا يـي خپـل مـرگ پـه سـترگو ليـدی ځكـه يـي د حسـينې سـره كـوزده نسـوای كـولای تـر څـو د هغـې ټـول عمـر بربـاد نسـي بـل خـوا يـي د حسـينې خوښـې ليـدلې چـي دده سـره پـه يـو ځـای كيـدو هغـې تـر لاسـه كـولې اوس اُميـد پـه دوو ښـو انتخـابو كـي ولاړ وو چـي كـوم يـو بايـد انتخـاب كـړي خـو هغـه خپـل خوښـې شـاته پريښـولې د حسـينې سـره د مينـې او قـدر پـه خـاطر يـي دا غـوره وگڼـل چـي د هغـې ژونـد ور بربـاد نكـړي نـو ځكـه يـي نيـت وكـړ چـي هيـواد پريـږدي او د حسـينې څخـه ډيـر ليـري ولاړ سـي. كلـه چـي اُميـد د پـلار سـره دا خبـره شـريكه كـړل نـو هغـه وويـل: هغـه ليـونۍ چـي زه تر كومه حده پيژنم تا به داسي په اسانۍ نه پريږدي.

اُميد وويل: بابا زه بله لار نه لرم مجبوره يم چي داسي وكړم.

پلار يي وويل: سمده كوښښ خو يي وكړه.

سـبا تـه اُميـد د سـفر لپـاره تيـاري پيـل كـړه پـه مكتـب كـي يـې څـه مهـم شـيان بسـتې تـه اچـول چـي پـه دا وخـت كـي حسـينه راغلـه تـر سـلام وروسـته يـې وويل: خبره سوې يم چي هيواد پريږدې ځې.

اُمید په شیانو راټولولو مصروف وو تر څو شېبو وروسته یې وویل: هو هلته د بابا دفتر یوازي دی لالا نسې کولای چې ورسي نو مجبوره یم زه به ورځم.

حسینې شونډان سره کاږه واږه کړه سر یې وښوروی وې ویل: سمده ولاړ سه چي خوښه دي وي پرواز دي څه وخت دی؟

اُمید وویل: سبا سهار پر ۱۰ بجې دی.

حسینې وویل: ښه ښه ښه صحي دی سمده خو سبا بیا بیله ملاقاته مه ځه زه تاته یو تحفه درکوم.

اُمید وویل: څنگه تحفه؟

حسینې وویل: بیابه یي سبا ووینې.

اُمید وویل: سمده.

بیا حسینه بیله څه ویلو د ادارې څخه ووتل ولاړل اُمید د شا ورپسي وکتل وې لیدل چي حسینه ډیره خپه وه بیا د ځان سره په فکر کي سو چي حسینه سباته په تحفه کي څه ورکوي.

کله چي د سبا لمر راوختی اُمید په تیاریو مصرف وو تر څو شېبو وروسته یي تلیفون وکتی چي هسي نه حسینې ورته زنگ وهلی وي کله چي یي تلیفون وکتی نو وې لیدل چي کوم زنگ نه وو راغلی څو شیبې پر کټ کښېنستی بیا ولاړ سو څه شیان یي بستې ته واچول چي بیا یي تلیفون زنگ ووهلی. اُمید فکر کوی چي حسینه به وي خو چي تلیفون

يـــي وكتـــی نـــو د حســـينې پـــلار وو اُميـــد چـــي کلـــه تليفـــون اوکـــې کـــړ نـــو د حسينې پلار په ژړا وويل: اُميده زويه!

اُميـد د حسـينې د پـلار د ژړا پـه اوريـدو ډيـر وارخطـا سـو پـه وارخطـايۍ يـي وويل: څه پيښه ده بابا خيريت دی؟

د حسينې پلار وويل: حسينه.......

اُميـد تليفـون بنـد کـړ پـه پـه بيـړه د اطاقـه ووتـی مـوټر کـي کښېنسـتی روان سـو تـر څـو شـېبو وروسـته روغتـون تـه ورسـيدی گـوري چـي د حسـينې پـلار او ورونـه ډيـر پريشـانه ولاړ دي اُميـد هغـو تـه نـږدي ورغلـی د اُميـد پـه ليـدو د حسـينې پـلار وويـل: درتـه ومـي ويـل چـي دا بـې عقلـه بـې تـا ژونـد نسـي کولای.

د دوی د خبـرو پـه جريـان کـي ډاکټـر د عمليـاتو د اطاقـه راووتـی ورتـه وې ويـل: د پريشـانۍ کومـه خبـره نـه ده د خـوب گـولۍ يـې خـوړلي وې ټـولي مـو ځنـي را وايسـتلې دوې درې دانـې هضـم سـوي وې چـي د هغـو پـه سـبب بـه تـر نـيم سـاعته پـوري دا پـه هـوښ کـي نـه وي تـر نـيم سـاعت وروسـته بـه پـه هـوښ کـي راسـي تـر هغـه پـوري تاسـو انتظـار ورتـه وکـړئ نرسـان بـه د عمليـات اطـاق صـفا کـړي اغلـې بـه د اسـتراحت اطـاق تـه بـوځي تاسـو هلتـه انتظار ورته کولای سئ.

د اُميـد او د حسـينې د کـورنۍ د غـړو زړونـه څـه پـه کـراره سـول بيـا اُميـد سـاعت تـه وکتـل چـي د پـرواز وخـت تـه يـي ډيـر کـم وخـت پاتـه وو بيـا يـي لـه جيبـه د طيـارې ټکيـټ را ويسـتی څيـرې يـي کـړ او پـه کچـره دانـۍ کـي يـي

وغورځوی بیا یې د حسینې پلار ته وویل: بابا تاسو کور ته درځئ زه به حسینه تر استراحت وروسته درولم هیله کوم.

د حسینې د کورنۍ غړو یو و بل ته سره وکتل بیا د حسینې پلار وویل: سمده.

ټول ولاړل حسینه یې د استراحت اطاق ته یوړل کله چې نرسانو هغه د استراحت په اطاق کې ځای پر ځای کړل نو بیا دباندې راووتلې. اُمید د نرسانو تر راوتلو وروسته د استراحت اطاق ته ورغلی د حسینې د کټ تر څنګ کښېنستی د هغې په څېره کې یې سترګې ښخې کړې بیا یې تر سترګو اوښکې روانې سوې. تر نیم ساعت وروسته حسینه هم پر هوښ راغله هغې ولیدل چې اُمید یې تر څنګ ناست دی. اُمید د حسینې لاس په لاس کې ونیوی ښکُل یې کړ بیا یې په اوښکو ډکو سترګو وویل: زما اولنۍ مینه مروا چې کله خبره سوه چې زه سرطان یم نو په یوه او بله بهانه به یې ځان راڅخه لیري کاوه بیا یې یو ورځ تلیفون راوکړ چې ما وبخښه زه مې پلار بل چاته ورکړم ستا سره په دوستۍ نه وو راضي، خو یو ته یې چې پر خبرتیا سربیره هم زما د لاسته راوړلو لپاره بې تابي کوې.

حسینې د اُمید سر خپل خواته رانږدي کړ پر سر یې ښکُل کړ بیا یې وویل: د زرو قدر زرګر ته ور معلومېږي که هغې خپل کړی وای نو نن به ما دا سره زر د کومه کول.......

تر څو ساعتو بانډار وروسته اُمید حسینه د روغتون څخه را و ایستل د موټر د مخ په سیټ کې یې کښېنول او خپله یې موټر روان کړ. پر لاري

حسینې اُمید ته په موسکا کتل چې د اُمید ورته فکر سو ورته وې ویل: څه خبره ده ولې داسې ګورې راته؟

حسینې په موسکا وویل: د خپل هغه ښه عمل په اړه فکر کوم چې په کولو یې خدای ته زما را په نصیب کړې چې دا به کوم عمل وو؟

اُمید وویل: ولې په ما کې څه خاص سته؟

حسینې وویل: که ځانته زما په نظر وګورې نو بیابه ونه وایې چې په ما کې خاص څه سته؟

اُمید وویل: پرېږده یې ستا خبرې ګوره د ۸۰۰ ډالرو ټکیټ دې رابانندې خیري کړ.

حسینه موسکۍ سوه خپل راسته لاس یې د اُمید تر چپه لاس و ایستۍ بیا یې سر پر اوږه ورته کښېښوی وې ویل: ولې دا ۸۰۰ ډالر تر ما او زما تر خوشحالۍ درته مهمې دي؟

اُمید په موسکا وویل: څه وایې! په ۸۰۰ ډالرو ۸ دانې حسینې کیږي.

حسینې اُمید کرار په چپلاخه پر څیګر ووهلۍ بیا یې وویل: چپ که.

بیا حسینې په موسکا وویل: ځه خیر دا ۸۰۰ ډالر بیا زما د مَهره وګرځوه.

اُمید وویل: ارر مَهر څوک درکوي؟

حسینې وویل: ولې نو مَهر نه راکوې؟

اُمید وویل: یا یوه افغانۍ هم نه درکوم دا خو ظلم دی انجلۍ په لکونو او هلک همداسي وړیا؟

حسینې وویل: ولي بیا چي دا ټول عمر انجلۍ د خاوند خدمت کوي کوچنیان يي ورته ساتي دا هیڅ نه دي؟

اُمید وویل: نو کوچنیان خو به یوازي خاوند نغواړي خو میرمن به یي هم غواړي....

اُمید نوري خبرې هم کولې چي حسینې یي خبرې پرې کړې وې ویل: بس بس نوري خبرې دي نه اورم که هر څنگه وي زه مَهر غواړم.

اُمید په موسکا وویل: زه يي نه درکوم که نه تیر یم تر دا واده.

حسینې بیا په چپلاخه پر ځیگر ووهلۍ بیا اُمید وویل: ځني کسان په ژوند کي خاص وي چي د هغو هیڅ قیمت نه وي هغه لکه مور، پلار، خور، ورور او هغه ښځه چي مینه ور سره کوې(میرمن).

حسینې وویل: نو ته خو زما سره مینه نکوې که نه راته ویلي به دي وای.

اُمید وویل: زړه کي مي در سره کول.

حسینې وویل: زړه نو زه څه کوم چي په خوله دي نه راته ویل زه څومره انتظار سوم ستا میني ویلو ته چي نن به وايي سبا به وايي خو یا ښاغلي به په یوه بهانه و بله بهانه ځان راخخه لیري لیري کاوه.

اُمید وویل: لیونۍ هغه مینه چي په زړه کي کیږي تر هغه میني ډیره زیاته وي چي په خوله ویل کیږي زیاتره وخت د خولې ویل صرف

ظاهري وي باطني بیا هغومره مینه نکوي څومره چې په خوله وایي شاید ما ستا له میني مخکي مینه در سره شروع کړې وي....

دوې ورځې وروسته چې کله حسینه څه ناڅه جوړه سول نو د افغاني دود سره سم د اُمید کورنۍ د حسینې د غوښتلو لپاره د هغو کور ته په مرکه ورغلل. کله چې د اُمید پلار د اُمید لپاره د حسینې د غوښتلو وویل نو د حسینې پلار د کور دوهم منزل ته وکتل وې لیدل چې حسینې د دوی خبرو ته غوږ نیولی دی نو په ټوکو یې د اُمید پلار ته وویل: زه به د حسینې سره مشوره وکړم سهار چې مې ولیدل داسې معلومیدل چې په دې دوستۍ نه ده راضي.

د اُمید پلار موسکی سو بیا هغه هم په ټوکو وویل: چې رښتیا سي ما هم چې حسینه په دفتر کې لیدل نو داسې معلومیده لکه د اُمید سره چې یې نه وي جوړه.

د حسینې پلار وویل: زه هم داغه فکر کوم خیر داسې یو میاشت به ورته انتظار سو که چیري د حسینې خوښه سول بیابه دوستي وکړو.

د اُمید پلار ولاړ سو وې ویل: سمده نو موږ به ولاړ سو.

د اُمید د پلار په ولاړیدو حسینه اطاق ته ننوتل دروازه یې په ډیر زور سره بنده کړل په دې سره ټول په خندا سول د حسینې پلار وویل: اوس به نو بیا دا لیونۍ ددې مسخرو په سبب په ژړا ځان ستړی کړي.

بیا د کوزدې مراسم شروع سول د کوزدې نکاح وتړل سول په مراسمو کې وویل سول چې دوې ورځې وروسته به واده وي د کوزدې د مراسمو تر خلاصیدو وروسته د حسینې د اکا لور د هغې اطاق ته ورغله

ګوري چې حسینه پر کټ پرته ده ژاړي د اکا لور یې تر خنګ کښېنستل ورته وې ویل: حسیني! لیونۍ هغو مسخرې کولې ته په رښتیا سوې مبارک دي سه کوزده وسول دوې ورځې وروسته د واده ورځ وټاکل سول اوس خو نو خوشحاله سه.

حسینې وویل: ځه زه یې نکوم دا کوزده او واده.

د اکا لور یې په ټوکو وویل: سمده زه به کښته ورسم ټولو ته به ووایم چې حسینه وایي چې زما دا دوستي نه ده قبوله.

کله چې یې د اکا لور ولاړه سول نو حسینې تر لاس ونیول پر کټ یې وغورځول دواړو ډیر سره وخندل. کله چې د اُمید پلار، ورور او نور دوستان کور ته ورسیدل نو اُمید د هغو مخته راووتی د هغه په لیدو یې ورور او دوستانو باندي ور وځغستل په ګلانو یې وویشتی او په غیږ کې ټولو سره ونیول بیا اُمید د پلار خواته ورغلی پلار یې وویل: مبارک دي سه زویه!

اُمید پلار ته نږدي ورغلی په غیږ کې یې سره ونیول بیا د اُمید پلار تر څو شیبو پوري اُمید ته کتل چې په دا وخت کې یې یو دم د خپګان سولګۍ شروع سوې او په ژړا سو تر سترګو یې اوښکې رواني سوې بدن یې کمزوری سو خنګته پر پرتې چوکۍ کښېنستی ژړل یې. اُمید هم د پلار په لیدو احساساتي سو تر سترګو یې اوښکې رواني سوې بیا خپل د اطاق پر طرف ولاړی. د اُمید ورور او دوستان د هغه د پلار تر خنګ کښېنستل د اُمید اکا وویل: ووره حوصله ولره تا باید هغه ته

اُمید ورکړی وای چې هر څه سم دي خو ته خپله د هغه ومخته په ژړا سوې.

د اُمید پلار په ژړا وویل: وروره پر ځان مي وژړل چي زه څومره ناوسه یم چي زوی مي نسم ژغورلای څومره بدبخته پلار یم زه.....

د اُمید تلیفون ته زنګ راغلی کله چي یي وکتی نو وې لیدل چي حسینه ده سترګې یي د اوښکو پاکي کړې بیا یي تلیفون اوکې کړ حسینې وویل: سلام.

اُمید وویل: وعلیکم السلام جوړ پخیر.

حسینې چي کله د اُمید ږغ واوریدی نو وې ویل: ته ژاړې؟

اُمید په ژړغوني ږغ وویل: یا ولي؟

حسینې وویل: درواغ مه وایه ولي دي ژړل ها خیریت خو به وي؟

اُمید وویل: هو خیریت دی هغه د بابا په غمجن لیدو یو څه احساساتي سوم.

حسینې وویل: ولي خدای نکړه په بابا خو به کوم څه نه وي سوي؟

اُمید وویل: یا لیونۍ هغه ښه دی خو زما په لیدو څه غمجن سو.

حسینې وویل: په تا خو به کوم څه نه وي سوي چي بابا غمجن سو؟

اُمید وویل: افقف یا لیونۍ زه سم یم نور هم ټول سم دي اوس ووایه چي ولي دي زنګ را وهلی دی؟

حسینې وویل: ولي زه تاته همداسي زنګ نسم وهلی؟

اُمید وویل: ولي نه خو زما فکر سو چي داسي نه کوم خاص څه وایې.

حسینې وویل: خاص څه خو وایم مبارک دي سه وای کوزده دي وسول.

اُمید وویل: هو مننه ستا دي هم مبارک وي.

حسینې وویل: ماته ولي مبارکي وایې هغې انجلۍ ته یې ووایه چي تا ور سره کوزده وکړل.

اُمید وویل: اوه ښه وایې سمده نو وبخښه زه به هغې ته مبارکي ووایم.

حسینې وویل: صحي دی ورته وې وایه هسي څوک ده ښایسته ده که بدرنگه ستا خوښه ده که نه؟

اُمید وویل: یو لیونۍ ده، یو کم عقله ده، یو بدرنگه ده خو بس څه وکړم نصیب مي ور سره سوی وو که نه دا عصابي چا څه کول بس زما نصیب خراب دی چي کوزده مي ور سره وسول.

حسینې په غوسه وویل: ښه زه عصابي یم؟ لیونۍ یم؟

اُمید په موسکا وویل: ته چا یاده کړې زه خو خپل میرمن یادوم.

حسینې په غوسه وویل: ځه سمده زه نور خبرې نه در سره کوم.

حسینې تلیفون بند کړ اُمید موسکی سو تلیفون ته یې میسج راغلی کله چي اُمید وکتی نو د حسینې میسج وو لیکلي یي وه: بابا نارې را وهلې هغه ته ورځم.

بیا دوهم میسج راغلی لیکلي يي وه: مینه در سره لرم او هو ته د مینې ونه وایې بیا دي پیسې مصرفیږي.

اُمید موسکی سو بیا ده میسج کي ورته ولیکل: زه يي بیا د واده د شپې ځخه درته وایم اوس که ووایم بیا مي داسي نه تر واده وروسته مینه در سره کمه سي.

اُمید ته په دفتر کي د مبارکۍ میلمستیا نیول سوې وه ټولو اُمید ته مبارکي ورکول چي په دا وخت کي يي تلیفون ته زنګ راغلی ده چي وکتی نو وې لیدل چي حسینه ده کله چي يي تلیفون اوکې کړ تر روغبړ وروسته حسینې وویل: زه، مور او بابا ځو بازار ته سودا کوو ته هم راسره ولاړ سه د واده شیان به د یو او بل په خوښۍ واخلو.

اُمید وویل: ملګرو مي ویل چي زمور سره ولاړ سه مور يي درته خوښوو.

حسینې په غوسه وویل: هو ته نو کله زما د خوښي پروا لرې ورسه ځه ور سره ولاړ سه د هغو سره زه نه ځم ګرسره سودا نکوم.

حسینې تلیفون بند کړ اُمید موسکی سو د ځان سره يي وویل: یو خو زه ددې انجلۍ غوسې لیونی کړم پر هر شي او هره خبره غوسه.

حسینې مور او پلار ته وویل: تاسو ورسئ ستاسو په خوښه شیان راته واخلی زه نه ځم.

مور او پلار يي حیران سول پلار يي وویل: ولي لوري تا خو ویل زه هم ځم.

په دا وخت کې اُمید د حسینې کور ته را داخل سو وې ویل: دا نازونه کوي بابا راځئ زه در سره ځم دا پرېږدئ.

د حسینې مور او پلار د اُمید سره تر روغبړ وروسته وویل: ښه تاسو دوو لکه چې بیا جنګ سره کړیدی.

اُمید وویل: زه یې نه ور سره کوم دا پر هره خبره جنګ ته ځان تیاروي.

حسینې وویل: هو ته خو ملایکه یې تا خو هیڅ نه دي کړي.

اُمید وویل: اوس درځه ناوخته کیږي.

حسینې وویل: زه نه ځم تاسو ورسئ!

اُمید د حسینې مور او پلار ته وویل: تاسو درځئ په موټر کې کښېنئ زه دا پُخلا کوم بیا پسې درځو.

د حسینې مور او پلار د موټر پر طرف روان سول حسینې وویل: زه نه ځم.

اُمید تلیفون غوږ ته ونیوی وې ویل: اورې روبینې ته د واده په سودا پوهیږې؟

د روبینې د نوم په اوریدو سره حسینه په غوسه سول سترګې یې پر اُمید غټې کړې په غوسه یې د هغه د لاسه تلیفون واخیستی پورته یې کړ غوښتل وې غورځوي چې اُمید ورته وویل: هې هې اول یې وګوره همداسي مي غوږ ته نیولی وو هیڅوک نه وه.

حسـيني چـي تليفـون وکتـی نـو وې ليـدل چـي رښـتيا هـم تليفـون بنـد دی کـوم څـوک نـه وه پـر ليکـه بيـا يـي وويـل: کـه دي د بلـي انجلـۍ سـره خبـرې کـړي وې سترګې دي درڅخه راکاږم.

اُميـد موسـکی کيـدی بيـا يـي وويـل: سـمده نـه يـي کـوم اوس درځـه نـو مـور او پلار دي راته انتظار دي.

حسينې وويل: سمده اول بخښنه وغواړه.

اُميد وويل: پر څه شي بخښنه وغواړم څه مي وکړه؟

حسـينې وويـل: دا ماتـه چـي دي پـه تليفـون کـي منفـي جـواب راکـړ او اوس چي دي په دا تليفون خطايستم زه دي زهيره کړم.

اُميـد وويـل: سـمده زمـا ګرانـي خـوږې ميرمنـي زه بخښـنه غـواړم مـا مظلـوم ته بخښه وکه.

حسينې وويل: هو هو ډير مظلوم يې سمده زه به حجاب راواخلم.

بيـا ټـول ولاړل د واده لپـاره يـي سـوداوي وکـړې حسـينې بـه د هـر شـي پـه انتخـاب کـي د اُميـد سـره مشـوره کـول کلـه چـي بـه د دواړو يـو څـه خـوښ سـول بيابـه يـي هغـه انتخـابول سـودا وسـول بيـا ټـول کـور تـه ولاړل کلـه چـي اُميـد د حسـينې څخـه رخصـت اخيسـتی نـو هغـه د مـوټر هنـداري تـه ورتـه نـږدي سـول څـو شـيبې يـي ورتـه کتـل بيـا يـي د اُميـد مـخ پـه خپلـو لاس ونيـوی ځانتـه يـي راکـش کـړ پـر تنـدې يـي ښـکُل کـړ بيـا يـي ورتـه وويـل: اوس ولاړ سه.

اُمید موسکی سو بیا یي د حسینې څخه خدای په اماني واخیستل او روان سو حسینې تر څو شپږو پوري ورته کتل چي کله يي اُمید د سترګو پټ سو بیا کور ته ولاړل. د واده تیاری شروع سو او په سبا کي يي مراسم ونیول سول او واده په ښه شان سره وسو. کله چي څه میلمانه ولاړل او نور د واده مراسم خلاص سول نو اُمید د خپلي ناوې اطاق ته ورغلی. په اطاق کي حسینه د ناوې په جامو کي پر سینګار سوي پالنګ ناسته وه اُمید بوټونه وکښل کورتۍ يي و ایستل بیا پالنګ ته ورغلی د حسینې په غیږ کي يي سر کښېښوی سترګې يي پټې کړې څو شیبې همداسي خاموشه وه بیا حسینې وویل: څه وسول؟

اُمید وویل: هر څه مي درلودل خو بیا هم تل به داسي وم لکه هیڅ چي نه لرم داسي احساس به مي کاوه لکه د کوم څه په لټه کي چي یم نن او په همدا شېبه مي هغه احساس لمنځه ولاړی اوس داسي احساس کوم چي هغه څه چي زه يي د کلونو راهیسي په لټه کي وم پیدا مي کړل.

حسینه موسکۍ سوه خپل لاس يي د هغه په وریښتیانو کي نایستۍ پر تندې يي ښکُل کړ بیا اُمید وویل: اوس مي سکون تر لاسه کړ اوس هغه بېره نلرم چي مخکي به مي کول چي ایا تر مرګ مخکي به زه هغه څه چي په لټه کي يي یم پیدا به يي کړم که نه.

حسینې وویل: د مرګ نوم بل وار مه یادوه خدای دي زما عمر لا تاته درکړي.

سهار وختي حسینې ټولو مېلمنو ته ناشته ور تیارول چي د اُمید پلار د مسجد څخه کور ته راغلی ګوري چي حسینه په پخلنځی کي د

خــدمتگارانو ســره مصــروفه ده ناشــته تیــاروي د هغــې خواتــه ورغلــی تــر سـلام او روغبـړ وروسـته یــې ورتــه وویــل: حســینې لــوري! ســتا خــو د واده اولــه ورځ ده ســتړې بــه یــې او بیــا د نــن ســبا ناوېــانې خــو تــر دوو درو ورځــو پورې د اطاقه نه راوځې ته څنگه راوتلې یې؟

حســینې وویــل: یــا کاکــا کومــه خبــره نــه ده زه نــه یــم ســتړې ماتــه ښــه خونــد راکــوي چــې تاســو ټولــو تــه ناشــته تیــاره کــړم بیــا زه خــو یــوازې نــه یــم چــې ستړې مې کړې دا دی دوی(خدمتگارانې) هم راسره دې.

د اُمیــد پــلار موســکی ســو بیــا یــې وویــل: زمــا میــرمن د اُمیــد مــور هــم داســې وه د واده پــه اول ســهار کــټ مــټ ســتا پځیــر وختــې کښېنســتل او ټولــو تــه یې ناشته تیاره کړه.

حســینې وویــل: کاکــا زه بــه هــم کوښــښ وکــړم چــې د خواښــې جــانې پځیــر ستاسو او ددې کور خدمت وکړم.

کلــه چــې ناشــته تیــاره ســوه نــو حســینه خپــل اطــاق تــه ولاړه کلــه چــې هلتــه ننوتــل نــو وې لیــدل چــې اُمیــد لا هــم بیــده دی د ځــان ســره یــې د گیلــې پــه ډول وویــل: دی بیــا گــوره میرمنــې یــې ټولــو تــه ناشــته لا وډ تیــاره کــړه خــو خاوند لټ یې لا تر اوسه بیده دی.

بیــا نــږدې ورغلــه تــر کــټ لانــدې ورتــه کښېنســتل پــر مــخ یــې لاس ورتــه کښېښوی ورته وې ویل: زما خاوند جانه.

اُمید د خوب په اواز وویل: ها!

حسینې وویل: شین سهار دی نور نه ولاړېږې؟

اُمید وویل: اوس لا وختي دی.

حسینې په غوسه وویل: هله ولاړ سه که نه اوبه درباندي تویوم.

اُمید وویل: یو څو شېبې مي لا پرېږده.

حسینې یې تر ملا لاس ور لاندي کړ پورته یې کړ وې ویل: هله هله ولاړېږه نور به زما پر قانون ځې زما په خوښه به ژوند کوې.

اُمید ولاړ سو د خوبه یې سترګې سره وموښلې وې ویل: که ولاړ نسم نو؟

حسینې وویل: ډوډۍ درباندي بندوم.

اُمید حسینه تر لاس ونیول پالنګ ته یې راکش کړل لاسونه یې دواړه په خپلو لاسو کې ونیول بیا یې په مینه وویل: ډوډۍ راباندي بنده کړه، ژوند راباندي بند کړه هر څه راباندي بند کړه خو لیدل دي مه راباندي بندوه که نه زما خو به زړه وچوي در پسي.

حسینه موسکۍ سوه بیا یې وویل: اها ښه دی چي خپل دا کمزوري دي راته وویل نور که دي زما په قول نکول نو بیا اطاق ته نه درته راځم.

اُمید وویل: په زوره دي راولم.

حسینې وویل: د پلار کور ته در ځخه ځم د هغه ځایه مي په زور نسې راوستلای.

اُمید وویل: ته خو لا ولاړه سه بیابه یې ګورو.

حسینې وویل: ایله مې که اوس به یو څوک راسي د اطاق دروازه هم خلاصه ده.

اُمید وویل: نو څه چي راسي خپل میرمن مي یې.

حسینې وویل: بد کار دی هغوی به وایې چي څنګه بې شرمه دي.

اُمید وویل: نو و دي وایي څه ما او تا خو د نورو لپاره ژوند نکوو د ځان لپاره یي کوو چي هر څنګه مو خوښه وي هغسي یي کوو.

د اُمید د خبرو په جریان کي دروازه وټکیدل او د خدمتګاري ږغ سو چي حسینې ته یي ور ږغ کړه. په دې سره اُمید حسینه پریښول د پالنګ څخه وغورځیدی ژر ولاړ سو حسینې ډیر پر وخندل بیا حسینې خدمتګاري ته ور ږغ کړل: سمده ته درځه زه پسي درځم.

حسینه اُمید ته ور نږدې سول په موسکا یي ورته وویل: زما خاوند جانه هغه غټې غټې خبرې دې څه سوې؟

اُمید وویل: خیر زه به ورسم حمام به وکړم ته ورسه چي خدمتګاره څه وایي.

کله چي اُمید حمام ته ولاړی د لمبیدو پر وخت یي احساس کړل چي له پزې یي کوم څه روان دي کله چي یي په هنداره کي وکتل نو تر پزې یي وینې بهیدلې اُمید ډیر پریشانه سو په دا وخت کي د تشناب دروازه وټکیدل حسینې وویل: بابا لاندي غوښتي یو.

اُمید ژر د پزې وینې پاکي کړې بیا یي وویل: سمده ته درځه زه ځان تیاروم پسي درځم.

حسینې وویل: سمده خو ژر راځه زه یوازې شرمېږم چې د مېلمنو سره ناسته یم.

اُمید په څه غوسه ناک ډول وویل: وایم سمده درځم.

حسینه د اُمید په غوسه ناک بږغ سره څه اندیښمنه سوه تر څو شېبو فکر وروسته روانه سول. اُمید کوښښ کاوه چې د پزې وېښه پاکه کړي خو هغه تر ډېره نه بندیدلې حسینه لاندي د مېلمنو سره ناسته وه خو فکر یې په اُمید کي وو د اُمید د پلار چې کله هغې ته فکر سو نو ورته وې ویل: حسینې لوري؟

حسینه د فکره راووتل وې ویل: ها کاکا.

د اُمید پلار وویل: څه خبره ده؟

حسینې وویل: هیڅ نه.

د اُمید پلار وویل: اُمید چیري وو؟

حسینې وویل: ځان یې تیاروی ویل درځمه.

تر څو شېبو وروسته اُمید د اطاقه راووتی میلمانه، حسینه او پلار یې ورته په تمه وه چې اُمید به اوس د دوی سره ناشتې او باندار ته کښېني خو اُمید بیله څه ویلو او کتلو د کور د صالونه په تلوار او پریشانۍ ووتی ولاړی. د اُمید په دا کړنه ټول ډېر حیران سول د اُمید پلار د سترگو په اشاره د اُمید ورور ته وویل چې پسې ورسه هغه هم پسې ورغلی کله چې اُمید موټر ته پورته کیدی نو ورور یې ور بږغ کړل: اُمیده!

اُمید چې پزې ته یې ټوکر نیولی وو د ورور په ږغ ودریدی بیا چې یې ورور نږدې ورغلی ورته وې ویل: څه خبره ده؟

اُمید وویل: کومه خاصه خبره نه ده لالا د پزې وینه مې نه دریږي.

ورور یې وویل: لیونیه دا نو اوس خاصه خبره نه ده؟

بیا چې یې ورور پزه او وینه وکتل نو وې ویل: ته هلته مخته کښېنه موټر زه چلوم.

اُمید موټر ورور ته پریښوی بیا هغه روغتون ته بوتلی کله چې یې ډاکټر معاینات وکړل نو اُمید او ورور یې ډیر پریشانه سول تر څو شېبو وروسته چې د اُمید د پزې وینه ودریدل بیا دواړه د کور پر طرف روان سول پر لارې د اُمید ورور اُمید ته وکتل بیا یې مخ واړوی تر سترگو یې اوښکې رواني سوې د هغه د اوښکو په لیدو اُمید وویل: څه خبره ده؟

ورور یې وویل: هیڅ نه.

اُمید په ټوکو وویل: نارینه چې ژاړي ډیر بد معلومیږي.

ورور یې وویل: چپ که لیونیه.

بیا اُمید وویل: په کوچنیوالي به دې ډیر وهلم او زهیرولم د بازۍ شیان به دې نه راکول اوس دا دی هر څه تاته پریږدم.

ورور یې ځان کنټرول نه کړ موټر یې د سړک څنگ کې ودروی د څنگ پر هنداره یې لاس کښېښوی ډیر یې وژړل اُمید یې لاس په لاس کې ونیوی ورته وې ویل: کله چې زه په امریکا کې وم او ته دلته وې نو ځان مې ډیر کمزوری احساسوه اوس چې مې څنگ کې یې نو ځان

ډېر قوي احساسوم نو ځان دي کنټرول کړه چي ورور دي د مرگ سره په جگ سر او قوت سره مخ سي چي ته را سره يي لالا د هيڅ شي څخه بيره نلرم.

کله چي اُميد او ورور يي کور ته ورسيدل نو گوري چي د صالون مخته حسينه د اُميد په تمه پريشانه ناسته ده د اُميد ورور د حسينې طرف ته اشاره وکړل اُميد ته يي وويل: وگوره ما فکر کوی چي يوازي به پر ما او بابا ډېر گران يي او فکر به دي راسره يي خو ميرمن دي هم اوس زموږ ډلې ته راغله څه ډول په بې صبرۍ درته انتظار ده.

اُميد موسکی سو بيا دواړه د موټره راکښته سول د هغو په ليدو حسينه مخته ورغله تر سلام وروسته چي کله د اُميد ورور کور ته دننه ولاړی حسينې په غوسه اُميد پر لاس ووهه بيا يي ور ته وويل: ته ماته بيله څه ويلو چيري ولاړې؟

اُميد په موسکا وويل: ښه دا هر خاوند د ميرمني په اجازه ژوند کوي که يي ته يوازي په ما کوې؟

حسينې وويل: په نورو نه يم خبره خو ته به زما بيله اجازې هيڅ کار نکوې.

اُميد وويل: بابا څه سو؟

حسينې وويل: د مېلمنو سره باغچې ته تللی دی.

بيا اُميد دننه کور ته وکتل څوک نه وه بيا يي حسينه په غيږ کي پورته کړل حسينې په حيرانتيا وويل: کښته مي کړه يو څوک به مو ويني.

خو اُمید ټینګه نیولې وه بیا یې کورته دننه بوتله او خپل اطاق ته ولاړل اُمید حسینه پر کټ کښېنول بیا یې تر څنګ کښېنستی د هغې په سترګو کې یې خپلې سترګې ښخې کړې بیا یې وویل: کله کله ستا په لیدو دا فکر کوم چې دومره زیات سکون او خوشحالي په دنیا کې ستا تر څنګ لرم نو په هغه دنیا کې به څومره سکون او خوښي وي.

حسینې وویل: غوره مالي مکوه زه نه در پُخلا کیږم.

اُمید په حیرانتیا وویل: خو ته خوابدې کله سوې؟

حسینې وویل: اوس خوابدې سوم چې زما بیله اجازې کارونه کوې.

اُمید وویل: ائه سمده بیا یې نکوم اوس را پُخلا سه نو.

حسینې وویل: په یوه شرط هغه دا چې زما سره به په پخلنځی کې د غرمې لپاره د خوړو په تیارولو کې کمک کوې.

اُمید وویل: ریسټورنټ ته به زنګ ووهم ټولو ته به تیار خواړه راوړي نو دومره ستړیا ته څه ضرورت؟

حسینې وویل: یا ته نه یې خبر چې د کاکا او ستا د خاله د ریسټورنټ خواړه نه خوښیږي درځه هله په دواړو به یې ورته پاخه کړو.

اُمید وویل: خو زما اشپزي نه ده زده.

حسینې وویل: اشپزي زه کوم ته صرف هلته راسره اوسه چې تاته ګورم بیا ښه شیان پخولای سم.

اُمید په ستړي ږغ وویل: سمده درځه نو.

حسينې وويل: ته درځه زه به کالي بدل کړم بيا به پسي درسم.

اُميد وويل: صحي دی.

کله چې اُميد لاندي ولاړی نو لومړی خپل موټر ته ولاړی د موټر څخه يې د معاينـاتو ورقې راواخيستي بيا يې لاټير ورته ونيوی هغه ورقې يې وسوځلې په دا وخت کي نابيره حسينه د کلکين خواته ولاړه کله چې يې کښته وکتل نو وې ليدل چې اُميد ورقې سوځي دا حيرانه او فکرجنه سوه چې اُميد ولي دا ورقې سوځلې حتماً هغه ددې څخه څه پټوي بيا تر څو شېبو وروسته حسينه کښته ولاړه کله چې د اُميد سره مخ سوه نو وې ويل: څه دي سوځول؟

اُميد وويل: چيري؟

حسينې وويل: دباندي د موټر سره.

اُميد وويل: هغه داغسي اضافه ورقې وې ما ويل چې غورځوم يې گناه لري سپيني ورقې دي نو ځکه مي وسوځلې.

حسينې د اُميد سترگو ته څو شيبې کتل پوهيده چې هغه يو څه پټوي بيا يې وويل: درواغ مي په زړه کي نفرت درته پيدا کوي نو ځکه يې هيڅکله راته ونه وايې.

اُميد موسکی سو بيا يي وويل: درواغ ولي درته وايم ليونۍ.

حسينې وويل: کوښښ يي هم مکوه.

اُميد په دواړو لاسو حسينه تر بازوگانو ونيول وې ويل: سمده ليونۍ نه يي کوم.

تــر يــوې اوونـــۍ ژونــد تیرولـــو وروســـته يـــوه ورځ ســـهار وختـــي چـــي کلـــه حســـينې ســترګې د خوبــه خلاصــي کــړې نــو وې ليــدل چــي تــر څنــګ يــي اُميــد دې تــه پــه موســکا موســکا ګــوري. حســينه حيرانــه ســول ســاعت تــه يــي وکتــل ګــوري چــي ډيــر وختــي دی بيــا يــي پــه حيرانتيــا اُميــد تــه وويــل: څــه خبــره ده نــن ولــي دومــره وختــي راکښېنســتلی يــې خيريــت خــو بــه وي مــا خــو بــه پــه خوب کي خرررهارۍ نکوی؟

اُميــد تــر څــو شــېبو وروســته پــه موســکا وويــل: يــا خرررهــارۍ دي نکــوی نــن مـــي خـــوب وختـــي پـــوره ســـو نـــو راکښېنســـتم او خپـــل د ګرانـــي ښايســـتې ميرمني څيهرې جزب کړم مخ مي نسوای در څخه اړولای.

حســـينې د اُميـــد پـــر ســـينه ســـر کښېښـــوی بيـــا يـــي پـــه نـــاز وويـــل: نـــو خـــو زه بـــه دي هـــم راکښـــېنولای مـــا بـــه هـــم خپـــل ښايســـته خاونـــد تـــه کـــتلای زه نـــو زړه نلرم؟

اُميد پر حسينې لاس را وګرځوی اوږده ساه يي واخيستل بيا يي وويل:

زه يو دم دا ستا له غمه بې غـــم نه يـــم

بې غمه ستا له ذکره فکره يو دم نه يـــــم

هر زيارت لره چه ځمه مـــراد مي نه يـې

زه زائر د ميخانې د حـــــــــــــرم نه يـم

ستا د در په تورو خاورو باندي خوښ يم

بې تا خوښ په تمـــــــــاشا د ارم نه يم

چي دا ستا په تماشا يم خبر ســـــــوی

نور خبر په تماشا د عالـــــــــــم نه يم

بې دا ستا له زيبا مخه و بل مــــــــخ ته

منتظر د يوې ستني تر ســـــــپم نه يم

که دا ستا د ښکلي مخ عاشقـــان ډېر دي

زه په واړو کښي اول يم دويـــــم نه يم

زه رحمان د بيلتانه له غـــــــــمه ژاړم

واقعه ده ډېره گرانه هيڅ گــــــرم نه يم

حسـينې د شـعر پـه اوريـدو وويـل: ښـه ښـه زمـا گـران خاونـده دا شـعر دي ځو انجونو ته ويلی دی رښتيا راته ووايه.

اُميـد پـه موسـکا وويـل: ليـونۍ قسـم کـوم چـي تـه لـومړنۍ يـي چـي پـه کتـو دي شعر درته وايم.

حسـينې خپـل سـر د لاسـو پـه فشـار سـره د اُميـد پـه سـينه پـوري ټينـگ ونيـوی بيـا يـي وويـل: همداسـي مـي پـه هـر څـه کـي لـومړنۍ وسـاته ځکـه دوهـم مـي نه خوښيږي ته يوازي زما يې.

اُميـد د حسـينې پـه دې خبـره چـي تـل مـي لـومړنۍ وسـاته تـه يـوازي زمـا يـي د خپگان ساه واخيستل په دې سره حسينې وويل: څه وسوه؟

د اُمید په سترګو کې اوښکې راغلې بیا یې تر څو شېبو وروسته وویل: هیڅ نه.

بیا یې لاسونه پر حسینې واړول په سینه پوري یې ونیول د خپګانه یې سترګې پټې کړې حسینې هم د اُمید پر سینه د سکون احساس کوی سترګې یې پټې کړي وې چې بیا تر څو شیبو وروسته یو دم وغورځیدل وې ویل: هله ناوختـه دی باید لمونځ او اودس وکړم بیا ناشته تیاره کړم داسي نه خُسر مي ووايي چي دا څنګه لټه مېرور مي ده.

اُمید یې لاس نیولی وو وې ویل: یو څو شیبې لا مه راځخه ځه!

حسینې وویل: ایله مي کړه خو بیرته راځم په کلو خو نه ځم درځخه.

اُمید وویل: صحي دی ایله کوم دي خو اول مي ښکُل کړه.

حسینې اُمید ښکُل کړ بیا په خپل کارو پسې ولاړه حسینه چې کله وتل نو اُمید ور بږغ کړه: حسینې؟

حسینه ودریدل مخ یې ورته راواړوی بیا یې وویل: ها؟

اُمید هغې ته وکتل موسکی سو بیا یې تر څو شیبو وروسته وویل: هیڅ نه.

حسینې هم دروازه بنده کړل او بیا په خپلو کارو مصروفه سول اُمید هم اوداسه ته ولاړ سو تر اوداسه وروسته چې یې لمونځ وکړ نو په دعا کې یې وویل: یا رب ته تل زما میرمن خوشحاله وساته او زما غم ورځخه ډیر ژر هیر کړه د هغې دردونه ټول ماته راکړه او زما دردونه مه په وینه ......

تـر لمانځـه وروسـته چـي کلـه حسـينه پـه پخلنځـی کـي د ناشـتې پـه تيـارولو مصـروفه سـول د کـار پـه جريـان کـي ودريـدل او پـه فکـر کـي يـي وگرځيـدل چـي اُميـد نـن ولـي هغـې تـه دومـره زيـات کتـل ولـي يـي داسـي وکـړل ولـي هاسـي پـه همـدې فکـرو کـي يـي کـار پريښـوی د خپـل اطـاق پـر طـرف يـي وځغسـتل کلـه چـي هلتـه ورسـيدل نـو وې ليـدل چـي اُميـد دعـا کـوي د هغـه پـه ليـدو بيرتـه ارامـه سـول د خپگـان سـاه يـي واخيسـتل بيـا يـي د ځـان سـره وويل: د خدای شُکر دی.

وروسـته بيـا د پخلنځـی پـر طـرف ولاړه کلـه چـي يـي ناشـته تيـاره کـړه او د کـور صـالون تـه يـي وې وړل نـو وې ليـدل چـي هلتـه د نـورو ورځـو پخيـر د اُميـد پـلار نـه وو نـه يـي هـم ورور وو حسـينه حيرانـه سـول چـي دوی نـن چيـري دي بيـا يـي د خـدمتگاري ښځـه پوښـتنه وکـړه: کاکـا سـهار وختـي يـو ځای ولاړی که څنگه؟

هغې وويل: يا هيڅ ځای نه دی تللی شايد خپل اطاق کي وي.

حسـينې غوښـتل چـي د هغـه اطـاق تـه ورسـي خـو کلـه چـي هلتـه ورغلـه دروازه يـي وکتـل نـو وې ليـدل چـي د اُميـد پـلار دروازه د دننـه څخـه تړلـې ده تـر څـو شـيبو هلتـه ولاړه وه چـي بيـا پـه فکـرو کـي خپـل اطـاق تـه ولاړه کلـه چـي هلتـه ورسـيدل نـو اُميـد د دروازې تـر شـا ورتـه پـټ وو کلـه چـي حسـينه اطـاق تـه دننـه کيـدل نـو اُميـد تـر لاس ونيـول او پـر کـټ يـي وغورځول.

حسينې وويل: ليونيه و دي بيرولم.

اُمید موسکی سو بیا حسینې وویل: ته څه خبر سوې چې زه را روانه یم دا که خدمتګاره وای هغه به دي هم داسي تر لاس نیولې وای؟

اُمید وویل: لیونۍ زه ستا خوشبویي د څو مترۍ څخه محسوسولای سم زه باوري وم چي ته يې.

حسینې وویل: ځه زه يي نه منم.

بیا حسینې وویل: اُمیده د کاکا دروازه د دننه څخه بنده ده ناشتې ته هم نه دی راغلی ته ورسه مریض خو به نه وي.

اُمید پوه سو چي پلار يي غمجن دی نو ځکه يي دروازه په ځان پسي تړلې ده خو حسینې ته يي وویل: کیدای سي انلاین د امریکا د دفتر د کار کونکو سره مجلس لري.

حسینې وویل: نسه دا خبره ده زما اندیښنه وه چي خدای نکړه مریض نه وي.

بیا حسینې وویل: زه به ورسم که بابا راووتی ناشته به ورته توده کړم شاید هغه سړه سوې وي.

اُمید ونیول بیا يي وویل: پریږده يي خدمتګاراني سته هغه به يي ورته توده کړي یو څه وخت زما سره تیر کړه.

حسینه بیرته کښېنستل او د اُمید سره په خبرو مصروفه سول د خبرو په جریان کي به اُمید څه عجبي عجبي خبرې کولې چي حسینه به حیرانه سول چي په اُمید نن څه سویدي بیا تر څه وخت وروسته اُمید ولاړ سو

وې ویـــل: حســـینې تـــه کښـــینه زه بـــه تاتـــه نـــن زمـــا د لاس شـــیدې در پخـــې کړم.

حســـینې وویـــل: واو څـــومره ښـــه تـــه شـــیدې هـــم پخـــولای ســـې مـــا فکـــر کـــوی چې زما خاوند لټ دی اشپزې نسي کولای.

اُمید د نازه د خپګان په ډول وویل: ښه زه لټ یم؟

حسینه موسکۍ سوه بیا یي وویل: ټوکې کوم لیونیه.

بیا حسینې وویل: زه هم در سره ځم چې ته څنګه شیدې پخوې.

اُمید وویل: یا ته دلته کښینه زه یې درته راوړم.

حسینې وویل: یا زه هم در سره ځم.

اُمید وویل: یا مه راسره ځه زه یې درته راوړم.

حسینې بیا وویل: یا ماته ښه خوند راکوي چې در سره یم.

اُمیـــد پـــه غوســـه وویـــل: حســـینې پـــه یـــوه خبـــره ځـــان پـــوه کـــوه چـــې څـــه مـــې وویل هغسي کوه عصاب مي مه راخرابوه.

حســـینه حیرانـــه ســـول چـــې اُمیـــد ولـــې پـــه غوســـه ســـو هـــیڅ یـــي ونـــه ویـــل لـــه اُمیـــده یـــي مـــخ پـــه خپګـــان وګرځـــوی. اُمیـــد د اطاقـــه پـــه غوســـه ووتـــی پـــر خولـــه یـــي لاس ونیـــوی ټـــوخی یـــي شـــروع ســـو بیـــا پـــه کمـــزوري حرکـــت تـــر پخلنځـــی پـــوري ولاړی پـــه ســـخت ټـــوخي او پـــه ریـــږد نیـــولي بـــدن یـــي شـــیدې تیـــاري کـــړې بیـــا یـــي پـــه ګـــیلاس کـــي واچـــولې پـــر میـــز یـــي کښېښـــولې پـــه هنـــداره کـــي یـــی وکتـــل د پـــزې وینـــې او اوښـــکې یـــي پـــاکي کـــړې مـــخ یـــي ومنځـــی تـــر وچولـــو وروســـته یـــي د شـــیدو ګـــیلاس واخیســـتی د اطـــاق پـــر طـــرف ولاړی

کله چې هلته ورسیدی نو حسینه هم هغسي خپه ناسته وه مخ یې د دروازې له طرفه اړولی وو. اُمید په موسکا وویل: دا دی شیدې مې درته تیاري کړې واخله.

خو حسینې مخ همداسي ورخخه اړولی وو څه یې ونه ویل نه یې هم شیدې ور څخه واخیستې بیا اُمید وویل: واخله وایم.

خو حسینې نه څه ویل نه یې مخ ور ته را اړوی بیا اُمید د هغې مخ په لاس خپل خواته راواړوی وې لیدل چې حسینه ژاړې په حیرانتیا یې ورته وویل: ته ژاړې؟

اُمید د شیدو ګیلاس پر میز کښېښوی بیا د حسینې تر څنګ کښېنستی وې ویل: څه خبره ده ولي ژاړې؟

حسینې څه نه وویل بیا اُمید وویل: ښه دا زه چې دربانـدي په غوسه سوم پر هغه خپه سوې؟

بیا اُمید وویل: لیونۍ ته خو پوهیږې چې زما حالت سم نه دی کله کله زیات غوسه کیږم نو ته ګیله مه راخخه کوه زما په واک کي نه ده که نه نه دربانـدي غوسه کیدم دا وار مي وبخښه خیر دی.

اُمید د حسینې په غیږ کي په خپګان او ستړي احساس سر کښېښوی تر څو شیبو وروسته حسینې یې پر مخ لاس تیر کړ پر تندې یې ښکُل کړ بیا اُمید وویل: داسي ژر دي بیا وبخښلم؟

حسینې وویل: ته به زما بې خبرو ګذاره وکړې خو زه به څه کوم زه خو به ستا په خبرو پسي لیونۍ سم.

اُمید یـي لاس پـه لاس کـي ونیـوی ښـکُل یـي کـړ بیـا یـي پـه ژړا وویـل: کـاش ژونـد یـو څـه مُهلـت راکـړی وای چـي هـره شـېبه مـي سـتا تـر څنـګ او تاتـه په کتو تېره کړې وای او ستا ټول ارمانونه مي در پوره کړي وای.

حسـینې د اُمیـد سـر پـه خپـل غیـږ کـي ونیـوی بیـا یـي وویـل: چـپ سـه لیونیـه پـه تـا هـیڅ نکیـږي خـدای دی زمـا ژونـد لا هـم تاتـه درکـړي او بـل دا چـي زمـا تـر ټولـو لـوی ارمـان تـه وې چـي خـدای راکـړې زه نـور بیلـه تـا هـیڅ ارمان نلرم خدای دي تل همداسي په څنګ کي راسره لره.

اُمید وویل: کاش چي داسي کیدای.

د اُمیـد پـلار او ورور پـه صـالون کـي پـه فکـرو او غـم کـي غـرق ناسـت وه چـي د پـلار تلیفـون تـه یـي زنـګ راغلـی کلـه چـي یـي اوکـې کـړ او غـوږ تـه یـي ونیـوی بیـا یـي تـر څـو شـیبو وروسـته وویـل: تاسـو امبـولانس راواسـتوی چـي کله یي ضرورت سو در به سو.

تـر دې خبـرې څـو شـیبې وروسـته د اُمیـد پـلار تلیفـون بنـد کـړ بیـا پـه فکـرو کـي ډوب سـو حسـینې وویـل: زمـا زړه د مځکـې پخیـر دی او تـا تـه کاتـه او سـتا خـوږې خبـرې داسـي دي لکـه پـر همـدا مځکـه چـي نـالان او درختـې کښینول کیږي...

بیـا حسـینې پـه ژړ غـوني ږغ وویـل: تـه زمـا سـکون یـي اللـه دي هیڅکلـه زمـا څخه دا سکون نه اخلي.

د اُمیـد پـه سـترګو کـي ولاړې اوښـکې وځخیـدلې بیـا یـي پـه ژړ غـوني ږغ وویـل: لیـونۍ مـا تاتـه شـیدې تیـاري کـړې وې هغـه واخلـه وځیښـه کـه نـه سړې به سي.

اُمیـد حسـینې تـه شـیدې ونیـولې خـو هغـې ورتـه وویـل: تـه یـي پـه خپلـو لاسـو راکړه!

اُمید وویـل: تـه یـي خپلـه واخلـه داسـي نـه تـودې وي او زه درتـه غـټ غـړپ درکړم خدای نکړه خوله به دي در ته وسوځي.

حسـینې شـیدې ورڅخـه واخیسـتې پـر سـر یـي پورتـه کـړې یـو غـړپ یـي ځنـي وکـړ څـه بـل رکـم خونـد یـي محسـوس کـړ بیـا یـي دوهـم غـړپ وکـړ هغـه هـم څه بل ډول وو بیا اُمید ورته وویل: بوره خو به یي نه وي کمه؟

حسینې وویل: یا نه ده کمه.

دا چــي د اُمیــد زړه مــات نسـي نـو ځکـه حسـینې بـد خونـده شـیدې ټـولي وڅیښـلې بیـا یـي گـیلاس پـر میـز کښېښـوی څـه د سـر گرځـي احسـاس یـي وکـړ خـو څـه یـي ونـه ویـل بیـا اُمیـد پـر پالنـگ کښـېنول تـر اوږو یـي ونیـول خپـل خواتـه یـي وگرځـول تـر څـو شـیبو یـي پـه حیرانتیـا حسـینې تـه کتـل حسـینه پـوه سـوه چـي کومـه خبـره خـو ده هغـې یـو وار د گـیلاس خواتـه وکتـل بیـا یـي اُمیـد تـه وکتـل د اُمیـد تـر سـترگو اوښـکې روانـې سـوې بیـا یـي تـر څـو شـیبو وروسـته تـر پـزې وینـه هـم راغلـه پـه همـدا وخـت کـي دبانـدي د امبـولانس ږغ هـم سـو حسـینې پـه حیرانتیـا یـوې خـوا و بلـي خواتـه کتـل پـوه سـوه چـي اُمیـد نشـه ورکړیـده بیـا یـي د اُمیـد لاسـونه پـه غوسـه د نشـې پـه حالـت کـي د ځانـه لیـري کـړل بیـا یـي پـوري وهـی تـر څـو شـیبو وروسـته یـي وویل: ولې دي داسي راسره وکړه؟

اُمید په ژړغوني ږغ وویل: ځکه چي زه مینه در سره کوم.

حسینه ولاړه سول یوې خوا او بلې خوا ته یې وکتل بیا یې د اوبو لوښې ته ور وځغستل اوبه یې وڅیښلې بیا یې په خوله ګوته ننایستل تر څو استفراق ووهي خو استفراق یې نه کېدی شاوخوا یې په نورو حل لارو پسې وکتل خو څه نه ورته معلومېدل د نشې تاثیرات یې وار په وار زیاتیدل بیا اُمید ورغلی تر لاس یې ونیول تر څو پر مځکه ونه غورځي خو حسینې لاس ځنې لیري کاوه چې په همدا وخت کې مکمله نشه سوه او د بدن حرکات یې د لاسه ورکړل. اُمید حسینه په غیږ کې واخیستل بیا یې پر پالنګ پرې ایستل په اوښکو ډکو سترګو یې حسینه ژر ژر ښکُل کړل د هغې لاس یې په خپل لاس کې نیولی وو په ژړا یې وویل: ما وبخښه حسینې.

بیا یې د حسینې لاس ښکُل کړ وې ویل: زما به یادیږې.

د همدې خبرې څو شیبې وروسته یې تر خولې او پزې وینه راغله په ځکیدلو یې تر دروازې ځان ورسوی دروازه یې خلاصه کړل په مړاوې بږغ او وینو ډکې خولې یې وویل: بابا!

کله چې یې پلار، ورور، د حسینې پلار ډاکټرانو او نورو خپلوانو یې بږغ واوریدی نو د هغه پر طرف یې ور وځغستل بیا یې راپورته کړ امبولانس ته یې واچوی روغتون ته یې روان کړ پر لارې هم د اُمید ډیره وینه تر خولې او پزې ووتل او سخت په تکلیف وو بدن یې دردونه کول او په لوړ اواز یې نارې وهلې کله چې یې روغتون ته یوړ ډاکټرانو پیچکارۍ او سیرومان ور چالانه کړل خو لا هم د اُمید دردونه کرار نسول ټولو نرسانو نیولی وو دردونه یې هیڅ نه کراریدل دوستانو ټولو د دباندي

څخه په کلکین کي لیدی ټولو ډیر ژړل تر سترګو یې اوښکې بهیدې او د اُمید سخت حالت او دردونو ډیر کړول.

د اُمید پلار ډاکټر ته په ژړا وویل: ډاکټر صاحب د اُمید دردونه لا ولي نه په کراریږي.

ډاکټر وویل: موږ د دردونو د ارامولو کمزوري پیچکارۍ ورته ولګولې په دې سره به دده دردونه لږ راکم سي قوي پیچکارۍ که ورته ولګوو نو هغه یې دردونه ارامو‌ي خو د ور لګولو سره سم به اُمید ژوند د لاسه ورکړي په دا کمزورو پیچکاریو به تر یو وخت ژوندی پاته سي.

ټول ډیر مایوسه سول بیا ډاکټر نرس ته وویل: دا کمزوري پیچکارۍ درې دانې پر یو ځای ور ولګوه چي یو څه وخت د کورنۍ سره ویني خبرې ور سره وکړي.

نرسانو کمزوري پیچکارۍ ور ولګولې بیا اُمید څه ارام سو ډاکټر د اُمید کورنۍ ته وویل چي تاسو ور سره ویني کله چي ټول دننه ورغلل د اُمید پلار د اُمید تر څنګ کښېنستی اُمید هغه ته په کتو ور د غاړې سو بیا یې په ریږدیدلي ږغ وویل: بابا دوی ته وو‌ایه چي ماته قوي پیچکارۍ را ولګوي.

بیا اُمید په ژړا وویل: بابا تا خو زه هر وخت له هره درده لیري ساتلی یم ما له دې دردونو هم خلاص کړه هیله کوم بابا.

پلار یې په غیږ کي ونیوی په ژړا یې وویل: زویه پلار دي ډیر ناوسه دی ما وبخښه.

بیا یي اُمید پر کټ پرې ایستی نورو دوستانو ور سره ولیدل او ډاډګیرنه یي ورکول اُمید د حسیني د اکا لور ته اشاره وکړه چي راسه کله چي هغه ورغله اُمید د جیبه په ریږدیدلي لاس یو خط را وایستی هغې ته یي ورکړ ورته وې ویل: دا بیا حسینې ته ورکړه!

هغې خط واخیستی او څه لیري ودریدل تر څو شیبو وروسته د اُمید دردونه بیا زیات سول لویې لویې چیغې به یي وهلې پلار یي دباندي د کلکین څخه ورته کتل په سترګو کي یي اوښکې وچي سوي وې تر ډیرو سختو نارو وهلو وروسته د اُمید پلار په فکرو کي ډوب ولاړ سو د اُمید د خارني اطاق ته ورغلی د ډاکټر څخه یي قوي د دردونو پیچکاری واخیستل او اُمید ته یي ور ولګول ټول ډیر حیران سول د پیچکاری سره سم د اُمید دردونه او نارې ارامي سوې بیا یي په موسکا په ریږدیدلې بږغ وویل: د الله په امان بابا.

په دې سره د اُمید ساه وختل او وفات سو پلار یي سترګې ور پټي کړې بیا یي پر تندې ښکُل کړ وې ویل: پر الله دي سپارم زویه.

حسینه پر هوښ راغله تر څو شیبو یي څه نه پیادیدل څو بیا یو دم د پالنګه کښته سول شاوخوا یي وکتل په اطاق کي وینې پرتې وې بیا ټوله کیسه ور پیاد سول ژر د اطاق څخه ووتل چي په اُمید پسي ورسي څو کله چي د صالونه ووتل په دا وخت کي امبولانس کور ته را دننه سو حسیني د امبولانس په لیدو د بدن حرکات او کنټرول د لاسه ورکړل نږدې و چي غوځاره سي چي بیا یي لاس پر یو میل ونیوی. کله چي امبولانس راورسیدی نو د اُمید پلار اول راکښته سو کله چي کور ته

دننــه تلــی د حســينې پــر ســر يــې پــه ژړا لاس ونيــوی بيــا کــور تــه ولاړی. حسـينه د اُميـد د پـلار پـه داسـې حرکـت سـره پـوه سـول چـې اُميـد مـړ سـويدی د هغـــې پښـــې مـــړې ســـوې بيـــا پـــر مځکـــه کښېنســـتل پـــه حيرانتيـــا يـــې د امبــولانس خواتــه کتــل چــې تــر څــو شــيبو وروســته يــې د اُميــد جنــازه د امبــولانس څخــه راکښــته کــړل دننــه کــور تــه يــې يــوړل. کلــه چــې يــې د اُميــد جنــازه کــور تــه دننــه يــوړل او هغــه يــې کښېښــول نــو حســينه ولاړه ســول او کــور تــه دننــه ولاړه تــر يــو څــو شــيبو يــې اُميــد تــه پــه حيرانتيــا کتــل بيــا خپــل اطــاق تــه ولاړه پــر پالنــګ کښېنســتل تــر څــو شــيبو وروســته يــې د اکــا لــور اطــاق تــه ورغلــه تــر څنــګ يــې کښېنســتل پــه ژړا يــې وويــل: اُميــد دا خــط ســتا لپاره راکړ.

حسـينې هغـه خـط تـه وکتـل بيـا يـې پـه غوسـه واخيسـتی او ځيـري يـې کـړ بيـا يـــې پـــر ميـــز پـــروت ددې او اُميـــد يـــو ځـــايې عکـــس تـــه وکتـــل هغـــه يـــې راواخيســتی پــه غوســه يــې ليــري وغورځــوی ټــول د اُميــد ګــلان او تحفــې چــې دې تــه يــې ورکــړي وې ټــول پــه غوســه او پــه ژړا وغورځــول. د اکــا لــور يــې هغه په غيږ کې ټينګه کړل ورته وې ويل: حسينې ارامه سه.

حسينې په ژړا وويل: هغه زما سره چم وکړ زه به يې هيڅکله ونه بخښم.

بيــا يــې پــه لــوړ اواز وويــل: زه نفــرت در څخــه کــوووم اُميــده نفــرت در څخــه کوووم.

تــر څــو شــيبو ژړا وروســته د اُميــد ورور د حســينې اطــاق تــه راغلــی پــه ژړغــوني اواز يــې وويــل: حســينې قبــر تيــار ســويدی اُميــد ورو نــو راســه اخيــر ديدن يې وکړه.

کله چي د اُمید ورور ووتی د حسینې د اکا لور وویل: حسینې درځه.

حسینې وویل: زه یي پروا نلرم نه هم غواړم چي دا چمبازه ووینم.

د اکـا لـور یـي وویـل: داسـي مـه وایـه دا هـر څـه هغـه سـتا سـره د مینـې پـه خاطر وکړل.

د اُمید پلار د اُمید ورور ته وویل: حسینې ته دي وویل چي اُمید وړو؟

د اُمید ورور وویل: هو بابا خو حسینه ډیره په غوسه ده.

د اُمیـد پـلار د خپگـان سـاه واخیسـتل بیـا یـي وویـل: خپـه بـه ولـي نـه وي چي د ژوند په اخیري شیبو کي یي ددا لیوني سره ونه لیدل.

تـر څـو شـیبو وروسـته حسـینه پـه داسـي حـال کـي د اطاقـه راووتـل چـي د کمزورتیـا پـه خـاطر یـي د اکـا لـور تـر اوږه لاس اړولـی وو کلـه چـي اُمیـد تـه راورسـیدل نـو د اُمیـد ورور خپلـو دوسـتانو تـه اشـاره وکـړل چـي دبانـدي در ووځـئ بیـا خپلـه هـم دبانـدي ووتـی تـر څـو شـیبو وروسـته چـي کلـه د اُمیـد پـلار هـم ووتـی حسـینې پـر اُمیـد لاس راوگرځـوی ډیـر یـي وژړل پـه زړه کـي یـي دا ومنـل چـي اُمیـد دا هـر څـه ددې سـره د مینـې پـه خـاطر وکـړل نـه یـي غوښـتل چـي د زکنـدن سـختۍ یـي دا ووینـي تـر څـو شـیبو ژړا وروسـته د اُمیـد ورور راغلـی پـه ژړغـوني ږغ یـي وویـل: حسـینې قبـر ځنـډول ښـه خبـره نه ده بس دی نور.

بیـا یـي دوسـتانو تـه اشـاره وکـړه چـي راسـئ تـر څـو اُمیـد ور سـره واخلـي کلـه چـي هغـوی را ورسـیدل او اُمیـد یـي وړی نـو حسـینې پـر مـخ او تنـدې ژر ژر او ډیـر ښـکُل کـړ بیـا یـي ور پریښـوی کلـه چـي ټـول ووتـل نـو حسـینه

خپـل اطـاق تـه ولاړه ډیـر یـي وژړل بیـا یـي د اُمیـد د خـط ځیرلـي ټـوټې ژر ژر راټـولي کـړې پـه زړه پـوري یـي ونیـولې پـه ژړا بـه یـي د اُمیـد اُمیـد نـارې وهلـې. حسـینه چـي څـه ارامـه سـول نـو د اُمیـد د خـط څیرلـي ټـوټې یـي ټـولي سـره ومښـلولې تـر منښـلولو وروسـته یـي خـط ښـکُل کـړ بیـا یـي پـه ویلـو شـروع وکـړه اُمیـد لیکلـي وه: زمـا ګرانـي خـوږې میرمنـي ددې خـط د ویلـو پـر وخـت بـه زه پـه دنیـا کـي نـه یـم زړه خـو مـي غوښـتل چـي سـتا مـخ، زلفـو او حُسـن تـه پـه لیـدو لـه دنیـا ولاړ سـم خـو مـا ځانغوښـتنه ونکـړه ومـي نـه غوښـتل چـي زمـا د زکنـدن سـخت حالـت دي تـه ووینـې کـه نـه لیـونۍ زمـا دردو بـه زمـا سـره سـره تـه هـم وژلـې وای او داسـي مـا نـه غوښـتل ځکـه زه غـواړم تـه ژونـد وکـړې، پرمختـګ وکـړې او ځـان داسـي یـو ځـای تـه ورسـوې چـي سـتا پـه لیـدو خلـک ووایـې چـي دا د اُمیـد میـرمن ده او د هـرې هغـې انجلـۍ لپـاره عبـرت سـې چـي ژونـد د ښـه کیـدو پـه تمـه پـه تیـارو کـي پـر تیریـږي ځـان ورتـه بـې قـدره بـې ارزښـته او پـر نـورو بـوج معلـومیږي او د هغـو ښـځو لپـاره لارښـونکې او د پرمختـګ او د ظلمـو څخـه د خلاصـون سـبب سـې چـي ځینـو نـارینوو د حیوانـاتو پڅیـر سـاتلي وي او د حیوانـاتو پڅیـر چلنـد ور سـره کـوي تـه بایـد ټـولنې تـه وښـیې چـي یـو ښـځه کـه وغـواړي ډیـر هغـه څـه کـولای سـي چـي یـو نارینـه یـي نسـي کـولای او دا وښـیې چـي ښـځه د چـا ملکیـت نـه دی چـي هـر څنګـه وغـواړي هغسـي یـي اسـتفاده او اسـتعمال کـړي ښـځو تـه دا ور وښـیه چـي تاسـو د ځـان قـدر پـه خپلـه ټـاکلای سـی کـه پـه ښـه حجـاب او اسـلامي طریقـه تعلیم،کـار او پـه یـو خـاص څـه کـي مهارتونـه لاسـته راوړی نـو تاسـو بـه د خپـل ځـان قـدر پـه ټولنـه کـي دومـره زیـات کـړئ چـي بیابـه هیڅـوک د بـې قـدره مخلـوق پـه نظـر

درته ونه گوري داسې ځان جوړ کړئ چې ورور، پلار، خپلوان او خاوند مو هر ځای دربانډي وویاړي خو که لاس تر زنه کښېنی ځان جوړونه ونکړی نو تاسو به خپله خپل ځان بې قدره او د نورو محتاج کړی وي...

حسینې ما له ژونده ډېره څه ونه غوښتل یوازې دا مې غوښتل چې ستا موسکا، ستا نرمې خبرې، ستا دعاوې....خو تقدیر بل څه لیکلي وه.

حسینې زما خوږې یو اخیري غوښتنه درڅخه کوم په ما پسي په غم او ژړا کولو ما مه زهیروه نه هم زه ستا په غم او ژړا بیرته را ژوندی کیږم....پر همدا ځای د اُمید د اوښکو څو څاڅکې پر کاغذ لویدلي وه بیا لیکلي وه: د تقدیر پریکړې دي که نه په قسم چې یوه دقیقه مې هم ستا له ښکلي مخ څخه لیري نسوای تیرولای.... حسینې په ژړا د اُمید خط په زړه پوري ونیوی بیا یې په ژړا وویل: اُمیده!

څه وخت وروسته یوه ورځ خدمتګاره د حسینې اطاق ته ننوتل وې ویل: اغلې مشر صاحب دي غواړي.

حسینې په ژړ غوني ږغ وویل: سمده ته در ځه زه ورځم.

حسینې پر ځان باندي پوړنۍ سم کړ بیا د اُمید د پلار میلمستون ته ورغله کله چې هلته ورسیدل نو وې لیدل چې د اُمید پلار پر چوکۍ ناست دی حسینه نږدي ورته کښته کښېنستل تر روغبړ وروسته د اُمید پلار یو څه کاغذان ورکړل حسینې د هغو په لیدو وویل: دا څه دي کاکا؟

د اُمید پلار وویل: دا د اُمید د برخې مځکې او جایدادونه دي ما ستا په نامه کړل د اُمید هم دا نظر وو دا واخله لوري نوره ته آزاده یې که همدلته پاتېږي او که د پلار کور ته دې ځې.

حسینې کاغذان بیرته د اُمید پلار ته ورکړل وې ویل: بابا زه دا جایدادو او مځکو ته ضرورت نلرم او نه هم د اُمید د میرمنیتوبه ځان باسم زه د هغه وم او یم به تر مرګه.

د اُمید پلار وویل: لوري! یوازیتوب به دي وزوروي.

حسینې وویل: زه یوازي نه یم کاکا زما سره د اُمید یادونه راسره دي.

بیا د اُمید پلار د حسینې پر سر د شفقت لاس ونیوی وې ویل: الله دې تل خوشحاله لره لوري زه بختور یم چي داسي مرور لرم د زوی مینه به مي په تا پوره کوم خوشحاله اوسې....

*

حسینې د مکتب په اداره کي د اُمید پر عکس څه لویدلي دوړي په خپل پوړني پاکي کړې بیا یې شکل کړ او پر دیوال یي ولګوی بیا تر څو شیبو وروسته موټر ته وختل د کور پر طرف ولاړه.

پای

د لیکوال په اړه

نیک محمد بارک د ژور فکر، ژمن احساس او زړور قلم خاوند دی، چې د افغانستان له تاریخي کندهار څخه راپاڅېدلی دی. دی اوسمهال ۲۴ کلن دی، لومړنۍ زده کړې یې له مدرسې او مکتبه را پیل کړېدي او لوړي زده کړې یې په طبې بخش کې پای ته رسولي دي. بارک صاحب د ژوند تر ټولو لوی درد د خپلې ټولنې فکري تیارې بللې دي. له همدې امله یې د کلماتو له لارې د رڼا څراغ پورته کړی.

بارک صاحب باور لري چې ناول یوازې د کیسې ویلو وسیله نه ده، بلکې یوه فکري جګړه ده — یوه مبارزه چې د بېوسۍ، ناپوهۍ، ظلم او چوپتیا پر ضد پیل شوې ده تر څو "تیاره ټولنه د رڼا په لور روانه" کړي چې محترم بارک صاحب دا لاره د قلم په څوکه رغولې ده.

تر دې ناول وړاندې، نیک محمد بارک یوولس نور کتابونه او ناولونه هم لیکلي دي؛ هر یو یې د زړه له تل نه راوتلی آواز دی، یو غږ دی چې غواړي وجدانونه راویښ کړي، فکرونه وځلوي، او انسان د انسانیت ژور مفهوم ته ورسوي.

په چارو کې ورته کامیابي غواړو.

په درنښت: محمد داود رحماني